

Catalunya

Órgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Abril 2008 • número 96 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

No pagarem la seva 'crisi'

“El banquer” de Marinus van Reymerswale

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FCIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - fctgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

PRIMER DE MAIG DEL 2008

Només hi ha un camí, dignitat i lluita

La Confederació General del Treball commemora el Primer de Maig fent-se la següent reflexió: malgrat que la realitat se'n imposa, ens estremy i ens supera, seguim disposats a rebel·lar-nos, a exigir i a lluitar amb totes les nostres forces, sempre defensats els principis de justícia social, llibertat i igualtat per a totes i tots.

Durant l'any passat es va posar en marxa una altra Reforma Laboral i de la Seguretat Social, amb la qual se'n ha imposat la contractació subvencionada, l'acomodament encara més barat i l'extensió del temps necessari per poder jubilar-nos.

L'únic que ha generat tot això és una gran estafa a les arques públiques taxada, només per el 2008, en 7.653 milions d'euros que fan cap a les mans d'empresaris i multinacionals, sense cap mena de contraprestació. Diners de totes i tots que, juntament amb d'altres polítiques laborals, socials i econòmiques, serveixen per tal que a l'Estat espanyol 19 milions de persones guanyin menys de 1.000 euros al mes, mentre que empreses i entitats bancàries han augmentat el seus beneficis un 73% en els darrers deu anys.

En aquest mateix període, les treballadores i els treballadors hem perdut un mínim de un 4% de poder adquisitiu i la temporalitat se situa en el 87% de les noves contractacions. La desocupació avança de manera significativa en els sectors de la construcció i els serveis, especialment lligats a la mà d'obra immigrada, i els accidents mortals amb invalidesa segueixen sense reduir-se suficientment.

Les morts per accident 'in itinere' al 2007 arriben a les 1.097 persones.

En hospitals, escoles bressol, col·legis, infraestructures, serveis públics i socials, etc., la gestió privada avança, consolidant l'expoli sistemàtic del patrimoni públic, legitimat per la UE amb la directiva Bolkestein. Mentre els 'gestors de la cosa pública' tracten d'enganyar-nos fent-nos veure el que no és, s'imposa la tossuda realitat: l'Estat espanyol és el segon amb menys prestacions socials de tota Europa i amb major facilitat per acomiadar treballadors i treballadores i deslocalitzar empreses.

Enguany, com tots, continuen morint dones víctimes de la violència masculista. Les dones continuen doblement explotades, sotmeses a la precarietat laboral i social, realitzant les tasques de cura social sense rebre cap salari ni reconeixement, amb lleis ambigües que permeten que nombrosos obstacles s'interposin en el camí d'una conciliació real de la vida familiar i laboral.

Enguany, un any més, el dret a l'avortament lliure i gratuït és un dret restringit.

Els espais naturals són indevotament perseguits i destruïts per la conjunció del 'totxo', les empreses i l'especulació, aliats amb ajuntaments i la resta d'administracions.

Les ciutats es tornen irrespirables i s'assegura un futur molt poc prometedore per a la vida i els que en formem part, i tot suposadament en el nostre benefici i en nom del progrés i l'economia.

Per tot això, si la CGT té sentit, és per organitzar la rebel·lia, el conflicte social i un espai de participació on capiguem totes i tots:

- Lluitar pel dret a totes i tots.
- Lluitar per uns serveis públics, gratuïts i universals que generin

benestar i protecció social a totes les persones, tinguin o no tinguin recursos econòmics.

- Lluitar per un territori sostenible i on el futur sigui una realitat digna per a les generacions presents i futures.

- Lluitar per la distribució real de la riquesa, i per l'eliminació del capitalisme explotador i el seu consumisme irracional.

- Lluitar pel dret a la cura social, com a responsabilitat social de totes i tots, i no només per part de les dones.

- Lluitar per crear espais per a l'autogestió, per garantir-nos un futur digne per a totes i tots.

Lluitar per tal que entenem que només hi ha un camí: DIGNITAT I LLUITA

Còmic - Àcido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Joan Anton Turmo, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Oscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Ramon Gras, Associació Papers i Drets per a Tothom, Plataforma de Defensa de l'Ebre, Josep Llunas, Plataforma Transgènics Fora, Plataforma Aturem la Guerra, Coordinadora contra els abusos del poder, Plataforma d'Afectats en Defensa de la Barceloneta, Àlex Tsiminetzky, Laia Altarriba, Noam Chomsky, Plataforma Cívica per la Defensa de Col·lserola, Contrastant, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Joan Ramon Ferrandis, Edu Bayer i Didac Salau. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat i (cronologia) cronocata@cgtcatalunya.cat *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Aquest número del 'Catalunya' s'ha tancat el dimarts 25 d'abril del 2008.

"Naturalment, tot -gairebé tot- el que fins ara s'ha dit i s'ha escrit sobre les "masses", ho han dit i ho han escrit gent que, per definició, no en formen part"

Joan Fuster, dins "Aforismes"

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadore.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

Els amos preparen la recessió que s'apropa insistint que quan va bé els hem de donar les gràcies i quan no, en tenim la culpa

Els pressupostos no contenen cap ingredient que ens els identifiqui com a socials

DAVANT LA SEVA CRISI

Pressupostos generals de l'Estat 2008: insolidaris i insostenibles

CGT, Ecologistes en Acció i Baladre

Els Pressuposts Generals de l'Estat (PGE) dels últims anys, i el previst per al 2008 no són molt diferents, es basen en models de creixement cada vegada més desiguals i insostenibles.

Uns PGE que incrementen les desigualtats

En els últims anys la desigualtat en l'Estat espanyol ha augmentat. Això se sosté amb les següents dades:

- El 1995 la remuneració dels assalariats suposava el 49% en percentatge sobre el PIB, baixant aquest percentatge fins al 46,4% en el quart trimestre del 2006. Per contra les rendes de les empreses, solament han perdut unes desenes en aquests 10 anys, del 42,5% al 42,1%.

- L'últim informe de l'OCDE mostra que, mentre els beneficis empresarials es multiplicaven el 73% entre 1999 i 2006, el salari mig real de l'estat espanyol perdia el 4% del seu poder adquisitiu en la dècada que va des de 1995 a 2005.

- Gairebé un terç de les llars espanyoles són mileuristes, és a dir, prop de 5 milions de llars.

- El 2006, la població espanyola que és considerada com pobre, se situa en el 20%, mentre en la UE-15, aquest percentatge se situava en el 16%. En l'índex de desigualtat, Espanya només té per sota a Grècia i Portugal

- Els baixos salaris i l'alta precarietat en l'ocupació, expliquen en gran mesura que la població de rendes baixes (llars amb rendes inferiors a 14.000 euros) hagi augmentat a un ritme superior, el 5,4%, que el tram de població de rendes mitges (llars amb ingressos entre 14.000 i 35.000 euros anuals), que ho va fer solament en un 3%.

Si observem les partides pressupostàries dedicades a despeses socials, ens adonem que els PGE per al 2008 mantenen i donen suport aquesta orientació desigual en el repartiment de la riquesa:

1. L'estat solament cobreix el 12% de les necessitats de cures en família, persones dependents, discapacitats, etc., la resta és resolt per l'esforç col·lectiu, realitzat majoritàriament per dones.

2. Encara que la despesa en pensions representa el 62% de tota la despesa social, la realitat és que el 92% de les dones pensionistes cobren menys de 2,5 vegades la pensió mínima, el que succeix així mateix en el 76% dels homes.

3. El capítol de Foment d'ocupació representa el 5% de tota la despesa social, és a dir 7.653,83 milions d'euros, que van directament a subvencionar als empresaris en el que es denomina el foment a la contractació pactat en l'última Reforma Laboral 2006. Per un contracte de treball anual l'empresariat percep entre 830 i 1.300 euros, dependent de les circumstàncies de la persona que contracta.

4. Quant al capítol dedicat a l'atur, es duu 15.777,08 milions d'euros, el que representa gairebé el 10%. Aquests diners que no garanteixen prestacions suficients per a les persones en atur, a més d'estar cada vegada més vinculat a les polítiques de empleabilitat o, el que és el mateix mesures dissuasòries per a poder percebre la prestació durant el menor temps possible, bé enduint els requisits d'accés, reduint els períodes de prestació i/o les quanties de les mateixes, per a de aquesta manera forçar a la persona aturada a acceptar treballar per salaris molt poc atractius i en qualsevol ocupació que demandi el mercat laboral. És una partida no protectora, sinó fomentadora de l'ocupació.

5. Encara que la partida dedicada a polítiques d'habitatge s'ha incrementat en un 9,7%, en total 1.369 milions d'euros, s'orienten bàsicament a finançar deduccions fiscals

dels ja propietaris i empreses promotores, amb la finalitat de fomentar un lloguer una mica més barat que l'actual. Es tracta d'una mesura que accentua la dualització del dret a l'habitatge: per a joves i població precaritzada o empobrida un nou mercat del lloguer, per als sectors que puguin endeutar-se i adquirir una casa en l'actual mercat immobiliari, aquesta es "facilita" amb uns costos sobredimensionats per l'especulació del sòl.

6. La Despesa Militar ascendeix a 25.066 milions d'euros, la qual cosa equival a més de 4,17 bilions de pessetes. Com ve sent costum, la partida per al Ministeri de Defensa és poc més que la tercera part d'aquesta quantitat. La resta està repartit en altres ministeris: també cal tenir en compte les classes passives, els organismes autònoms del Ministeri de Defensa, les partides militaritzades d'Interior, el Centre Na-

cional d'Intel·ligència i els programes d'investigació militar, que van inclosos en la partida del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç. El fet que el Govern amagui la despesa militar resulta revelador de la no civilitat del que es vol ocultar.

Uns PGE que fomenten la insostenibilitat

L'impacte ambiental de l'Estat és aclaparant en els últims anys:

- Les emissions de gasos d'efecte hivernacle han augmentat més d'un 45% des de 1990, desviant-nos molt de l'acordat en el Protocol de Kioto. Alguns indicadors són:

- L'Estat espanyol presenta una qualitat de l'aire preocupant, amb vulneracions constants dels paràmetres acordats per la UE.

- El Requeriment Total de Mate-

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

rials no ha parat d'incrementar-se fins a arribar a, segons les últimes dades, els 48'28 tones per habitant en 2003. A més l'origen d'aquests materials és creixentment no renovable (75%).

- La generació de residus també s'ha incrementat fins a arribar a l'15 kg per habitant i dia.

- L'urbanisme està absolutament desbocat, amb xifres de creixement de l'artificialització del sòl que s'acosten al 40% en diverses províncies.

La sostenibilitat suposa imitar a la naturalesa. Aquesta imitació es basa a entendre que és un sistema que no només ha estat capaç de mantenir-se milers de milions d'anys, sinó que ha evolucionat cap a graus creixents de complexitat i consciència.

Imitar a la naturalesa significa seguir diversos principis: tancar els cicles dels materials que usem (fent que les escombraries es converteixin en "aliment"), eliminar els compostos tòxics, basar l'economia en l'àmbit local, acoblar el nostre ritme de producció als cicles naturals de regeneració, basar l'energia que necessitem en la que el sol ens proporciona, potenciar una alta diversitat interconnectada, reduir el nostre consum dràsticament, tenir una forma de vida solidària amb qui ens envolten i que sigui en llibertat i justícia (és a dir, actuar des del col·lectiu) i, finalment, entendre que vivim en un entorn amb una complexitat que fa que hàgim d'actuar sempre sota el principi de precaució.

No obstant això aquests principis no es veuen plasmats en els PGE per al 2008 que el Govern està tramitant. Vegem alguns exemples

1. Sobre el criteri de basar l'economia en el local trobem partides dedicades a l'externalització de la "nostra" economia en diversos ministeris: Fons d'Ajuda al Desenvolupament, que en realitat són instruments per a les empreses "espanyoles" (1.572 milions d'euros), aportacions a Institucions Financeres Internacionals com el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional (904 milions d'euros), ajudes a l'exportació (57 milions d'euros) o aportacions a la UE, un dels principals actors internacionals i nacionals en favor de la globalització (12.208 milions d'euros).

2. Reduir dràsticament la mobilitat motoritzada i basar-la en els transports menys impactants (com el ferrocarril convencional) és una mesura que es relaciona amb diversos principis, com el de basar l'economia en el local, reduir el nostre consum, acoblar la nostra velocitat a la dels ecosistemes o eliminar els compostos tòxics. No obstant això veiem com els PGE per al 2008, les

partides per al transport més impactant abunden: transport aeri (402 milions d'euros), creació de carreteres (2.863 milions d'euros), conservació de carreteres (1.220 milions d'euros), AVE (1.267 milions d'euros) (1), transport terrestre exclouent el tren convencional (147 milions d'euros). En contraposició el finançament per al desenvolupament de mitjans de transport sostenibles, com el tren convencional, es queda curt (1.463 milions d'euros).

La mobilitat motoritzada a més té importants implicacions ambientals, com l'emissió de CO₂, principal gas causant del canvi climàtic. No obstant això trobem que, enfront de les partides assenyalades anteriorment que van a fomentar l'escalfament global, les que són per a lluitar contra el canvi climàtic

resulten molt menors: IDAE-Instituto para la Diversificación y el Ahorro Energético (81 milions d'euros) o lluita contra el canvi climàtic (163 milions d'euros).

3. Quan parlem de reduir també ens referim al consum de recursos naturals, com és el cas de l'aigua. Des d'aquesta perspectiva no s'entén el pressupost per a regadius (219 milions d'euros) o el del programa AIGUA (2.165 milions d'euros) que, majoritàriament, vol incrementar l'oferta d'aquest recurs mitjançant la desalació.

4. Molt relacionat amb el principi de maximitzar la diversitat, un dels principals problemes ambientals que sofreix l'Estat espanyol és el qual es desprèn del procés d'urbanisme descontrolat que s'està produint. Per això les partides de pro-

moció del turisme (391 milions d'euros), fortament lligat al procés urbanístic, i de construcció de nou habitatge (1.274 milions d'euros) són considerades com insostenibles. El problema de l'habitatge que hi ha en l'actualitat ha d'afrontar-se amb l'alt nombre d'habitatges buits que existeix. Les partides que es dediquen a conservació (517 milions d'euros), a defensa de la costa (278 milions d'euros), a un desenvolupament rural sostenible (100 milions d'euros) o a la protecció de la pesca (52 milions d'euros) tornen a ser menors que les de destrucció.

5. Buscar una gestió des del col·lectiu també està renyida amb el foment de la competitivitat. D'aquesta manera les partides per a l'increment de la competitivitat del sector agrari, ramader, agroalimentari

i pesquer (109, 207, 108 i 147 milions d'euros respectivament) o defensa de la competència (11 milions d'euros), a més de molts altres programes relacionats en els ministeris d'economia i hisenda, foment, indústria i comerç, aprofundeixen la lluita del ser humà contra el seu entorn.

6. Per descomptat les activitats del Ministeri de Defensa (10.092 milions d'euros a la qual caldria afegir altres despeses relacionades amb el militarisme com ja s'assenyalat anteriorment) són considerades, òbviament, com destructores de les persones i del mitjà.

Conclusions

Aquests PGE suposen:

- Un creixement econòmic cada vegada més insostenible, injust i desigual.
- Un creixement que no contempla ni les conseqüències socials ni les necessitats socials reals de la població en general, i de la més empobrida en particular.
- Un creixement basat en l'exploatació de les classes assalariades i en el saqueig de recursos d'altres països, per mitjà de relacions comercials injustes i de domini.
- Un creixement basat en un model productiu depredador i saquejador de la naturalesa i el medi ambient, cada vegada més militaritzat i socialment apuntalat en els baixos salaris i en polítiques fiscals regressives (reducció dels impostos directes, que beneficien als sectors enriquits, i increment dels impostos indirectes).

(1) La xifra està calculada considerant que el percentatge del pressupost del PEIT per a alta velocitat és el 77% del pressupost per a ferrocarril.

Una aproximació a la realitat socio-econòmica de l'actualitat

Desiderio Martín Corral

Les situacions socials i polítiques, crisis financeres, desacceleració de les economies, models de desenvolupament i models públics-privats, seguretat com element central de l'ordre social polític del nou segle (polítiques antiterroristes, limitacions a les llibertats civils, control de mà d'obra no comunitària, etc.), ens marquen el calendari, convertint aquestes situacions en estructurals i no conjunturals.

La Unió Europea i les polítiques que emanen des dels seus òrgans executius, Comissió Europea i Banc Central Europeu, determinen els camps d'actuació en el conjunt dels estats membres (27), així com en les seves relacions comercials polítiques amb la resta del món i especialment amb l'àrea del Magrib (sud del Mediterrani).

El nou Tractat de la Unió (Tractat de Lisboa), que aprofundeix en la liberalització de tots els mercats de producció i de serveis i possibilita l'aplicació pràctica de la Directiva Bolkestein, seguint oberta "la porta a la privatització total de la sanitat, l'educació, l'aigua i les pensions". Aquest tractat tanca les estratègies empresarials, fixades a Lisboa 2000 basades en la competitivitat en un món cada vegada més global i reafirmades aquestes estratègies pels sindicats de la CES (Confederació Europea de Sindicats), en el programa de treball conjunt 2006-2008.

Estratègies que fan desaparèixer en la retòrica i en la materialitat, els serveis públics (sanitat, pensions, ferrocarrils, educació, aigua, habitatge, etc.) i introdueixen el mercat pel mig tant en la seva concepció de "serveis d'interès general" com en la seva resolució (qui estalviï, tindrà una sanitat privada, una pensió complementària, etc.). El mercat com a principi rector de la política, la qual es manifesta en termes de relacions econòmiques (la lliure competència i la lliure circulació dels diners com a drets intransferibles), en relacions comercials (protecció de multinacionals en els seus intercanvis desiguals i injusts amb altres països) i l'aposta decidida per les "dinàmiques de creixent finançarització".

En segon lloc, el seu braç jurídic, el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees (TJCEE), tanca qualsevol esletxa de resistència, a aquesta llibertat única de dictadura del mercat en nom de la

llibertat de prestació dels serveis o la lliure competència. El Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees (TJCEE), a través de diverses sentències molt recents, limita el dret de vaga quan es pretén impedir que una empresa es deslocalitzi amb l'única pretensió de pagar menors salaris i empitjorar les condicions de treball, alhora que avala el dúpning social al considerar que no es vulneren les condicions laborals més favorables per als treballadors desplaçats (multinacionals de qualsevol sector) i dóna per bo que s'apliqui el principi del país d'origen (menors condicions laborals i d'ocupació) i no s'abonin les condicions contractuals d'on es presta el servei o es realitza el treball.

Aquest és l'ordre social i polític on la CGT ha d'articular les seves estratègies, més enllà de les situacions concretes, és a dir, les conseqüències que aquest ordre origina sobre la població de l'Estat Espanyol (45 milions de persones). Conseqüències que s'agregen en el nostre estat, tant més, per la situació estructural i el model de desenvolupament econòmic basat en una economia de serveis i creixement sense límits d'un mercat d'habitatge i obres d'infraestructura, que entra "en crisi", pel simple fet de la "simpatia" en economies globalitzades.

Les crisis financeres (que obei-

xen a l'absoluta manca de controls polítics i normatius), afecten els salaris i les rendes de la població de forma global. Segons l'INE, al voltant de 10,8 milions de llars espanyoles en les quals resideixen ni més ni menys que 28,7 milions de persones (2,8 persones per llar), és a dir el 66% de tota la població de l'estat espanyol, viuen amb menys de 2.000 euros mensuals. Milions de persones que viuen amb salaris humils i que pateixen les "crisis financeres" dures, intenses i cruels.

S'estima que a partir del 2009, la morositat en el pagament de les hipoteques es dispararà de manera alarmant. Dels prop de 8 milions de joves existents en l'estat espanyol (de 16 a 29 anys), el 88% dels mateixos percep salaris/rendes per sota de 1.200 euros mensuals i més de 2 milions de joves, no arriba si més no a ser mileurista, suportant taxes de temporalitat (precarietat) de fins al 45%. El sector serveis (hostaleria, comerç) que representa prop del 70% de tota la mà d'obra existent en aquest estat, té taxes de precarietat/temporalitat de fins al 40% i en la construcció en el mercat d'habitatge es dispara fins al 60%.

Les pèrdues d'ocupació, molt dinàmica en tota la legislatura, comencen a disparar-se en tots els sectors que tenen relació amb la construcció. Per cada habitatge

que deixa de construir-se, es perden 2,5 llocs de treball. No només es destrueix ocupació en la construcció (més del 75% de les agències immobiliàries han tancat) sinó en totes aquelles activitats que depenen d'ella: sector de fusta, de ciment, escaioles, elèctric, sanitaris, etc.).

La meitat de la població assalariada ocupada, és a dir 6 milions de persones, tenen salaris per sota dels 1.000 euros. El contracte laboral manca no només de seguretat, sinó que de les seves condicions s'han caigut gairebé tots els drets: a una jornada digna, a un treball fet en condicions de seguretat i salut, a la llibertat d'expressar idees i reivindicar drets, etc. I amb mà quasi militar s'obliga a treballar en qualsevol condició i a un preu de subsistència. El sector públic (transports, sanitat, educació, pensions) ja ho hem repetit fins a la sacietat, està marcat per l'absoluta liberalització dels mateixos i les seves aplicacions pràctiques en les poblacions, així com el grau de consentiment d'aquestes poblacions.

Els nostres polítics, segueixen jugant a la ruleta russa de l'economia i per cada desena del producte interior brut que diuen decau de la mateixa, centenars de milers de treballadors perden el seu "treball precari" i cada vegada que la inflació augmenta, ens amenacen no només amb veure com el nostre poder adquisitiu cada vegada suporta menys productes en la cistella de la compra diària, sinó que en una volta de rosca més, augmenten el preu del diner que ens presten perquè paguem els nostres habitatges, i d'aquesta manera els grans índexs borsaris, els grans fons d'inversió, els grans capitals financers, puguin seguir estrenyent el gallet d'aquesta economia perquè capitalistes i poderosos concrets (Botins, Entrecanales, Amancios Ortega, Koplovichs, Caixes, Telefòniques, Repsols, Iberdrola, Endesa, IBM, VW-SEAT, Nissans, Michelins, Bill Gates, Generals Motors, PePes, Psoes, etc. Etc.), segueixin implicant que una vida bona per a tots i totes, sigui una realitat.

I la CES, aquí CCOO i UGT, signant l'acord de la flexiseguretat i els programes d'ajustament que comporta l'estratègia de Lisboa. I per a caminar per casa, el nou AINC vigent per al 2008 (moderació salarial), la nova reforma de la Seguretat Social i la plena aplicació de l'última reforma laboral.

LA MIRADA INDISCRETA

Desacceleració o crisi?

Emili Cortavitarte

La crisi iniciada l'estiu passat als EUA amb la fallida de les hipoteques subprime i com a conseqüència dels actius bancaris vinculats i d'una part del sistema bancari nord-americà ha provocat un tsunami econòmic.

És curiós observar com l'ortodòxia neoliberal del mercat com a jutge indiscutible se'n va en orris quan els afectats estan directament lligats al sistema. La Reserva Federal o l'autoritat monetària britànica han surat i han nacionalitzat (temporalment) bancs. Cosa que contrasta amb la manca absoluta de resposta d'aquestes mateixes entitats i dels governs davant les deslocalitzacions i els tancaments d'empreses.

Les economies europees estaven fent veure que la cosa no anava amb elles. La fortalesa de l'euro i unes taxes positives de creixement econòmic l'any anterior servien per continuar amb l'aparença.

No obstant, totes aquestes economies presentaven una important baixada en el quart trimestre de 2007. En el cas de l'espanyola: el PIB va créixer un 3,5% en front del 3,8% dels trimestres anteriors i es van detectar mostres evidents de ralentització en la construcció i els serveis, de reflux del consum, de pèrdua de capacitat adquisitiva del salari per l'alta inflació (4,4% a Catalunya) i la destrucció de gairebé 34.000 llocs de treball.

En la campanya electoral, les disputes identitàries (d'Espanya) entre els dos grans partits van deixar forat a l'economia i a allò que els mitjans anomenen l'economia familiar; és a dir, la de les classes populars. Poques o nul·les propostes, a banda d'algun populisme com l'assignació de 400 per cent tributent.

Perquè, això sí, tenim l'economia millor preparada per superar la desacceleració econòmica. Però, el butlletí del Banc d'Espanya assegura que les dades apunten a una desacceleració més pronunciada de l'activitat a l'inici de 2008. Així la venda de pisos ha caigut un 43% en Catalunya, les suspensions de pagaments de constructores i immobiliàries van en augment, les hipoteques per l'habitatge han minvat com mai (-28% en gener) i els grans inversors no financen la banca per por a la crisi immobiliària. El president del Banc Central Europeu ha manifestat que "es tracta d'una crisi molt important que encara està en marxa". La seva recepta per superar-la és controlar la inflació amb contenció salarial i augmentos lligats a la productivitat.

TREBALL-ECONOMIA

El proper 15 d'abril, els conductors del bus de Barcelona podrien arribar a la vaga indefinida. Cal donar-los tot el nostre suport!

A Nissan, no acceptem els nous xantatges de l'empresa

Improcedent la sanció contra vint treballadors per la invasió de pistes del Prat

No hi ha prou proves que determinin que cap dels treballadors detinguts tingué cap responsabilitat directa ni deixés de treballar de forma voluntària en els fets del 28 de juliol de 2006, en què desenes de treballadors van ocupar les pistes de l'aeroport del Prat.

Així ho ha dictaminat el Jutjat Social núm. 13 de Barcelona, que ha declarat improcedents les sancions que la companyia Ibèria va imposar a 20 operaris per la seva presumpta relació amb algunes de les faltes greus que van tenir lloc a l'aeroport del Prat, quan el personal de servei de handling (transport de maletes al terra) va decidir traspasar el nivell de protesta per la seva situació laboral -amb conveni col·lectiu encallat- i va ocupar durant bona part d'aquell dia les pistes del segon aeroport més important de l'Estat, provocant un col·lapse que va afectar les previsions de viatge de desenes de milers de persones.

La jutge argumenta en la sentència que "no es pot demostrar que aquests treballadors van abandonar els seus llocs de treball", ja que l'única prova que disposava la companyia Ibèria era un vídeo que es va gravar a les pistes -unes imatges comprades per Antena 3. Però el testimoni directe no ha comparegut al judici per explicar les circumstàncies en què va poder registrar aquelles imatges, cosa que treu proves que puguin demostrar que els treballadors detinguts i sancionats cometessin cap infracció laboral.

La sentència recull també que només un dels detinguts tenia responsabilitats sindicals i que va realitzar "vuit hores de treball sindical" per a tractar de solucionar el problema, "encara que es trobés en el seu dia de descans".

Per la qual cosa no queda demostrada la relació entre sindicats i l'acció duta a terme per bona part de la plantilla.

Secció Sindical CGT Nissan

Tal com informàvem en l'anterior número del "Catalunya", la plantilla de Nissan de la factoria de la Zona Franca de Barcelona estava immersa des de mitjans de gener en un procés de lluita contra un Expedient de Regulació d'Ocupació que volia tirar endavant la Direcció de l'empresa, ERO que suposaria l'acomodament de 450 treballadors.

El 22 de febrer, es va establir un principi d'acord entre la Direcció de Nissan i els sindicats UGT, CCOO i SIGEN-USOC, un acord ratificat el dia 25 en el qual s'establien unes mesures de flexibilitat amb la finalitat d'evitar el possible excés de plantilla que argumentava l'empresa per a tirar endavant l'ERO. Aquest acord es produïa quan ja s'havien realitzat diverses mobilitzacions i estaven convocades pels sindicats presents a Nissan quatre jornades de vaga pels dies 27 de febrer i 5, 12 i 26 de març, i

evitava la presentació de l'ERO per part de l'empresa. CGT vam decidir no signar l'acord.

L'acord es basava en tres línies. La primera prolongava fins a finals d'aquest any el pla de baixa incentivades voluntàries, al qual fins al moment de la signatura del preacord s'havien acollit 111 treballa-

dors. A més, el pacte inclou dues mesures de flexibilitat, a l'alça i a la baixa.

També volia establir l'última setmana de vacances d'estiu, com a productiu voluntari en X83 a dos torns de treball. Per absorbir els increments de producció relacionats amb la fabricació de la furgoneta

X83, -que es comercialitza sota les marques de Traffic, Vivaro i Primastar- els empleats treballaran de manera voluntària durant els cinc últims dies de vacances a l'agost. Els voluntaris rebran el plus addicional dels dissabtes, de 90 euros i un dia de festa per cada dia treballat.

L'aplicació de fins a 15 dies de flexibilitat negativa, per al producte X-61b. Per fer front als descensos de producció relacionats amb la línia del tot terreny Pathfinder i el 'pick up' Navarra, que eliminarà un torn a l'abril, es parerà la producció durant cinc dies. Això amplia una mesura recollida al conveni col·lectiu, que fins ara només preveia una aturada de deu dies. El pacte també preveu l'augment del ritme de producció en les línies de tot terreny, en què es passarà de les 326 unitats diàries a 370 i de la furgoneta X-83, de 390 a 420 unitats al dia.

Més informació:
<http://cgtnissan.blogspot.com/>

OPINIÓ: Per què la CGT no va signar l'acord a Nissan

El 23 de febrer en assemblea d'afiliats, CGT va acordar la no ratificació d'aquest acord per l'adopció de mesures que ens semblen del tot injustificades i evitables. Aspectes que poden crear contradiccions entre companys de treball, i que per a salvar-los des de la CGT llançàvem les nostres propostes.

Alternativa als 15 dies de flexibilitat negativa, parant la producció, amb el que s'estableix una jornada industrial en X-61b de 215 dies, però augmentant la producció diària que passaria de 326 a 370 unitats. La proposta llançada per CGT va ser la d'aplicar aquesta flexibilitat a la baixa, de manera correlativa recol·locant personal de torn sobrant per a cobrir l'absentisme dels treballadors que estiguessin afectats per l'aplicació d'aquesta flexibilitat. Exemple: 100 treballadors del torn C, (que desapareix), passarien als torns A i B i realitzarien el relleu dels companys que a manera de jornada de descans se'ls estaria aplicant la flexibilitat a la baixa. Limitant a 10 els dies de flexibilitat negativa.

Evidentment entenem que no tot el personal estaria reubicat. Aquí està l'aspecte més important de la

proposta de CGT, per a evitar sobrepassar aquest límit de 5 dies de flexibilitat, i aquí està la contradicció de l'acord.

Des de la CGT llançem la següent proposta. Tot el personal de X-83 afectat per la flexibilitat positiva (dissabtes de treball), tindria com compensació única el cobrament que inclou la jornada de descans amb 88,29 euros. Amb aquesta proposta es generen uns dies extres de descans, amb el que s'hauria de pujar les cobertures, per al gaudi d'aquests dies. D'aquesta manera es generarien una sèrie de llocs de treball en els quals es recol·locaria, el personal sobrant del torn de X-61b. S'obliga al treballador a escollir la forma de pagament del dissabte de treball? SI. Fins i tot ho reclamem en la nostra plataforma de Conveni Col·lectiu. Actualment el cobrament íntegre en diners dels dissabtes de treball no és més que la realització d'hores extra encobertes. I aquest any, d'una banda tindrem companys "regulats" i per un altre, companys augmentant la seva jornada individual.

Per a resumir, entenem com innecessari un augment de la flexibilitat negativa, ja que altres alterna-

tives, presentades a l'empresa i a la resta de sindicats, haurien estat suficients per a reubicar a l'excedent de plantilla real, sense la necessitat de modificar el Conveni Col·lectiu.

Simplement ens sembla, que aquests 5 dies no són més que una justificació de la Direcció de Nissan per a explicar el conflicte que ve plantejant des de fa gairebé 1 any. Però com veieu, simplement amb no augmentar la nostra jornada individual, està més que amortitzat l'excedent de plantilla.

Pot ser que alguns es vulguin felicitar per la signatura d'aquest acord, vist des d'un punt de vista objectiu, vam dur 8 mesos de negociació, que si Pla Industrial, Conveni, ERO... No hi ha Pla Industrial, s'ha renovat un Conveni, augmentant en 5 dies la flexibilitat negativa, i per al 2009 (ja ha advertit la Direcció de Nissan), tindrem la negociació d'un nou Conveni, amb un excedent de plantilla, ja que aquesta solució "ha estat temporal".

Des de CGT, volem fer una reflexió. Des d'un primer moment, plantilla i sindicats, hem vingut reclamant unitat, unitat en les nostres postures i en la nostra força. No sabem quin dia, o quina nit, però

algú va decidir trencar aquesta unitat per a xafar el Conveni Col·lectiu.

En la reunió de ratificació de l'acord, vam tornar a incidir, que no hi havia necessitat d'augmentar la flexibilitat a la baixa, quan aquest personal es podia recol·locar en l'altre producte. Vam tornar a incidir, que no és necessari parar la producció de X-61b, quan es pot utilitzar la flexibilitat a la baixa, de manera correlativa. Incidim en la necessitat d'eradicar, les hores extres, mentre hagués personal aplicant-se-li flexibilitat negativa, vam incidir que se'ns donés la garantia, de no aplicar dissabtes de flexibilitat positiva, a X-61b, vam incidir que no s'hauria de realitzar contractacions temporals, mentre s'apliqués la flexibilitat negativa.

La postura de CGT des d'un primer moment, en el qual es reclamava la unitat de tots, era no solament donar-la, si no també exigir-la.

Però aquesta unitat es va trencar, en el moment, que els altres tres sindicats presents a Nissan van decidir no respectar el dit en l'assemblea general i en les fulles informatives, per tornar a vendre en els treballadors.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT Hospital Clínic de Barcelona

'La patronal sempre beneficia el col·lectiu més unit al poder'

Juan Antonio
Col·lectiu Catalunya

-Quan es va crear la Secció Sindical de CGT al Hospital Clínic?
-El 6 d'abril del 1995.

-Com us organitzeu com a Secció per treballar i quina es la resposta dels treballadors i treballadores?

-La nostra organització es basa a estar al costat dels treballadors en el dia a dia, i intentar donar solucions als problemes quotidians que cada treballador té i que els grans grups sindicals abandonen a la seva sort.

També donem molta importància a la informació amb fulles informatives periòdiques i també fent una revista trimestral en què s'informa i s'opina des de la nostra òptica sindical dels problemes dels nostres centres de treball i d'altres centres i/o gremis.

Tenim un horari d'atenció al treballador al nostre local sindical que cobreix tots o la majoria de torns.

El nostre símbol diferenciador és que ens dona igual ser 8 que 80 a l'hora de mobilitzar-nos a favor dels treballadors i les treballadores sense fixar-nos si és un

treballador qui necessita aquesta acció o en són 1.000, procurant no abusar d'això per evitar així que la direcció de l'empresa s'immunitzi de les nostres accions.

Tampoc prenem cap decisió ni signem cap acord sense abans haver realitzat assemblees de treballadors i treballadores.

La participació dels treballadors i les treballadores és escassa però sí que hem creat un corrent d'opinió entre els la plantilla i molts si

tenen problemes tenen clar a quin sindicat acudir, a la CGT.
-L'Hospital Clínic, segons el ranking d'hospitals espanyols, és un dels més ben valorats en referència a assistència sanitària. Quina és la vostra opinió sobre aquesta realitat?

-La realitat és que la sanitat catalana és una de les millors d'Espanya però això no vol dir que sigui una bona sanitat. En referència a l'Hospital Clínic, està perdent molts conceptes que per a nosaltres són vitals com un bon diagnòstic. S'ha perdut l'empatia cap al malalt, el tracte humà és cada vegada més professional que familiar i tot això és a causa de l'objectiu de voler fer una sanitat rendible o de baix cost per a les arques de l'estat. La sensació que en més d'una ocasió tenim els treballadors del Clínic és la d'estar en una cadena de muntatge.

Tampoc cal obviar que gran part de la millora sanitària i de l'augment de l'esperança de vida en la societat es deu al gran canvi tecnològic que aquesta està produint,

amb el que la preparació facultativa en la nostra modesta opinió va perdent qualitat.

Amb l'objectiu de rendibilitzar la sanitat s'han reduït costos i s'ha potenciat la integració de la sanitat privada dintre de la pública. Encara que no ho creguem, en aquesta societat es pot comprar la salut i aquest fet representa que el que més diners té, millor assistència sanitària compra.

-A Sanitat hi ha presència de sindicats corporatius: metges, infermeria, etc. com afecta això la negociació col·lectiva?

-En la prehistòria, l'home habilitat ja es va adonar que l'ajuda entre iguals li era molt beneficiosa per a la caça conjunta, i l'home sapiens va formar les grans colònies amb què va aconseguir un gran avanç en la nostra espècie en interpretar la col·laboració entre iguals com una manera imprescindible per a la supervivència. En la societat actual i més concretament en la laboral, la diversificació dels col·lectius l'únic que produeix és una reculada en

les millores laborals, ja que es divideix la nostra força com a treballadors i treballadores. Amb això, perdem pressió en la negociació col·lectiva i el que està molt clar és que la patronal sempre beneficia un sol col·lectiu que habitualment és el que està més unit al poder. Cal recordar els pilots d'avions, els metges a la sanitat i... ja n'hi ha prou per entendre el que estem dient. Cada naixement d'un sindicat corporatiu és la representació més pura de l'egoisme social que vivim.

-Què opineu de les intencions de la Generalitat d'aplicar el Conveni de les XHUP a hospitals amb convenis propis i eliminar convenis amb millors condicions econòmiques i socials?

-L'Hospital Clínic té règim jurídic propi i també un conveni col·lectiu propi. El fet que ens vulguin igualar a tots ens sembla bé, però quan s'igualar s'ha d'igualar els seus drets amb els que en tenen més, no a l'inrevés.

Info: <http://www.cgtsanitat.org>

Els treballadors dels remolcadors de Barcelona decideixen convocar aturades

STMM-CGT

El dia 20 de febrer es va celebrar una assemblea dels treballadors de les empreses de remolcador portuari del port de Barcelona. Aquest servei públic es troba gestionat actualment per la Unió Temporal d'Empreses formada per "Remolcadors de Barcelona S.A." (REBARSA) i la "Societat Anònima de Remolcadors" (SAR).

El motiu de l'assemblea era el d'informar als treballadors sobre la falta de voluntat de les empreses per a iniciar les negociacions sobre el conveni col·lectiu de les empreses de remolcador portuari de la província de Barcelona, un cop finalitzat la vigència de l'actual conveni el passat mes de desembre.

La negativa de les empreses a negociar aspectes fonamentals per als tripulants com són l'establiment d'una clàusula de subrogació del personal i d'altres mesures que assegurin l'estabilitat de les plantilles i la millora de les seves condicions laborals, i oferir solament una revisió salarial per un any, no són acceptables per a la part social que aquesta sofrint el continu creixement del volum de l'activitat de les empreses sense que per contra vegin millorada la seva situació.

Prèvies explicacions dels representants dels treballadors, es va obrir la discussió i l'intercanvi d'opinions.

Posteriorment, l'assemblea va decidir per unanimitat convocar vaga, entenent que la intransigent actuació de la part empresarial no deixa altra via.

Les aturades aprovades serien de 12 hores diàries durant 3 dies consecutius.

Alguns resultats d'eleccions

-Clínica Residencial Geriàtrica, Clínica Coroleu de Barcelona. CGT ha obtingut 3 delegats de 3, i cap la UGT que també s'hi presentava.

Campanya de solidaritat des de la CG de l'Anoia amb els delegats de CGT d'Ahlstrom Barcelona SAU de Capellades

Federació Comarcal CGT Anoia

La Federació Comarcal de l'Anoia porta a terme una campanya de solidaritat amb els delegats de la CGT a l'empresa paperera de Capellades Ahlstrom Barcelona SAU.

La direcció de l'empresa i els sindicats col·laboracionistes van promoure una campanya de por

per pressionar a la plantilla a revocar els membres de la CGT al Comitè d'Empresa, sortint-se amb el seu objectiu, ja que van ser revocats en assemblea.

L'assemblea ha estat impugnada, perquè els motius expressats pels promotors de la mateixa van ser: les hores sindicals i les denúncies de les hores extres i de seguretat i salut. Aquesta maniobra es només

una cortina de fum per tancar els veritables motius del més que possible tancament de la fàbrica, que no és altre que la nefasta gestió per part de l'actual direcció i la descapitalització de la producció per part de la multinacional.

Es per això que estem portant a terme una campanya d'enviament de faxos de protesta a l'empresa i hem convocat una concentració

davant de les portes de la fàbrica el 31 de març en suport del companys delegats de CGT.

Entre tots hem aconseguir acabar amb manipulacions i mentides a Ahlstrom Barcelona, aturar la repressió contra els companys de la CGT, evitar el possible tancament de la planta de Barcelona, i defensar dels llocs de treball i de la llibertat sindical.

La FESIM-CGT ja té una pàgina web operativa

La Federació de Sindicats de la Indústria Metal·lúrgica de CGT acaba de penjar en la xarxa, una web dirigida a recollir totes les notícies que

generin les diferents Seccions Sindicals de CGT en el sector del Metall:

www.cgt.es/fesim

Per a col·laborar amb la web, pots dirigir-te amb la Secretaria de Comunicació de FESIM-CGT: comunicacionfesim@cgt.es

Els treballadors del Metro convoquen noves jornades de vaga

La CGT va convocar als 70 treballadors de la secció de senyals i comunicacions del Metro de Barcelona a noves jornades de vaga del 25 al 28 de març i del 31 de març al 4 d'abril, amb dues hores d'aturades en cada torn de treball, de les sis del matí a un quart de nou, de dues a quatre de la tarda i de deu a dotze de la nit.

Els treballadors del metro demanen una requalificació salarial de les categories, el mateix motiu pel que ja havien fet altres aturades del 18 al 22 i del 25 al 29 de febrer.

Nou SP del Sindicat de Sanitat de Barcelona

En l'assemblea d'afiliats i afiliades del Sindicat de Sanitat de Barcelona, celebrada el 7 de març, es va aprovar la nova composició del Secretariat Permanent del Sindicat de Sanitat de Barcelona, que queda de la següent manera:

Secretaria General: A. Xavier Sancho (Hospital Clínic)

Secretaria d'Organització: Antonio Mancebo (Hospital Vall d'Hebron)

Secretaria d'Acció Sindical: Juanma Martín (Hospital Viladecans)

Secretaria de Finances: Andrea Lacasta (Hospital Clínic)

Secretaria de Jurídica: Andrés García (Hospital Clínic)

Secretaria de Riscos Laborals: Carmen Bermúdez (Clínica Coroleu)

Secretaria de Premsa i Comunicació: Joan Antoni Turmo (IMAS)

Secretaria d'Acció Social: Isabel Garnika (Hospital Vall d'Hebron).

Aposta per donar continuïtat a la lluita del professorat català

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya i Col·lectiu Catalunya.

Als finals de la primera setmana de febrer tots els nùmers de la vaga ja eren aclaparadors i demostraven que el control abusiu de tots els mitjans de comunicació, i les proclames de Govern i "tertulians" contra la vaga, s'havien esclafat davant d'un col·lectiu que ja havia decidit posar-se en marxa per aturar les Bases de la LEC.

La clau d'aquesta incapacitat dels mitjans i el Govern de mentir sobre el contingut de les bases i atacar des de totes les bandes el professorat de la pública, estava en el fet que un amplíssim moviment de debat s'havia construït i la gent havia pres consciència real del que estava en joc. El Govern de Generalitat, impotent davant la vaga que es preparava, encara va preparar el darrer contraatac. La nit abans, amb nocturnitat i premeditació, ens sorprenia a tots i totes amb uns serveis mínims de Treball que ni el Departament d'Educació havia demanat en la reunió prèvia: uns serveis mínims que van impedir a prop d'un 20% de professorat de primària i el 25% de bressol/llars infants d'anar a la vaga. La mateixa nit i des de tots els mitjans de comunicació llençava una crida desesperada als pares i mares a portar els fills i filles als centres, per convertir-los en la darrera força de xoc contra la vaga, per generar una

confrontació entre famílies i mestres.

Però tot li va sortir malament: l'èxit de vaga va ser rotund. El decret de mínims -que va ser immediatament recorregut pels sindicats- va impedir efectivament que anés més gent a la vaga i la manifestació, però va provocar una reacció de sulfuració i ràbia massiva a tot el professorat, per anar encara amb més força a una manifestació a Barcelona, que amb 60.000 persones és de les més grans que mai s'ha fet i que va omplir a vessar el centre de la ciutat. Manifestacions molt importants també recorrien els carrers de Girona, Tarragona i Lleida. Ningú no podia amagar el clam en defensa de l'ensenyament públic contra les polítiques privatitzadores. Un èxit total que es va completar amb la reacció molt positiva de les famílies que van rebutjar en massa la provocació de la Conselleria i van respectar en termes quasi unànims la lluita del

professorat, i més enllà, a la manifestació es veien petits grups de pares i mares que anaven de la mà dels vaguistes... per què l'objectiu és comú i ens uneix!!

La Conselleria i el Govern al darrera van quedar retratats, doncs al preu que fos volien imposar una llei que ha estat àmpliament rebutjada per la comunitat educativa. Però Maragall, prepotent com sempre, va intentar minimitzar la protesta, anunciant que no retiraria les Bases i començant a cercar la divisió dels sindicats, fent l'ullet a CCOO i UGT, com a part dels signants del Pacte Nacional. Ambdós han sortit rebutjant la maniobra i assegurant la unitat sindical.

Continuïtat a la lluita

Què fer aleshores? A moltes zones el professorat demanava garanties que la vaga del 14F no es quedaria en un simple dia de protesta, sinó que es continuarien les mobilitza-

cions fins a la retirada de les Bases. La obligació del comitè de vaga ha de ser donar continuïtat a la lluita que amb tanta força va sortir, estenent la lluita a tota la comunitat educativa i convocar noves mobilitzacions.

Des de la CGT es proposava la continuïtat de la lluita amb pares i mares en una manifestació el 2 de març i una nova vaga del professorat pel 6 de març, des d'altres sindicats es parlava de convocar una nova vaga el mes d'abril, però condicionat a un acord sindical que no va arribar.

En les reunions dels cinc sindicats de l'ensenyament públic de Catalunya després de la vaga sobre si es convocaran més mobilitzacions contra la Llei d'Educació no s'han aconseguit acords unitaris.

A més, el Departament d'Educació ha obert la porta a USTECSTEs i ASPEPC-SPS a negociar les condicions laborals de la futura Llei d'Educació, sumant-se d'aquesta manera a CCOO i UGT, i deixant fora de la mesa sectorial a l'altre sindicat que forma part del comitè de vaga, o sigui la CGT.

Per donar resposta a les demandes de continuïtat del professorat i per continuar amb la unitat sindical, des de la Federació d'Ensenyament de la CGT s'ha recollit com a proposta de mínims la convocatòria d'una vaga del professorat de la pública i d'una manifestació de la comunitat educativa a l'abril.

La FESIM-CGT convoca una manifestació a Barcelona el 29 de març en protesta per la situació existent al sector del metall

FESIM-CGT

La Federació Siderometal·lúrgica (FESIM) de la CGT va acordar convocar una manifestació per al dissabte 29 de març a Barcelona, per protestar per les polítiques de les empreses del metall a nivell de l'estat que estan sent punta de llança de les mesures més regressives contra els drets dels treballadors i treballadores. Per a la CGT la manifestació era una nova oportunitat d'expressar la seva oposició a la flexibilitat laboral, a les externalitzacions, subcontractacions, segregacions i deslocalitzacions, a la precarietat laboral, a les externalitzacions, subcontractacions, segregacions i deslocalitzacions, a la precarietat en la contractació, als convenis negociats a la baixa, als expedients de regulació.

En efecte, la flexibilitat, l'externalització de parts de l'empresa, la precarietat en la contractació, els

tancaments d'empreses per a reins-

tal·lar-se o deslocalitzar-se... són la pràctica generalitzada d'un sector que obté així uns quantiosos beneficis gràcies a la col·laboració del sindicalisme que representen a l'uníson UGT-CCOO.

D'aquesta manera, s'està generalitzant la conversió de llocs de treball d'una certa estabilitat i salaris, per contractacions miserables quant a la seva temporalitat i a les seves condicions salarials i laborals. Els ritmes de treball i la productivitat augmenten de forma incessant provocant, d'una banda, més excedents i per altre malalties professionals que són usades després per a acusar els treballadors d'absentistes professionals. Els empresaris actuen cínicament acomodiant de manera indiscriminada i utilitzant la inacceptable realitat jurídica dels acomiadaments im-

procedents davant els jutjats, als quals apliquen igualment aquest acordament per aplicació de l'art. 56.1 de l'Estatut dels Treballadors.

En el sector de l'automòbil i empreses auxiliars es viu una successió de conflictes generats per atemorir les plantilles i aconseguir un augment dels beneficis per a les empreses. En els convenis provincials, la pèrdua de drets històrics i la conversió d'aquests convenis en condicions màximes que les empreses i les federacions dels sindicats signants usen per a sufocar reivindicacions en pactes de millora.

Les situacions viscudes en els últims anys en empreses com Delphi, Valeo, Ford, SAS, Sismo, Renault, Peugeot, SEAT, General Motors i tantes altres són esperó per a la mobilització.

Els conductors d'Autobusos de TMB continuen la lluita pels dos dies de descans

Comitè de Descansos de TMB,
Secció sindical Signa:
CGT Autobusos TMB i Col·lectiu
Catalunya

Davant les continuades negatives de la Direcció de Transports de Barcelona a negociar les reivindicacions dels conductors d'Autobusos de TMB, centrades en els dos dies de descans setmanal, el Comitè de Descansos dels conductors i conductores de TMB i l'Assemblea de conductors i conductores van decidir continuar les mobilitzacions engadades a finals de desembre passat, amb la convocatòria d'aturades de 24 hores entre el 3 i el 7 de març, i a continuació, de forma indefinida, tots els dijous a partir del 13 de març, també de 24 hores.

Prèviament a aquestes noves jornades de vaga, TMB va fer una tramesa als domicilis de desenes de milers de ciutadans de Barcelona d'un fullet ple de intoxicador per indicar que estan d'acord amb els dos dies de descans setmanal de les conductores i conductors dels autobusos, en una maniobra per carregar-se una vaga. Això acompanyat d'anuncis als mitjans de comunicació escrita i audiovisual. Obliden que la vaga és un dret, però un dret pel qual les persones que s'hi acullen paguen una part del seu sou. Aquesta campanya de manipulació informativa ha tingut un cost econòmic altíssim, calculem que d'uns 600 milions. Qui ha pagat això? Quant ha costat a la ciutadania la campanya de propaganda anti-vaga de TMB? Es calcula que amb aquest import es podrien cobrir els increments de costos dels conductors i conductores durant una bona temporada.

Malgrat això, les jornades de vaga de 3 al 7 de març van tenir de nou un seguiment massiu, malgrat l'actitud provocativa i tancada de l'empresa, la manipulació informativa portada a terme per diversos mitjans de comunicació, i la repressió policial que de nou es va acarnissar amb alguns companys.

Ja el primer dia de vaga la Direcció de TMB es va negar a lliurar el full de serveis mínims, un fet que es repetiria els següents dies, provocant que els piquets informatius haguessin d'anar preguntant conductor per conductor pel seu número, servei i línia. Això retardava la sortida d'autobusos i, llavors, la mateixa Direcció de l'empresa que havia creat el problema va demanar als Mossos que traguessin a la

força els conductors que estaven fent el seu treball com a Comitè de Vaga, fet que va provocar diversos altercats en les diferents cotxeres. Finalment, un delegat de CGT va ser detingut durant una càrrega policial a la cotxera del Triangle i el president del Comitè d'Empresa arrossegat i immobilitzat amb una porra.

L'activitat dels treballadors va ser frenètica durant aquella setmana. Piquets cada matinalada i cada vespre a les quatre Cotxeres. Assemblea de 1.200 conductors i conductores a la plaça Universitat el migdia del dia 3 per ratificar la continuïtat de la vaga i manifestació solidària amb el treballador detingut fins a la comissaria de Les Corts. Manifestació el dia 4 amb sortida de la plaça d'Espanya i final davant de la seu central del PSC, sota el lema "Més conductors i menys directius". Manifestació amb sortida de plaça Catalunya el dia 5, amb el lema "Per un transport segur i econòmic", dirigint-se a l'Hotel Palace on es realitzava un esmorzar-col·loqui de Carme Chacón (PSC) a Tribuna Barcelona, i per la tarda concentració davant la seu de districte de Gràcia. Participació a la manifestació d'estudiants del dia 6 contra el Pla Bolonya i concentració al vespre davant la seu de districte de Nou Barris. Nova assemblea el dia 7 amb un miler de treballadors on es decideix continuar la lluita amb jornades de vaga cada dijous. Participació a la manifestació del 8 de març, dia de la dona treballadora, amb el bloc "Les conductores de TMB

pels 2 dies de descans setmanal".

Després de cinc dies de vaga i mobilitzacions, els conductors i conductores van decidir en assemblea, mantindre les aturades dels dijous acordades el 12 de febrer. Va ser una setmana intensa, informant a les cotxeres, manifestant-se al carrer, sortint en els mitjans de comunicació, veient actes solidaris a favor seu en diferents barris de Barcelona, recaptant diners per als sancionats i tractant d'asseure's a negociar amb la Direcció de TMB, el sentiment generalitzat era que calia continuar amb la lluita pels dos dies de descans setmanal.

A pesar de les traves que els de sempre, CCOO-UGT han posat des del principi, ajudats pels seus secretaris generals i les seves patètiques declaracions públiques, no han pogut trencar la unitat creada entre els conductors i conductores, siguin del sindicat que siguin o no estiguin en cap sindicat.

Reunió sense fruits

Durant la setmana de vaga, el Comitè de Descansos va citar a la Direcció de TMB a reunir-se, primer, el dia 6 en el Col·legi de Periodistes i, segon, el dia 8, a les oficines de TMB. En cap cas van aparèixer i només els van fer saber a través dels mitjans de comunicació que només volien seure a negociar si es desconvocava la vaga i acceptàvem la proposta del Departament de Treball, que els conductors i les conductores ja van rebutjar el passat 12 de febrer.

Els dijous 13 i 20 de març es van

realitzar noves jornades de vaga amb un seguiment novament massiu. El dia 13 es va realitzar una assemblea de treballadors al Casinet d'Hostafrancs. Cal remarcar també que finalment van tenir lloc reunions amb la mediació de la Generalitat els dies 11 i 15 de març, entre els sindicats convocants de la vaga, CGT i ACTUB, la resta del Comitè d'Empresa oposat a l'aturada, CCOO, UGT i SIT, i els representants de TMB.

Des del Comitè de Descansos de TMB es va considerar innovador i positiu que el pla de Treball creï una taula de negociació en què participin tots els sindicats del comitè d'empresa i un mediador de la Generalitat i que fixi un termini màxim d'un mes per arribar a un acord. Es va insistir, no obstant, que encara faltava el compromís de TMB que la instauració dels dos dies de descans a la setmana es farà sense augmentar la jornada laboral anual dels treballadors i sense retallar el seu salari.

Aquests són precisament els punts que l'empresa ha rebutjat des del principi del conflicte i que sempre ha volgut tractar en el marc global del nou Conveni. TMB adueix l'elevat cost que suposaria acceptar una reducció tan notable de les hores de treball, si bé accepta el principi que hi hagi els dos dies de descans a la setmana.

Podeu seguir el conflicte a través dels webs:

www.cgtbus.com
comitedescansos.blogspot.com
www.cgtcatalunya.cat

QUI PAGA MANA

La (puta) gestió empresarial i el seu 'dinamisme'

Vicent Martínez

La gestió empresarial és un dels grans lemes a l'hora de privatitzar encobertament molts serveis públics que fins ara, o no fa molt, havien estat gestionats directament per l'administració i que compten amb un cos funcional. Segons alguns 'lumberas' l'ésser humà necessita un estímul per treballar i per esforçar-se i aquest ha de ser l'afany de lucre de les seves empreses. El capitalisme funciona, diuen alguns; el comunisme ha fracassat, afegeixen un altres. Es veu que només motiva l'individualisme, i qui diu això oblidat que si bé l'ésser humà té una pulsio individual també en té una altra de solidària que la complementa.

Hi ha gent confon el bon funcionament del servei públic amb el funcionament amb afany de lucre o de criteris empresarials. He treballat en empreses, sempre privades, on el principal interès ha estat guanyar diners o, si més no, han funcionat amb una mentalitat empresarial. El resultat és sempre el mateix: hores extra sense pagar, importa més la quantitat que la qualitat, i es fa més feina per aparentar que se'n fa per quedar bé davant els caps superiors que perquè realment es valore la feina ben feta. I, sobretot, es tracta més de crear la demanda (d'incloure al consum) que satisfer la que existeix realment. És això vida? És això la realització personal o professional?

Se suposa que la gestió amb visió empresarial aporta "dinamisme". Un "dinamisme" empresarial que es tradueix en grans dosis d'exploitació i autoexploitació, i no se perquè, sempre repercuteix en l'empijorament de les condicions laborals. Aquest "dinamisme" és el que volen portar a la sanitat o l'ensenyament el Govern tripartit amb les lleis que han fet o que estan fent: la introducció de la gestió empresarial (és a dir, amb mentalitat d'empresa privada). Això ja ha portat molt del personal de l'Institut Català de Salut a ser laboral: perquè es veu que la "motivació" ha de venir de precaritzar i deixar de ser funcionari. Es tracta que tinguin menys drets per poder exprèmerlos sense massa resistència. Estem parlant de persones? Estem parlant de números? Això els passa als conductors d'autobusos de Barcelona: s'han revoltat en contra de la mentalitat de gestió empresarial de Transports Metropolitans de Barcelona. En comptes d'acceptar que els expremen més, volen que els expremen menys.

Deu mil universitaris a Barcelona contra el pla de Bolonya

Col·lectiu Catalunya

Prop de 10.000 universitaris es van manifestar el 6 de març pel centre de Barcelona en contra de la reforma de l'educació superior que suposa el procés de Bolonya i que s'engegarà el pròxim curs, en el marc d'una jornada de mobilització convocada per la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP). La PMDUP considera que el pla de Bolonya amaga la voluntat de privatitzar les universitats i que dificultarà l'accés a l'educació superior dels sectors més desfavorits socialment. Els conductors d'autobusos de TMB en vaga es van sumar a la protesta.

La manifestació es va iniciar a la plaça Universitat i va viure moments de tensió quan els estudiants pretenien baixar per la Rambla des de la plaça de Catalunya, però un fort dispositiu dels Mossos ho va impedir. Els manifestants van intentar travessar la barrera policial a l'entrada d'aquesta via, però que els agents van usar la força, incloses les porres, per barrar el pas als universitaris provocant algun ferit lleu.

Davant la impossibilitat de baixar per la Rambla, els manifestants van optar per realitzar una assegada durant uns minuts. Els organitzadors van recomanar després als universitaris que s'aixequessin i continuessin la marxa per la Via Laietana. En aquest carrer, davant l'edifici dels sindicats, hi va haver enfrontaments entre manifestants i conductors per un costat i sindicalistes de CCOO i UGT per l'altre, per la postura d'aquests sindicats institucionals en el conflicte d'Autobusos de TMB.

Els estudiants portaven pancartes en les quals es llegia "Aturem Bolonya", "L'educació no és un nego-

ci" i "Rector, dimissió", en referència al rector de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Lluís Ferrer, que havia demanat als Mossos el dia 4 de març que desallotgessin per la força a diverses desenes d'alumnes que s'havien tancat en la Facultat de Filosofia i Lletres contra la implantació del Pla Bolonya.

Els Mossos, a la uni

El 4 de març al matí, una quarantena d'estudiants havien ocupat la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) per reclamar al rector que declarés la universitat insubmissa a la LOU-LUC, en el marc de la lluita que organitzava el Comitè de Vaga contra el Pla Bolonya.

Amb aquesta acció volien protestar contra la implantació del nou sistema universitari europeu, més conegut com el Pla Bolonya. Segons els estudiants, el déficit de recursos de la universitat i la situació de fallida impossibiliten portar a la

pràctica la reforma universitària. Els estudiants també demanaven al rector de la UAB, Lluís Ferrer i Caubet, que es comprometés a ampliar el finançament públic, per garantir una qualitat acadèmica, investigadora i d'equitat social.

Segons denunciava el Consell de Vaga dels estudiants, la implantació de la LOU-LUC portarà conseqüències per a l'alumnat, el professorat, el personal becat i de l'administració i serveis. Els estudiants es queixen que gairebé no els hi ha informat i ni s'ha tingut en compte la seva opinió en la implantació del pla Bolonya, per això demanaven al rector que es comprometés a obrir un veritable procés informatiu i participatiu.

A la nit, el rectorat va mostrar una gran manca de sentit de la responsabilitat, deixant entrar al campus els Mossos d'Esquadra, violant l'autonomia de la comunitat universitària. Els cos antiavalots dels Mossos d'Esquadra va protagonitzar una indiscriminada i violenta càrrega que va deixar més de tres

desenes de ferits, entre una massa d'estudiants que no havia provocat ni un sol aldarull. L'ofensiva va ser duta a terme amb nocturnitat i alevosia, apagant els llums de la universitat per actuar contra tots els estudiants tancats i, també, contra les més de 150 persones que eren fora donant suport a la protesta.

Els i les joves concentrades van resistir de forma pacífica els cops i la brutalitat dels Mossos, però això no va evitar la brutal pallassa que van rebre. Mentre els membres del rectorat juntament amb part de l'equip del deganat de lletres observava la càrrega des d'un passadís elevat i protegit.

El Comitè de Vaga havia informat que els estudiants que havien protagonitzat el tancament no sortirien de la facultat fins que no s'aconseguís el reconeixement de la fallida econòmica de la UAB que impedeix aplicar el procés de Bolonya, l'ampliació del finançament públic en l'àmbit universitari i el compromís de no represaliar els estudiants i obrir un procés informa-

tiu i participatiu perquè la comunitat universitària pugui prendre la paraula.

Des de l'època franquista mai cap rector de cap universitat catalana havia donat ordre d'entrada als cosos de seguretat per carregar contra els i les estudiants que s' manifestaven per les seves reivindicacions. Aquests fets es produeixen en un context marcat per l'actual situació de fallida econòmica de la Universitat per manca de finançament públic per mantenir el seu funcionament actual i els mínims estàndards de qualitat acadèmica i investigadora i d'equitat social que s'el pressuposa a la universitat pública en tant que servei públic. I la situació vulnerable pel que fa a la seva autonomia envers les ofertes d'inversió per part dels lobbies empresarials.

Ocupació del rectorat

Enfront de la brutalitat amb que va ser reprimida el dia 4 la protesta absolutament pacífica contra el Procés de Bolonya, 1.500 estudiants van participar el dia 5 de març en una marxa convocada des de la plaça Cívica de la universitat fins a l'edifici del Rectorat. Un cop allà, els estudiants van ocupar, al crit de "Rector dimissió" i "Fora Mossos de la universitat", la planta de l'edifici on es troba el despatx del rector.

L'estudiantat de la UAB va respondre a la crida de les assemblees i sindicats d'estudiants per protestar contra el desallotjament de la Facultat de Filosofia i Lletres efectuat pel cos de Mossos d'Esquadra el dia anterior. Els estudiants exigien la dimissió del rector Lluís Ferrer, així com la de Joan Carbonell, Vicerector d'Estudiants de la UAB, per haver restat immutable mentre els Mossos apallissaven els estudiants.

Vaga contra la precarietat del personal docent i investigador de la UAB

Secció Sindical CGT UAB

El 6 de març es va portar a terme una jornada de vaga del personal docent i investigador de la Universitat Autònoma de Barcelona, convocada per l'Assemblea contra la Precarietat de la UAB, la CGT i el CAU-IAC. La vaga coincidia amb la convocatòria de vaga d'estudiants i jornada de lluita contra el Pla Bolonya convocada per la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública. El dia 6, a la UAB, les aules es van quedar buides, la vaga d'estudiants i personal docent i investigador va tenir un seguiment del 80%. Prèviament, es va convocar una concentració i marxa fins al rectorat per al lliura-

ment del manifest del Comitè de Vaga el 5 de març, on també es va fer una crida a participar en la manifestació en defensa de la universitat pública convocada a Barcelona el mateix 6 de març.

La nostra és una lluita per la defensa d'un ensenyament públic i de qualitat basat en unes condicions laborals dignes i justes per part d'aquelles i aquells que amb la nostra feina el fem possible en el dia a dia.

Després de mesos de negociacions entre el Rectorat de la UAB i el Comitè d'Empresa (del que CGT també en forma part) no s'havia arribat a cap acord. Més aviat, el que s'havia estat produint és una escenificació d'una presumpta negociació que, en realitat, són simples

converses que no han arribat, ni tan sols, a acords parcials d'una mínima rellevància. Cada vegada és més apreciable la manca de sintonia entre el comitè d'empresa i el personal docent i investigador laboral a qui s'hauria de representar i defensar, sense ambigüitats, en les negociacions. Resulta lamentable que la lògica sindical s'avantposi a les demandes de treballadors i treballadores a l'assemblea.

Els motius de la vaga

La vaga es va convocar davant els escassos avenços en tres àmbits fonamentals pel futur:

1. La insuficiència en el finançament de la universitat pública, que

té com a coartada la consigna que l'adaptació a l'espai europeu d'educació superior s'ha de fer a "cost zero".

2. El manteniment en la precarietat laboral d'un extens col·lectiu de personal docent i investigador decisiu per al funcionament diari de la universitat.

3. L'anquilosament d'un procés negociador que condueix a l'eradicació de la borsa de precarietat es posa en evidència amb la voluntat d'imposar unilateralment mesures no pactades i és expressió de les reserves amb què s'accepta com a interlocutors/es als treballadors i treballadores en precari, constituint una negociació dels plens drets laborals d'aquest col·lectiu.

La precarietat laboral en la que està immersa una part de les treballadores i treballadors de la UAB, a més de la precarietat de la vida d'aquestes persones, atempta contra la igualtat entre els treballadors/es i és la principal amenaça a la qualitat de les funcions pròpies de la universitat. La Secció Sindical de la CGT a la UAB pensa que aquestes demandes, expressades, directament i sense mediacions, a l'assemblea contra la precarietat de la UAB, s'han d'assumir i defensar en un veritable procés negociador. No accepta les imposicions unilaterals per part de l'equip de govern de la UAB.

Més informació:
<http://www.cgt-uab.net>

A la Seguretat Social: per una RPT més justa per a tothom

Sindicat Federal de Treballadors de l'Administració de l'Estat i de la Seguretat Social CGT - CAT

Des de primers de febrer s'ha iniciat un procés de mobilització creixent davant el descontentament i crispació motivat per la signatura de l'acord del 17 de desembre de 2007, on una vegada més, els sindicats signants (CCOO, UGT, USO, SAP i CSI-CSIF) i l'administració han aconseguit crear noves diferències fictícies entre col·lectius similars i dependents dels altres.

Aquests acords denoten una política d'improvisació en el tema de la relació de llocs de treball de la Seguretat Social, RPT obsoleta després de 20 anys d'existència i parxegada constantment. Les reformes parcials de la RPT no fan més que dividir la plantilla. Es justifica un augment de nivells al 17 per unes tasques específiques, quan aquestes han de ser retribuïdes mitjançant el complement específic. Absorbeixen un complement, el de productivitat per incentius, perquè els tribunals han fallat que aquest no era productivitat i retribuïxen ara mitjançant altres complements el que hauria d'estar retribuït mitjançant l'específic.

L'actual situació professional i

retributiva exigeix que s'aprovi una RPT global i justa per a tota la plantilla de la Seguretat Social, l'establiment de la clàusula de revisió salarial per a impedir que seguim perdent poder adquisitiu, l'establiment del dret a la jubilació anticipada voluntària com estableix l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, la cobertura de totes les vacants i la no amortització de llocs de treball.

Aquest descontentament s'agreuja per la progressiva pèrdua del poder adquisitiu, l'augment desmesurat dels preus i l'absència d'una veritable carrera administrativa que altres col·lectius han aconseguit com per exemple el recent acord signat en l'Agència Estatal de l'Administració Tributària sobre promoció i carrera professional.

La butxaca del treballador perd contingut i cap dels grans partits ha inclòs en el seu programa electoral res que posi remei a aquesta situació. Ambdós partits majoritaris han congelat el salari; per a ambdós el

treballador ha estat sempre la moneda de canvi per a ajustar els comptes públics i ambdós sempre han comptat amb la col·laboració dels sindicats autodenominats "majoritaris".

S'està intentant organitzar la protesta per part de diferents organitzacions. CGT-CAT i altres sindicats hem convocat assemblees en diverses províncies, i actualment existeix un moviment organitzat de protesta a: Alacant, Badajoz, Barcelona, Càceres, Cadiz, Ciudad Real, La Corunya, Girona, León, Lugo, Lleida, Madrid, Murcia, Orense, Pontevedra, Salamanca, Segòvia, Sevilla, Tarragona, València, Valladolid, Zamora, Saragossa i Oviedo. Properament està previst sumar-hi altres províncies.

S'estan plantejant diferents mesures de pressió; des de concentracions, enviament d'escrits de protesta, redireccionament de l'atenció telefònica, certificació de funcions, desdèjuns a la mateixa hora, car-

tells, adhesius, fins a aturades parcials, en un primer moment i vaga indefinida a continuació. El 13 de març ja es van realitzar concentracions enfront de les seus de la Tresoreria General de la Seguretat Social a Barcelona, València i Saragossa. Les assemblees marcaran el sentir de la plantilla i decidiran com canalitzar la protesta. La CGT s'ofereix per participar en l'organització d'aquesta lluita, en el bé entès que la decisió és i solament pot ser col·lectiva i on la participació és imprescindible. Unió i acció mantinguda en el temps i alimentada amb les necessàries dosis d'il·lusió són l'únic camí per arribar a bon port. Caure en les maniobres del "divideix i guanyaràs" orquestrades per l'administració i comparades afins, solament pot disgregar un moviment que només té futur i sentit si s'uneix, si s'aglutina en favor del benefici col·lectiu, que solament és el reflex del benefici individual.

17 mínim i específic per als llocs de atenció al públic és buscar el màxim benefici per a tots. És per tot això que proposem als empleats públics de la Seguretat Social de l'Estat la mobilització per a la consecució d'aquestes reivindicacions:

1. Per una Relació de Llocs de treball justa i global. Nivell mínim 17.

2. Clàusula de revisió salarial i fons per a pal·liar la pèrdua de poder adquisitiu.

3. Per una carrera administrativa real per a tots i en igualtat de condicions.

4. Per l'accés a la jubilació anticipada voluntària i a la jubilació flexible.

5. Cobertura de les places vacants, no amortització de llocs de treball i increment de la plantilla per garantir un servei de qualitat.

El calendari comú a proposar per al mes d'abril es concreta en aturades de dues hores (de 10 a 12) els dijous dies 3, 10, 17 i 24 d'abril.

Si la Bossa Sona, Xarxa de Finançament pels Moviments Socials

www.silabossasona.net

El grup promotor de Si la Bossa Sona, Xarxa de Finançament pels Moviments Socials, està format per persones amb una gran motivació per canviar les estructures i situacions injustes i d'insostenibilitat intrínseques del sistema econòmic, polític i social en que vivim.

Som persones actives en els moviments socials, i és des de l'actualitat en aquest àmbit que vam veure la necessitat de crear un espai de finançament per projectes de transformació social. Els moviments socials en aquests moments pateixen molts d'ells del mateix mal: falta de suport econòmic, i malauradament aquest és necessari per endegar el canvi social.

El perquè de la Xarxa

El projecte Xarxa de Finançament pretén crear un espai on la ciutadania col·laborari econòmicament en projectes de transformació social, per promoure d'aquesta manera una societat més justa, sostenible i lliure.

En l'actualitat s'està fent cruenta la crisi energètica, com també la crisi d'altres recursos naturals, que està afectant a tota la humanitat. Aquesta situació està estenent la dinàmica de guerra global, pot provocar un col·lapse econòmic sense precedents i significar el declivi de la civilització occidental. Ser conscients d'aquesta situació és el que ens porta a, promoure socialment una nova cultura de la vida.

Però per engegar aquest procés de transformació social és necessària la mobilització i cooperació ciutadana. S'ha de reforçar un moviment social disposat a informar a la població de totes les desigualtats estructurals que comporta el sistema econòmic vigent, de l'ús indegut que es fa del medi natural i de la situació de crisi energètica. Reforçar un moviment que creï debat en el sí de l'agenda política i de la societat, per poder controlar l'acció de les empreses transnacionals i pressionar als nostres governants perquè prenguin les mesures adients per canviar el rumb de destrucció del territori, malbaratament dels recursos naturals,...

Aquí es veu palesa la necessitat de buscar mecanismes de finançament per projectes de comunicació, sensibilització, i acció que siguin prioritaris per construir un moviment social fort.

Comptem amb iniciatives de finançament ètic molt potents i amb constant creixement a Catalunya. Tanmateix, el finançament per a projectes dels moviments socials està molt poc treballat a nivell de xarxes; a més, els serveis que ofereixen les iniciatives concretes de finançament ètic i solidari són poc flexibles i limitades quan parlem de les necessitats econòmiques existents en els moviments socials.

La Xarxa no és una solució per si sola, però és un mecanisme que pretén donar suport per generar l'estructura social forta que ens fa falta per actuar en el moment històric de crisi energètica irreparable en que vivim.

Objectius

La Xarxa de Finançament pels Moviments Socials és una plataforma sense ànim de lucre que pretén ofe-

rir un espai on la ciutadania i les entitats de transformació social interactuin, sumant esforços per crear una societat on la igualtat, la llibertat i el respecte pel nostre entorn natural en siguin els pilars bàsics.

Per una banda, vol garantir l'estructura i eines necessàries perquè entitats i ciutadans col·laborin finançant, a partir de col·laboracions econòmiques o altres, en projectes de transformació social desenvolupats pels moviments socials de Catalunya. Si la Bossa Sona vol ser una punt de trobada per finançar projectes ecològics, socials i culturals de base.

Per l'altra banda, vol oferir un seguit de recursos informatius i de formació tècnica destinats tant als moviments socials com a la ciutadania en general.

Per poder actuar d'una manera àmplia, representativa i útil la XFMS necessita aglutinar el conglomerat de gent, entitats i iniciatives compromeses en la creació d'un món millor. És gràcies al suport i la participació d'aquest conjunt que el projecte podrà desenvolupar-se plenament i tirar endavant.

Els serveis

La xarxa vol actuar principalment en dues línies.

En primer lloc, oferint mecanismes propis per finançar projectes promoguts pels moviments socials; i en segon lloc, oferint recursos informatius i serveis d'assessorament tant a entitats del tercer sector com a la ciutadania de manera àmplia per poder reforçar la societat civil i el canvi social.

La temàtica objecte de finançament té dos eixos: 1) projectes que actuen davant la situació de crisi energètica global que vivim i 2) projectes que enforteixen els moviments socials de Catalunya com a agents de canvi.

On ens pots trobar?

Plaça del Sol 19-20, 08012 Barcelona (Gràcia)
Tel. 93 217 06 23 (demanu per l'Anna)
info@silabossasona.net

La pàgina web de Si la Bossa Sona és:
<http://www.silabossasona.net>

El personal de nit de l'hospital Joan XXIII de Tarragona reclama fer festa dos caps de setmana de cada tres

Secció Sindical CGT Hospital Joan XXIII

Les infermeres, els auxiliars d'infermeria, els zeladors i el personal de reforç que treballen de nit a l'hospital Joan XXIII de Tarragona reclamen que s'acompleixi l'acord assolit l'any 2002 entre l'ICS i els sindicats que permetia a tot el personal optar a fer festa dos caps de setmana de cada tres. Aquesta mesura, però, no s'ha fet efectiva entre el personal que treballa de nit, que són un centenar de persones. Els treballadors lamenten que això discrimina encara més un col·lectiu ja discriminat pels horaris i per les condicions laborals, que no els permeten conciliar la vida laboral i la familiar.

Cansats que la direcció d'infermeria els doni allargues, el personal de l'hospital tarragoní que treballa de nit, va començar les mobilitzacions amb concentracions al vestíbul de l'Hospital cada matí dels dilluns i dimarts des de després de les vacances de Nadal fins a finals de febrer, amb el suport de la CGT.

Demanen que l'Institut Català de la Salut (ICS), de qui depèn l'hospital Joan XXIII, acompleixi l'acord assolit amb els sindicats CCOO i Cemsatse el 2002, que es va ratificar l'any 2006 amb la suma de la UGT i el CATA.

Concretament, l'acord estableix fer festa dos caps de setmana i treballar-ne un. Però les infermeres i auxiliars que treballen de nit i el personal de reforç (que es destina a diversos serveis en funció de la necessitat i que fa tres tornos diferents a la setmana) no poden optar-hi, a causa de la manca de personal, segons adueix l'ICS.

Així, es discrimina el col·lectiu més desfavorit, que són el personal que treballa de nit i sobretot les persones que fan de reforç. Hi ha gent que fa vint anys que no té caps de setmana lliures, només els que corresponen a les setmanes de vacances.

Amb tot, el dels caps de setmana lliures no és l'únic greuge comparatiu que trobem amb el personal que treballa als matins i amb els facultatius.

En suport a les demandes dels treballadors, la CGT ha decidit reclamar per via judicial la petició que el personal de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona tingui dos caps de setmana lliures de cada tres.

Els afectats de l'amiant de Rocalla s'organitzen

Alex Tisminetzky, Barcelona

L'amiant és una perillosa substància prohibida des de fa dècades a gairebé tota la Unió Europea per causar asbestosi, a més d'altres greus malalties del pulmó. Malgrat la seva perillositat, l'Estat espanyol en va ser el principal productor europeu fins a finals dels anys 80. En els darrers mesos, els afectats de l'antiga fàbrica Rocalla de Castelldefels (el Baix Llobregat) s'han organitzat per realitzar una demanda col·lectiva contra la nova propietària, l'empresa Uralita SA.

El passat 22 de novembre el Centre Cívic Federic Montpou de Castelldefels es va fer petit per aplegar centenars de familiars i antics treballadors de la fàbrica Rocalla. L'acte va ser la presentació al municipi de la Plataforma Estatal Jurídica d'Afectats de l'Amiant, impulsada pel despatx d'advocats Col·lectiu Ronda, i ha marcat l'inici d'una lluita al municipi pel reconeixement dels afectats per aquesta substància tòxica.

Rocalla, la impunitat de l'amiant

Rocalla és una empresa de fibrociment que va ser fundada a finals dels anys 1920 del segle passat, amb una plantilla que va arribar als 1.000 treballadors, configurant-se durant dècades com una de les principals empreses del municipi i de la comarca. Les seves instal·lacions es van trobar al centre mateix de Castelldefels, on vivien gran part dels treballadors, fins que finalment l'empresa va ser tancada al 1991, després de ser absorbida per Uralita SA.

Els antics treballadors de Rocalla durant dècades van estar en contacte directe amb la pols tòxica sense cap mesura de prevenció, la manipulaven directament amb les mans o empraven molins per fer-la miques, sense cap protecció, restant durant tota la jornada en exposició a aquesta substància. I a causa d'aquestes intoxicacions actualment centenars d'ells han mort o pateixen l'asbestosi o altres malalties respiratòries derivades de l'amiant.

A més, nombrosos familiars dels treballadors també pateixen les mateixes malalties, provocades per la roba dels treballadors que arribava a les seves cases impregnades de la pols d'amiant. El soterrament de residus d'aquesta pols sense cap control durant dècades que va efectuar l'empresa per tot el municipi

L'amiant, la pols assassina

La paraula amiant prové de la paraula grega "indestructible", i és un compost de silicats de magnesi i ferro. L'amiant o asbest per la seva resistència ha estat utilitzada històricament en múltiples aplicacions, principalment en la construcció, en la variant de fibrociment, i en la indústria automobilística, la naval i la ferroviària.

Des de mitjans del segle XX va deixar-se d'utilitzar a gairebé tots els estats europeus per produir la malaltia de l'asbestosi i altres patologies cancerígenes del pulmó.

A l'Estat espanyol, principal productor europeu d'a-

miant fins a finals dels anys 1980, aquesta substància en canvi va ser permesa fins a ser progressivament regulada i restringida l'any 2002. L'amiant provoca greus patologies respiratòries, principalment l'asbestosi o els càncers de pulmó o pleura, que disminueixen de forma molt important la capacitat respiratòria de l'afectat.

Aquesta pols tòxica, de la que se'n coneixen els perills des de principis del segle XX, afecta als intoxicats dècades després de la seva exposició, ja que el pols d'amiant es conserva en el pulmó, i pot causar la mort o la incapacitat per qualsevol feina.

fins i tot ha provocat l'afectació a veïns dels immobles propers a la fàbrica.

Els treballadors de Rocalla i els seus familiars van conivir durant dècades amb la utilització indiscriminada i sense cap precaució de l'amiant, a pesar de que les primeres lleis de restricció de l'ús d'aquesta substància es remunten a l'època de la II República, i que als anys 1960 ja existia una normativa en la matèria. L'empresa, on es pagaven els millors salaris de la ciutat, no va respectar cap mesura de prevenció.

La manca de coneixement al respecte de molts dels treballadors, immigrants molts d'ells del camp andalús, va permetre l'empresa evitar cap conflicte en l'àmbit de la prevenció de l'asbestosi, fins al tancament definitiu de la planta, causat en gran part per la introducció progressiva de la nova normativa restrictiva a l'Estat espanyol als anys 1980. Durant dècades, molts treballadors en patir molèsties de pulmó eren prejubilats o acomiadats amb simples indemnitzacions.

Els afectats s'organitzen

La impunitat de Rocalla semblava assegurada. Però la casualitat va

voler que una dècada després del tancament de la fàbrica un dels terrenys utilitzats per Rocalla per soterrar els residus d'amiant fos utilitzat posteriorment per construir l'actual seu de Correus de la ciutat. Les alarmes van saltar quan després d'unes obres en aquesta oficina, amb majoria sindical de la CGT, 7 treballadors cauessin baixa per malalties cancerígenes d'una plantilla de només 43 persones.

Va ser en aquest moment que els delegats del sindicat CGT es van posar en contacte amb el Col·lectiu Ronda per organitzar les demandes. En organitzar un simple acte informatiu al centre de la ciutat les expectatives de convocatòria es van veure superades per l'assistència de centenars d'antics treballadors afectats d'asbestosi, a més de vídues i fills de morts per la mateixa malaltia. Moltes d'aquestes persones acudien als metges de la Seguretat Social que diagnosticaven malalties de pulmó, "sense cap relació amb l'amiant", o havien acudit a advocats que els negaven cap possibilitat de recórrer contra l'empresa.

Suport legal

La Plataforma Estatal Jurídica d'a-

fectats de l'Amiant, amb el suport de la CGT de Correus de Castelldefels, han obert una consulta gratuïta a Castelldefels pels afectats de l'amiant, amb l'objectiu d'assessorar legalment els afectats, i en poc més d'un mes més d'un centenar de persones s'hi han adreçat.

Els advocats laboralistes han destacat que com a resultat de les visites han comprovat que els treballadors i els seus familiars "han estat víctimes de l'amiant, però també del silenci dels inspectors de treball, dels metges i de la Seguretat Social" per no reconèixer l'abast dels efectes de la pols tòxica. I és que, segons denuncien els advocats del Col·lectiu Ronda, la gran majoria dels afectats no se'ls ha reconegut la malaltia professional, percebent pensions molt inferiors a les que els corresponen, ni s'han reclamat els conseqüents responsabilitats d'Uralita, actual propietària de Rocalla.

Amb la presentació massiva de demandes els afectats de la Rocalla de Castelldefels esperen que la Seguretat Social reconegui les seves Malalties com a Professionals, indemnitzant tant totes les treballadores i els treballadors encara vius com els familiars dels molts empleats ja morts per a patologia de l'amiant.

Tema del mes

Per què ens oposem als OMG i als transgènics?

Plataforma Transgènics Fora

1.- Perquè no apareixen per necessitats plantejades pel món pagès ni per la manca d'aliments, sinó que són el resultat del procés de consolidació de l'economia global capitalista que es manifesta en:

a) la crisi social i ambiental provocada per la revolució verda i les necessitats de l'agroindústria d'incrementar el domini sobre l'agricultura i l'alimentació

b) el desenvolupament de les noves tecnologies i en concret les de la manipulació genètica) els processos de fusió i concentració de les indústries vinculades amb l'agroalimentació i la formació de les indústries de les "ciències de la vida".

2.- Perquè existeix una diferència fonamental entre la millora genètica tradicional i les noves biotecnologies de manipulació genètica. Mentre que en la genètica tradicional es barreja i selecciona diferents varietats d'una mateixa espècie dins del propi entorn, la manipulació genètica recombinava en el laboratori, segments d'ADN de diferents espècies i crea noves varietats que no han estat comprovades per l'activitat agrícola provocant resultats negatius inesperats.

Aquestes noves biotecnologies es regeixen per una visió reduccionista i determinista del funcionament dels gens i la seva relació amb el medi.

3.- Perquè les seves repercussions econòmiques i socials són enormes:

Creixent dependència de pagesos i consumidors del Sud i del Nord de les multinacionals mitjançant les patents sobre la vida i multitud d'acords comercials imposats que genera una pèrdua substancial de la

soberania i seguretat alimentàries. Experiències com la Índia, Argentina i Àfrica on existeixen importants extensions de conreus transgènics o s'han introduït com a "ajuda alimentària" mostren una misèria en augment dels pagesos amb casos fins i tot de suïcidis, abandonament de terres de conreus tradicionals i tot en benefici de les grans multinacionals biotecnològiques i la complicitat dels governs nacionals. A Europa les coses no són gaire diferents i les multinacionals i els lobbys pressionen per aixecar la moratòria per comercialitzar noves varietats transgèniques i estendre-les per tot el continent.

4.- Perquè els transgènics per les seves característiques són molt agressius i contaminen de manera irreversible el medi, posant en perill la supervivència de tots els sistemes agrícoles especialment els de la naturalesa ecològica. Als EUA més de meitat dels conreus estan

contaminats, a Mèxic s'han contaminat reserves genètiques de blat de moro i a Navarra i a Catalunya s'han detectat casos de contaminació genètica en producció ecològica. Els transgènics constitueixen un atac directe a la biodiversitat vegetal i impedeixen que pagesos i consumidors decidim el que mengem i cultivem.

5.- Perquè existeixen evidències de la inseguretat i perillositat per la salut dels transgènics a causa de la inestabilitat del transgen que obra la porta a noves recombinacions de material genètic de conseqüències imprevisibles, per altra banda els conreus BT provoquen resistència als antibiòtics i la pròpia UE ha prohibit l'ús del blat de moro 176 de Syngenta a partir del 31 de desembre del 2004 encara que a molts països de la UE si ho està, mentre que al estat espanyol n'hi ha més de 30.000 hectàrees !!!

També s'han detectat casos de

transferència horitzontal de gens entre espècies emparentades o no, que poden generar nous virus i noves malalties.

6.- Perquè les millores pels pagesos i pel medi ambient defensades per les companyies biotecnològiques no s'han produït i l'experiència de molts pagesos que han utilitzat llavors transgèniques mostra que són més cares, no incrementen la producció i fins i tot ha augmentat l'aplicació d'herbicides i insecticides.

7.- Perquè Catalunya com el conjunt de l'Estat espanyol són un paradís per les multinacionals biotecnològiques i l'únic estat de la Unió Europea on es cultiven milers d'hectàrees transgènics i on es practiquen desenes d'experiments en espais oberts sense protecció i l'obligatòria informació pública.

Aquesta situació és possible gràcies al suport i la col·laboració de les administracions públiques i les institucions científiques i universitàries que eviten el debat públic sobre les conseqüències de la transgènia i oculten i tergiversen els informes, les opinions crítiques i les accions reivindicatives dels qui ens oposem als transgènics.

8.- Perquè en definitiva els transgènics representen l'última i més nefasta proposta de l'agricultura industrial; un model productiu extraordinàriament nociu tant socialment com ecològicament, el qual ara, amb la seva versió transgènica imposa més dependència del mercat i de les multinacionals a pagesos i consumidors i més degradació ambiental al planeta amb benefici exclusiu de les multinacionals biotecnològiques. ¡ Ni als plats, ni als camps ni en experiments ! ! Transgènics Fora de Catalunya i del planeta !

> OPINIÓ

Arrenca la campanya Catalunya lliure de transgènics

Paco Martín, fedatari de la campanya per la ILP Catalunya lliure de Transgènics

El SP del CC de la CGT de Catalunya s'ha adherit a la campanya per una Catalunya lliure de Transgènics *Som lo que sembrem*. La Plataforma sorgeix des d'Assemblea Paguesa de Catalunya i pretén aglutinar tots els col·lectius, entitats i personalitats disposats a treballar per declarar Catalunya territori lliure de transgènics. Tal i com diu el manifest de la campanya, representa molt més que la simple oposició als transgènics, és una crida a la defensa de la nostra terra, la nostra alimentació, de la petita pagesia, del medi, de les varietats autòctones, de la salut i, també, des de el nostre punt de vista llibertari, de l'autogestió agrícola i alimentària.

Sobre el transgènics s'ha escrit prou, tant des de el costat de les multinacionals que ens venen els seus beneficis com des de tota la xarxa ciutadana i científica que s'oposa frontalment. Si unim el model actual, amb una dependència directa del petroli per transportar aliments, amb la creixent dependència de llavors modificades genèticament, es trobem amb una total indefensió per a controlar el sistema alimentari. Només amb el control directe sobre el que plantem podem assegurar-nos que el que mengem es bo, saludable i respectuós tant amb la terra i el medi com amb l'agricultor. Recuperar els nostres camps i cultius per construir una xarxa de consum responsable, equitativa, eficient i saludable és una tasca del tot imprescindible.

Per aconseguir l'objectiu d'una Catalunya lliure de transgènics, la Campanya realitzarà una recollida de signatures per tirar endavant una *Iniciativa Legislativa Popular (ILP)* i alhora farà una sensibilització de la població dels riscos del model alimentari i econòmic basat en els transgènics. Mitjançant el redactat proposat a la ILP es vols aconseguir aturar el cultiu i desenvolupament d'aliments transgènics en l'àmbit territorial català, així com garantir un etiquetatge exhaustiu dels productes que en contenen matèries primeres, moratòria al desenvolupament de transgènics a les nostres terres i investigació dels seus efectes. La sensibilització es farà mitjançant xerrades, concentracions, exposicions i altres actes.

Animem tota l'afiliació a la CGT a fer seva la campanya, tant amb la seva signatura com participant als actes, donant a conèixer la campanya, etc. A la seu del Comitè Confederal (Secretaria d'Organització), així com a les Federacions de Baix-Camp Priorat, Lleida, Girona... podeu obtenir material de la Campanya, així com fulls de signatures. Per a més informació poseu-vos en contacte amb les Secretaries d'Acció Social (accio.social@cgtcatalunya.cat - 692 057 591), Organització (s-org@cgtcatalunya.cat - 692 057 890) i al web www.somloquesembrem.org.

OPINIÓ: Per una terra lliure de transgènics, signem per la ILP

Jordi Martí Font

Actualment, es poden patentar organismes sencers, cèl·lules, cromosomes i inclús gens. Les empreses que els "inventen" tenen el dret de patentar-los i passar a ser propietàries de bona part de la producció mundial de llavors, unes llavors que generaran plantes que acabaran, per diversos mitjans, amb la competència tradicional i ampliaran, així, el mercat per a les multinacionals ames de la vida. No parlem d'uns conreus anecdòtics, ja que al 2002, segons el Ser-

vice for the Acquisition of Agri-biotech Applications (ISAAA), ja ocupaven 59 milions d'hectàrees, amb un creixement anual del 12%.

No parlem d'una possibilitat que poden escollir els qui decideixen menjar transgènics.

No parlem d'una millora de la biodiversitat.

Parlem del control total sobre la vida de les persones i el desenvolupament dels pobles, parlem sobre la impossibilitat propera de menjar res que no estigui contaminat, parlem de la fam promocionada des de les multinacionals com a

forma de lucre, parlem d'un dels principals reptes dels propers anys...

És per això que s'ha constituït la Plataforma Som lo que Sembrem, encarregada d'impulsar una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per una agricultura i una alimentació sense transgènics.

En el pla europeu, són cada cop més els estats i les regions que tracten d'eliminar els cultius i aliments transgènics per protegir la salut de la població i la biodiversitat. Mentrestant, a casa nostra, l'Administració continua sense

donar resposta a les reiterades reclamacions de la societat civil per aturar-los. I al contrari, hem de veure com es sanciona els qui denuncien les irregularitats i les conseqüències d'aquests cultius.

L'aposta és clara: una Llei al Parlament de Catalunya que declari el Principat lliure de transgènics. Per fer-ho, és necessari, entre altres coses, recollir més de 50.000 signatures.

Així que si decidiu decidir en l'àmbit de l'alimentació, cal que signeu a <http://www.somloquesembrem.org>

Parlem amb...

JOSEP MANEL BUSQUETA

'La societat capitalista és una societat en permanent conflicte'

"El que ens cal és endegar processos pràctics, reals, de transformació que compreguin un mínim comú denominador. No ens podem quedar només discutint teories ni creant-nos enemics per qüestions de matisos"

Text: Pau Juvillà

Josep Manel Busqueta és pastisser i economista sense que sigui necessàriament en aquest ordre. El seu currículum es extens i per no avorir unes pinzellades: és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa, coautor de diversos llibres, entre d'altres "La Constitució de l'Europa del Capital", és membre del Centre Social Autogestionat de Lleida "La Maranya", ha estat assessor econòmic del govern veneçolà d'Hugo Chávez... en fi, moltes coses de les que potser caldria destacar que el Josep Manel, conjuntament amb el col·lectiu Taifa, són una d'aquelles peces claus necessàries en la creació d'un model alternatiu al capitalisme, el seu anàlisi acurat del model econòmic imperant i les seves propostes per subvertir-lo son aina necessària per tots els que encara ens creiem que un altre món es possible.

-Podem parlar en l'actualitat d'un model alternatiu al capitalisme amb possibilitats reals de reeixir?

-Des de la meua perspectiva no. El que jo penso es que en l'actualitat no existeix un plantejament polític que pugui plantejar un alternativa al capitalisme, però no perquè teòricament no es pugui plantejar o no sigui plausible sinó pel fet de que no existeix la força política per portar-lo endavant, no es un qüestió de raó sinó de força.

-El que s'està duent a terme a països com Veneçuela, Bolívia o Cuba no és un exemple?

-El que en aquests països està succeint és que alguns aspectes de la seva societat s'estan duent a terme de manera diferent a la pròpia del capitalisme. Per exemple, en el cas de Cuba existeix un model de redistribució de la riquesa més just i la societat està dotada de formes de participació diferents a les pròpies del

capitalisme, en aquesta direcció també avança Veneçuela.

No obstant, pensar que un d'aquests països pugi dur a terme models completament diferents al capitalisme és impossible perquè estan inserits en una economia-món capitalista i per tant depenen de les relacions econòmiques internacionals dominades per les estructures i institucions capitalistes.

És impossible l'alternativa en un sol país, la implantació de qualsevol model, diferent al capitalisme, en l'actualitat hauria d'implantar un carvi de model global. En aquest sentit tant Cuba com Veneçuela ho tenen molt clar quan parlen d'avançar cap a l'ALBA.

-La situació que pintes és força pessimista, no hi ha res a fer?

-El que considero, parafrasejant a Gramsci, és que davant "el pessimisme del model de redistribució de la riquesa més just i la societat està dotada de formes de participació diferents a les pròpies del

"Serà impossible poder desenvolupar la vida humana en condicions acceptables d'harmonia social. El mateix succeeix amb la producció, si no ens encaminem cap mecanismes de distribució de la riquesa més just"

de dominació que en aquests moments tenen les estructures del capitalisme en tots els nivells, des de l'econòmic, el militar, o en el nivell simbòlic mitjançant els 'mass-media' i la publicitat amb totes les possibilitats de creació de subjectivitat que això comporta. Si bé aquesta és la realitat, també és cert que estem en un moment de desenvolupament del capitalisme en què si hem de pensar en la possibilitat de vida humana futura en el planeta, la societat s'haurà de replantejar dirigir-se cap a models més o menys comunistes, i això ho argumentaria des de la següent perspectiva: actualment el que representa els límits ecològics del planeta, l'escassetat de recursos com

aigua, petroli i aire, ens deixen clar que si en el futur no s'assumeix per part de la humanitat la necessitat de socialitzar aquests recursos i de planificar de manera cooperativa els usos més adequats d'aquests ens encaminem cap a un món on serà impossible la vigència de la humanitat com a concepte col·lectiu. Em refereixo al fet que serà impossible poder desenvolupar la vida humana en condicions acceptables d'harmonia social. El mateix succeeix amb la producció, si no ens encaminem cap mecanismes de distribució de la riquesa més justos, ens dirigim cap a un món molt polaritzat i dualitzat on el que s'imposaran seran mecanismes de seguretat i protecció

Catalunya. Abril de 2008

dels avantatges dels rics, davant d'una immensa majoria de la humanitat despossedida. En definitiva, el que diria és que en el futur, el plantejament de models més o menys comunistes no és una esperança sinó una necessitat. Ara bé el que està clar és que la racionalitat pròpia del capitalisme, basada en l'obtenció del màxim benefici, no evolucionarà en aquesta direcció, l'única possibilitat es troba en la capacitat d'organització de la part de la societat amb una consciència crítica antagonista.

-En tot moment parles de models comunistes. Et refereixes a un comunisme de caire clàssic o a una barreja d'

dees on també hi tindrà cabuda, per exemple, l'anarquisme?

-Quan parlo de comunisme penso en formes d'organització de la societat en les que l'essència seria la cooperació solidària entre els éssers humans per tal d'aconseguir formes de vida més igualitàries, ecològicament viables i agradables. En aquest sentit des de la meua perspectiva, entenc el comunisme com una idea transversal en la que hi tenen cabuda molts dels plantejaments propis dels diferents corrents alternatius al capitalisme que inclouen diferents models de cooperació entre éssers humans orientats per les idees de justícia, igual-

tat i llibertat. No em sembla ni adequat ni necessari partir de les idees polítiques com a dogmes o doctrines, avui la realitat requereix un esforç d'imaginació i sobretot comprensió de l'altre en la construcció d'un imaginari col·lectiu vàlid per afrontar els reptes propis del capitalisme del segle XXI i de la seva transformació. En aquesta tasca ens podem inspirar en moltes idees que formen part de la cultura antagonista més diversa, però hem de ser capaços d'entendre que el que ens cal és endegar processos pràctics, reals, de transformació que compreguin un mínim comú denominador. No ens podem quedar només discutint teories ni creant-nos enemics per qüestions de matisos, penso que veient la realitat que ens envolta i si realment volem canviar quelcom, ens cal ser més responsables amb la tasca que tenim entre mans.

-Qui seran els agents d'aquest canvi?

-Des de la meua perspectiva, la societat capitalista és una societat en permanent conflicte i que en raó d'aquest conflicte evolucionarà. Els subjectes d'aquesta transformació social serien totes aquelles persones afectades pel desplegament del capitalisme actual que vulguin organitzar-se per transformar-lo i abandonar per tant la seva condició de víctimes. Aquí jo hi inclouria des dels treballadors i treballadores precaritzats i precaritzades, el col·lectiu d'immigrants sense papers que intenten millorar les seves condicions de vida en els països occidentals i en els seus propis d'origen, aquelles persones que senten la seva identitat com a poble amenaçada pel pensament únic i en definitiva, aquelles persones que es veuen afectades pel desplegament del capitalisme sobre el territori i per tant es troben en la impossibilitat de poder continuar amb la seva forma tradicional de vida (petita pagesia, pobles indígenes afectats per les grans infraestructures necessàries pel capitalisme global...). Des de meua perspectiva, existeix un subjecte ampli que seria el conflicte que hauria de protagonitzar el subjecte cap a la superació del model actual capitalista. Aquí és on hi ha una de les tasques polítiques més importants que han d'assumir totes aquelles persones involucrades en la transformació social, que no és altra que el fet de trobar aquella forma organitzativa adequada per poder convertir tota aquesta potència en consciència de classe i per tant en organització i lluita.

-Així doncs, el que en models anteriors es va definir com a classe proletària que havia de ser el motor d'aquest canvi, en l'actualitat s'ha substituït per un concepte més ampli i més heterogeni que no respon a un concepte únicament econòmic de relacions de producció?

-Al meu entendre el que ha succeït és que el capitalisme ha canviat, sobretot ha canviat la forma en que produeix i per tant explota a les persones. El capitalisme d'avui ha introduït en la seva funció d'obtenció de beneficis a la totalitat de la societat, el conjunt del planeta i tot el temps de vida de les persones

D'acord a aquesta evolució el subjecte que avui participa en la creació de valor capitalista ja no és només el treballador assalariat, protagonista del proletariat històric. Avui tots els actes de la nostra vida quotidiana els podem entendre com a diferents moments de la producció de valor capitalista.

Quan estudiem ho fem per preparar-nos pel mercat de treball, els nostre oci avui significa consum, el conjunt de drets socials universals estan en retrocés cada cop més amonagat per la mercantilització etc. Avui tots som treballadors en la fàbrica de creació de beneficis privats en que el capitalisme ha convertit a la nostra societat.

-Què ens queda per fer?

-Ens queda tot per fer i tot és possible. Sobretot penso que ens cal avançar en tres fronts. Primer, hem de ser capaços d'anàlitzar críticament la realitat que ens envolta, hem de saber a què ens enfrontem i de quin manera hem de plantejar el conflicte. Un segon front és el d'anar cercant les formes organitzatives que ens permetin aglutinar la màxima força possible i ens permetin reconèixer-nos col·lectivament com a classe social que lluita per alliberar-se de l'explotació capitalista i sobretot, en l'estadi actual en el que ens trobem, ens permetin resistir davant les diferents formes d'agressió a les que quotidianament ens sotmet el capitalisme. I com a tercer front, esdevé imprescindible recuperar una forma de cultura antagonista, això significa anar fent créixer els espais en les formes de relació social, en tots els seus aspectes, es vagin alliberant de l'explotació i la dominació capitalista i mostrin a nivell pràctic que existeixen formes més justes, agradables i alegres d'organitzar la vida.

> LES FRASES...

“És impossible l'alternativa en un sol país, la implantació de qualsevol model, diferent al capitalisme, en l'actualitat hauria d'implantar un canvi de model global”.

“Estem en un moment de desenvolupament del capitalisme en que si hem de pensar en la possibilitat de vida humana futura en el planeta, la societat s'haurà de replantejar dirigir-se cap a models més o menys comunistes”.

“El capitalisme d'avui ha introduït en la seva funció d'obtenció de beneficis la totalitat de la societat

”

> CONVOCATÒRIES

Trobada d'Ateneus llibertaris i individualitats a València

Els dies 4, 5 i 6 d'abril està convocada a València, una trobada d'ateneus i companys, per a debatre i construir la cultura obrera i llibertària, continuant amb els debats i les propostes ja realitzades en l'anterior trobada a Granada. En la trobada de València, a realitzar a la biblioteca llibertària del local de la CGT a València i organitzada pel col·lectiu de Joves Anarcosindicalistes, es portaran a terme debats, exposicions, xerrades i un recorregut per paisatges naturals del País Valencià. Més informació: nietosdelpueblo@gmail.com

Nous cursos de formació contínua 2008 del Centre d'Estudis Sociolaborals

Edició i Postproducció Audiovisual, 60 h

Gravació de vídeo, edició de vídeo i audio, coneixement i desenvolupament de les eines Final Cut Pro, Avid i aplicacions d'audio. Postproducció: coneixement i desenvolupament de les eines After Effects i Combustion, Photoshop, Flash. Tècniques de Streaming Media. Creació i edició de DVD: diverses aplicacions. Presentació dels projectes online a través del servidor del CESL.

Comunicació Multimèdia: disseny gràfic i web, 60 h

Tractament de la imatge, disseny i gestió gràfica, maquetació, creació i disseny de pàgines web, creació de portals. Coneixement de les eines informàtiques Adobe CS3 (Adobe Photoshop, Adobe Illustrator, Adobe InDesign, Adobe Dreamweaver, Adobe Flash, PageMaker), Passport QuarkXpress, Joomla, Wordpress, OS Commerce. Presentació dels projectes online a través del servidor del CESL.

Informació i inscripcions fins el 18 d'abril de 2008
www.ceslbcn.org
 Tel. 93 295 42 25 i info@ceslbcn.org

Conferència Sindical i Congrés Extraordinari de la CGT a Bilbao

Del 28 de febrer al 2 de març, va tenir lloc a Bilbao la Conferència Sindical de la Confederació General del Treball amb l'assistència de més de dos-cents delegats i delegades en representació de 100 sindicats de la CGT. Entre els temes a tractar en aquesta Conferència Sindical destacaven dues grans línies: la descentralització productiva i les deslocalitzacions, que tenen com resultat acomiadaments massius, i la Llei d'Igualtat i la lluita contra la discriminació.

Els cinc punts de l'ordre del dia tractaven dels següents temes: Eleccions sindicals; Acció sindical sectorial; Directiva Bolkestein i defensa dels serveis públics; Actualització d'aspectes de la negociació col·lectiva; i ILP per la derogació dels articles 52 i 56 de l'Estatut dels Treballadors.

En el transcurs de la Conferència van haver-hi diverses intervencions d'invitats, com les del company Lucio Urtubia, que va explicar algunes de les seves experiències i les seves impressions, molt positives, dels projectes autogestionaris a Amèrica del Sud; i d'Ernesto Ledesma, company zapatista que va informar sobre la recent escalada en la repressió que pateixen les comunitats indígenes a Mèxic.

Jacinto Ceacero, nou secretari general

estatut

El divendres 29 de febrer, en el marc de la Conferència Sindical, va tenir lloc el Congrés Extraordinari de la CGT confederal, en el qual van ser renovats diversos càrrecs del Secretariat Permanent, entre ells la Secretaria General. La responsabilitat de representar a l'organització ha recaigut en el company Jacinto Ceacero, del Sindicat d'Oficis Varis d'Úbeda. Els altres càrrecs confederals renovats han estat: Secretaria d'Organització (Jorge Rubio), Secretaria d'Acció Sindical (Àngel Luis García) i Se-

cretaria de Jurídica (José Manuel Muñoz Póiz), tots ells han estat triats amb un ampli consens.

El nou secretari general, en la seva primera intervenció com a tal, insistia que l'organització és molt més que el Comitè Confederal, fent èmfasi que la CGT és una multitud de projectes, duts endavant pels seus militants, i als quals les estructures han de donar suport. Ceacero destacava com a objectius principals durant el seu mandat millorar les relacions a nivell humà dintre de l'organització (una cosa que considerava fonamental, ente-

nant l'organització com conjunt de persones) i potenciar la participació. En aquest sentit, el company donava rellevància a la necessitat de passar d'"afiliació" a "militància". I aquí considera primordial la formació, com a garantia que aquest objectiu es pugui complir. En el Congrés també va ser aprovat l'informe de gestió de l'anterior secretari general, Eladio Villanueva.

Podeu veure una àmplia galeria fotogràfica a: <http://www.rojoynegro.info/2004/spi.php?article21288>

Conferència de delegats i delegades de la CGT de Catalunya sobre la Llei d'Igualtat al Centre Cívic Ateneu Fortpienc de Barcelona

Secretariat Permanent CGT Catalunya

El 13 de març, es va realitzar en el Centre Cívic Ateneu Fort Pienc de Barcelona, la Conferència de delegats i delegades de la CGT de Catalunya, organitzada des del del Secretariat Permanent per Tomás Díaz, responsable de la Secretaria de Jurídica, amb la col·laboració de l'advocat Manuel Cárdenas. Va moderar l'acte Juan Antonio Sánchez, responsable de la Secretaria d'Acció Sindical.

La Conferència va tractar sobre la Llei d'Igualtat. Encara que també s'hauria d'haver abordat la Llei de protecció de dades, no va haver-hi temps i va quedar per a una futura convocatòria. Van assistir a la Conferència 122 delegats i delegades.

La Conferència a començar amb la presentació a càrrec de Tomás Díaz, va seguir el secretari

general Bruno Valtueña amb una opinió crítica sobre la Llei, considerant-la de maquillatge de l'estat del benestar, gens innovadora en

el seu contingut i continuista en el rol que l'Estat dona a la dona. Va aportar les dades de la situació social que el 6 de març va lliurar

el Consell de Treball en una jornada d'ocupació i de seguretat de la dona a Catalunya.

També es va fer referència al treball que des de la Secretaria de la Dona es va presentar en la Conferència de Bilbao, sent útil per a la Negociació Col·lectiva i els Plans d'Igualtat. A continuació, Manuel Cárdenas va fer una detallada anàlisi dels articles de la Llei, quedant clar que les lleis no canvien les situacions i que continua sent més important allò que canviem les persones en les actituds en el dia a dia.

Es va obrir un torn de paraules i es va acordar que es fes una resolució de la Conferència en suport de la reivindicació i lluita dels treballadors de TMB, per aconseguir els 2 dies de descans setmanals. També es va recordar que el 29 de març hi havia una manifestació a Barcelona convocada per la FESIM-CGT.

SENSE FRONTERES

Turquia ataca el poble kurd i la comunitat internacional no gosa dir res al seu soci turc per tal de no esvalotar més el galliner

La pena de mort és, també als EUA, un càstig polític per als dissidents

El Govern turc nega la pau al poble kurd

Laia Altarriba

Mai havia vist un embús com a aquest a Diyarbakir. No és que a la ciutat no hi hagi cotxes, però la veritat és que normalment els he vist circular sense massa problemes i no havia vist encara cap embús. Així que haver de fer cua com avui pels carrers de la ciutat em sembla un fet inusual. La majoria de vehicles van atapeïts fins dalt de tot de gent. Alguns són camions amb la part del darrere destapada i plens de persones que s'hi mantenen de peu gràcies a la pressió entre uns i altres. També hi ha molts cotxes que porten tants passatgers que als Països Catalans qui els conduïu perdria de ben segur els 12 punts del carnet de cop. Moltes altres persones es desplacen cap al punt de celebració a peu. Famílies nombroses senceres, grups de joves, dones amb criatures, homes amb els pantalons tradicionals, d'altres a la manera occidental...

És Newroz, el dia nacional més important pel poble kurd, i són pocs a Diyarbakir que s'ho volen deixar perdre. Els que tampoc s'ho perdran són els centenars de policies i soldats desplegats per la ciutat i per l'àrea on se celebren els concerts i els mitings. Perquè ningú se n'oblidi, durant tot el dia helicopters militars i avions a reacció voleiaran incansablement la ciutat.

A mesura que avancem, cada cop el camí és més ple de gent i cotxes. Al principi veiem poques banderes amb els tres colors identificatius del poble kurd: el verd, el groc i el vermell. Però a mesura que avancem cada cop la gent les exhibeix més obertament. Tot i això, un cop trobem aparcament i baixem del cotxe, la corrua formada per diverses desenes de policies que flanquegen el camí fa que la majoria torni a amagar els mocadors. Un cop deixem enrere els uniformats tornen a aparèixer per tot arreu els tres colors.

La gent està eufòrica. Estem a les afores de la ciutat. Ja hem deixat enrere els últims edificis de la ciutat (un tall brusc de la ciutat, com ja he vist en altres països però que és força sorprenent en el nostre: de sobte passes dels carrers asfaltats i alts edificis a camps sense cap rastre d'urbanització) i atrevessem diversos camps en direcció cap un descampat que queda a di-

versos centenars de metres al fons. Ens arriba la música que fa estona que ja sona sobre l'escenari i ja veiem onejar les banderes amb els colors prohibits. De lluny es veu una gran massa de gent, difícil de comptabilitzar. El nombre anirà creixent i disminuint durant tot el dia, ja que milers de persones aniran arribant i marxant de la celebració. Per això és tant difícil de comptabilitzar quanta gent hi ha. Tothom em diu durant el dia i també els dies següents que s'hi han reunit al voltant d'un milió de kurds vinguts tant de Diyarbakir i de les localitats properes com d'altres ciutats kurdes, i també de les metròpolis turques i fins i tot d'Europa. Com podria contradir-los? El que em veig amb cor d'assegurar és que hi van passar centenars de milers de persones.

El descampat que acull la celebració quan hi arribem és un mar immens de banderes vermelles, verdes i grogues. També onegen banderes amb la cara del líder kurd empronat Abdullah Ocalan (anomenat carinyosament pels kurds com a Apo, tiet en kurd). Avui la policia i l'exèrcit no actuaran per evitar-ho. Imagino que no els interessa crear incidents en una ciutat de Diyarbakir després d'haver sortit tant poc gloriosos de l'operació militar terrestre de fa poques setmanes contra els campaments del PKK al Kurdistan sud.

Al ritme de la música es formen corrues on la gent balla sense parar cançons tradicionals i també de noves. M'expliquen que una de les cançons més aplaudides crítica, precisament, l'operació turca contra el PKK. Els dos presentadors que des de l'escenari donen pas als grups de música i després anunciaran els diversos polítics que intervingran conviden tothom a com-

prar un CD que alguns venedors ambulants ofereixen: l'interpret es diu Delila, era una jove cantautora de la guerrilla que fa vuit mesos va ser assassinada amb armes químiques per l'exèrcit turc amb deu companys més. Tothom se sap les seves cançons.

Moltes dones llueixen vestits tradicionals. D'altres s'han guarnit amb cintes dels tres colors prohibits. Les més grans porten el cap tapat amb el mocador blanc fi tradicional de les dones de camp kurdes. Com que més de tres milions i mig de kurds van ser forçats a abandonar casa seva per l'exèrcit turc durant els anys noranta (l'exèrcit va evacuar i cremar més de 4.000 pobles que es van negar a ajudar l'Estat turc a lluitar contra la guerrilla del PKK), aquelles pàgines i ramaderes ara viuen a les ciutats kurdes i turques, però no han abandonat els seus mocadors que van aprendre a portar de les seves mares i àvies. La gran majoria de les dones joves, però, porten el cabell descobert.

A mig matí arriba per fi el torn d'encendre la pira que està col·locada al mig del descampat. És un dels rituals imprescindibles del Newroz. Al mateix moment que el foc s'encén, centenars de braços s'alcen amb el mòbil a la mà per retratar la imatge. Voleu millor combinació entre tradició i noves tecnologies?

I quan el foc ja crema fa una estona, arriba el torn dels parlaments dels dirigents del DTP (el partit polític dels kurds a Turquia), que és qui convoca la celebració. Tots els que parlen critiquen el govern d'Ankara, perquè diuen que el primer ministre Erdogan va assegurar que treballaria per millora les condicions de vida de la població kurda (que majoritàriament forma

part dels més pobres de Turquia) i per trobar una solució al conflicte que pateix aquest poble, però que no ha fet cap gest que permeti avançar.

Especialment emocionant és la intervenció de Leyla Zana (líder kurda que va entrar com a diputada al Parlament d'Ankara el 1991, però al cap de poc la van portar a judici per haver dit en llengua kurda que volia l'agermanament entre els kurds i els turcs. Va passar deu anys a la presó). "La vostra veu és la veu dels màrtirs", assegura Zana als centenars de milers que se l'escolten, "i qui ho negui és que és cec o sord. Els kurds sabem d'on venim. Si avui podem afirmar que som kurds és gràcies als nostres herois", conclou. La gent respon al crit de: "el PKK és el poble, el poble és el PKK".

Molts s'emocionen quan els presentadors llegeixen la carta que envia Ocalan des de la presó d'Imrali: "Voldria ser avui amb vosaltres celebrant el Newroz". Desenes de milers de persones responen: "Biji Serok Apo" ("Visca el president Apo").

I continua la música, i les danses. I entremig van passant desenes de venedors d'aigua, iogurt líquid, pintxos i altres productes per satisfer la gana i la set.

Sembla que la pluja ha estat clement amb el Newroz enguany. Un dia ennuvolat des de primera hora del matí amenaçava de deslluir la celebració. Però no han començat a caure gotes fins que els parlaments dels diputats i líders kurds han conclòs. Moltes persones comencen a marxar. Però per enorme que sigui la riuada dels que marxen, l'esplanada continua plena de gent que no vol marxar fins que acabin d'actuar tots els grups. Els actes han començat a les 10 del matí i molts no abandonen l'indret fins que sona l'última nota a les 5 de la tarda.

Ens queda un llarg camí de retorn, primer travessant els camps, després fins el cotxe, i finalment superar de nou un embús inèdit en aquesta ciutat abans que ens deixin de nou a l'hotel. Durant el recorregut de tornada més càntics que no paren a favor d'Ocalan i també de la guerrilla del PKK, que s'acaben quan entrem de nou a la ciutat, com també es fan fonedissos molts dels mocadors amb els tres colors prohibits. La riuada de gent es va diluint pels carrers.

OPINIÓ

Free Mumia (enfront de l'última sentència)

Coordinadora contra els abusos de poder

La Coordinadora Contra els Abusos de Poder de Barcelona, a la vista de la sentència de 27 de març del 2008 corresponent al judici realitzat el passat 17 de maig del 2007 davant del Tribunal Suprem de Pennsylvania, manifesta el següent:

- 1.- Denunciem la falta de realisme i professionalitat que han demostrat dos dels membres del tribunal que han votat en contra de fer un nou judici pel Mumia que revisés totalment el seu cas.
- 2.- Compartim la positiva valoració que fa l'advocat del Mumia, Robert Brian, sobre el vot particular del tercer magistrat, el Sr. Ambro, que encara que ha quedat en minoria i ha perdut la votació s'ha atrevit a reconèixer el tractament racista de que s'ha fet víctima al Mumia des de 1981 fins ara.
- 3.- Ens interessa alertar a tothom que en els propers sis mesos la fiscalia de Philadelphia pot tornar a convocar judici amb jurat popular per decidir si es manté la pena de mort o si se substitueix per cadena perpètua.
- 4.- Compartim també la indignació que ja ha manifestat el col·lectiu de solidaritat amb Mumia de Nova York i de la República Federal Alemanya, que estan cridant a tothom a mobilitzar-se per continuar salvant la vida de Mumia Abu-Jamal.
- 5.- També denunciem al diari The Philadelphia Inquirer per les columnes d'opinió que ha publicat avui i ahir. Els columnistes -la col·laboració dels quals amb la policia és de domini públic- rivalitzen entre si, demanant duresa contra Mumia.

Els més "moderats" consideren que ja està bé que es pudeixi a la presó, els demés demanen directament la injecció letal, i sense més dilació, pel Mumia.

BALA PERDUDA

Tot matant el pedagog

Toni Álvarez

L'any vinent farà cent anys que van afusellar el pedagog llibertari català Francesc Ferrer i Guàrdia, precursor al nostre país de l'educació conjunta de nens i nenes, de formar-los amb esperit crític i lliure, d'ensenyar objectius i continguts amb la realitat palpable i no amb la que s'imposava des de l'església i la societat benestant, úniques patrones de l'ensenyament de l'època. Us preguntareu què va fer aquest home perquè l'afusellassin. Els càrrecs ja els he enumerat, objectivament no va fer res pitjor que la feina pedagògica anomenada.

Fa cent anys ja tenien clar que condemnar algú amb aquests càrrecs era del tot immoral, ignominiós i impossible de justificar davant la societat, per això el Poder va fer allò que tant li agrada: muntar una trama i trobar una bona excusa per inculpar el perillós pedagog. Ferrer i Guàrdia ja havia sigut jutjat i absolt tres anys abans per estar vinculat a l'intent d'assassinat d'Alfons XIII que Mateo Morral, exbibliotecari de la seva escola, va fer a Madrid. En aquell cas va poder demostrar la seva innocència, tot i que el poderosos van aconseguir tancar la seva Escola Moderna a Barcelona.

Però el 1909 va ser jutjat i condemnat a mort per ser instigador de la Setmana Tràgica a Barcelona, una revolta popular que es va fer general arrel de la mobilització de reservistes per la guerra del Marroc i el seu embarcament al port de Barcelona. Una revolta antimilitarista portada a terme per una població farta de les guerres colonials. Barcelona es va aixecar i durant una setmana les barricades van tancar els carrers, les esglésies van cremar i el poble va fer sentir la seva veu. Per al Poder, Ferrer i Guàrdia va ser el culpable perfecte per pagar les ànsies revolucionàries i antimilitaristes del poble. De res no van servir les protestes populars i internacionals demanant la seva llibertat, en el que era un cap clar de revenja política i social. El darrer càrrec del pedagog va ser intentar impedir el reclutament de quintos a la guerra del Marroc. D'això fa 99 anys.

Molt a prop d'on van afusellar a Ferrer i Guàrdia, el Departament d'Educació ha coordinat una fira d'ensenyament on hi ha un estand que espera públic juvenil per omplir els forats que les actuals guerres colonials necessiten.

Per una Nova Cultura de l'Aigua, no als transvasaments!!!

Plataforma en Defensa de l'Ebre

El govern català està aprofitant l'actual situació de sequera per impulsar els transvasaments i les interconnexions de xarxes que fins fa poc assegurava que amb la "nova" gestió de l'aigua mai es farien.

Ens ha sorprès que a tres setmanes de la finalització de la campanya electoral, on tots els partits catalans, menys el PP, s'han passejat per les Terres de l'Ebre anunciant que si guanyaven les eleccions enterrarien definitivament els transvasaments, el govern català es presenti el transvasament del Segre a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Això, juntament amb la interconnexió de xarxes, la prolongació

del minitransvasament de Tarragona i els canals Segarra-Garrigues i el Xerta-Castelló són obres ja previstes i/o proposades pels anteriors governs de CiU i PP i àmpliament rebutjades per la societat ebreca, ja que de fer-se suposaria la liquidació del Riu i acceleraria la desaparició del Delta de l'Ebre.

Per tant, l'actual govern està executant, i amb prepotència, el que quan estava a l'oposició "s'oposava ferriament". Tristament, es confirma l'acudit tòpic sobre l'ètica de determinades formes de fer política.

El transvasament del Segre afecta greument a la qualitat i la quantitat de les aigües necessàries per a mantenir el bon estat del tram final de l'Ebre i el Delta, profunditzat el

desequilibri territorial i no te cap utilitat ni eficàcia real per apal·liar la situació actual.

El govern català no està gestionant la sequera amb honestat: el mateix dia que anuncia el transvasament del Segre/Ebre, aprova el desenvolupament de nous regadius. Això, és una gran contradicció que fa molt poc creïble la "bona" intenció del nostre govern al qual declarem transvasista.

Per tant la Plataforma en Defensa de l'Ebre denunciem que aquesta política de transvasaments, canals i interconnexions de xarxes no te res que veure amb l'actual sequera i suposa una confrontació amb la gent de les Terres de l'Ebre que estímem i defensem la necessitat de mantenir uns rius vius i nets

lluny de les especulacions i mercantilismes a les quals s'ha plegat l'actual govern.

Demaneu a la població de Catalunya l'ajut necessari per a evitar, una vegada mes, que per afavorir grans interessos financers i polítics es sacrifiqui una part del territori, que encara que estigui menys desenvolupada, també forma part d'aquest gran país que s'anomena Catalunya.

I a la gent de l'Ebre li diem que ara és l'hora d'aturar la segona onada transvasista.

Lo Riu és Vida
No als transvasaments
Visca les Terres de l'Ebre!

26 de març 2008

OPINIÓ: Prepareu la sal que els transvasistes tornen amb cares noves

Josep Llunas i Pujals

Les Eleccions espanyoles han deixat un regust de pols en el meu paladar. Pols d'assistir el debat de qui la deia més grossa i qui regalava més cabassos d'euros, qui repartia més xecs entre l'electorat o qui donava més aigua entre els que es pensava que el votarien. L'aigua ha entrat en campanya com ja havia passat en altres ocasions, però aquest cop ho ha fet enmig d'una realitat que fa mal de veure i més encara de dir.

Mentre el PP oferia aigua a Ala-

cant i a Múrcia per tal que l'economia de l'urbanisme del totxo de secà no s'aturi, el PSC-PSOE defensava la seva oposició a enviar aigua de l'Ebre a Barcelona i CiU deia que ells diuen i diran que no al transvasament.

Els primers no tenen nom i deixin-los de banda, perquè la colla d'atracadors de la paraula del Rajoy i companyia són ja, només, un apèndix de la dreta extrema que comanden Losantos i companyia; i a l'extrema dreta, ni aigua, i a la dreta extrema, tampoc.

Els segons deien el que deien

mentre venien l'aigua dels pous de Tarragona a Barcelona, aigua que no necessiten perquè ja els arriba la del minitransvasament; és a dir que l'aigua sobrera d'una zona deficitària (qui ho entengui que m'ho expliqui) se n'anirà cap a la capital de Catalunya perquè el déficit ja l'apaga la canonada que xucla de l'Ebre.

I dels tercers, de la colla del xenòfob Duran i del neoliberal Mas, què us en diré? Que si algú en aquest país no té vergonya segur que és dirigent de Convergència... o d'Unió. Els primers defensors

del transvasament han hagut de tocar terra després que el país els digués que per allí no passava, però continuen veient les mateixes solucions d'abans a un problema complex com el de l'aigua, transvasar (del Roine) i folrar-se.

Haurem de tornar a comprar pintura blava, tornar a polir els arguments de sempre, tornar a acumular paquets de sal, treure la pols a xiulets, esprais, ordinadors i pape-rats divers... per tornar a dir-los el mateix de sempre. I és que Raimon tenia raó: "Quan penses que s'acaba, torna a començar".

Diverses persones imputades als jutjats de la capital del Camp

A Tarragona, els jutges contra la campanya pel dret a l'avortament

Federació Local CGT Tarragona i Federació Comarcal CGT Baix Camp-Priorat

A Tarragona, com a la resta de l'Estat espanyol, s'està portant a terme una campanya contra la criminalització de l'avortament, en suport a les persones encausades recentment per aquest tema i per reclamar l'avortament lliure i gratuït.

Diversos col·lectius del Camp de Tarragona van realitzar una campanya d'autoinculpacions d'haver avortat o d'haver acompanyat algú a fer-ho, que va recollir 170 autoinculpacions, que el 28 de febrer van ser entregades als jutjats de Tarragona al temps que es realitzava una concentració davant l'edifici dels Jutjats. Des de la CGT de Tarragona i de Reus es va donar suport a la campanya i diversos afiliats i afiliades de la CGT van presentar autoinculpacions.

Ara, diverses persones que van presentar autoinculpacions estan sent citades a declarar, les primeres citacions van ser pel dia 28 de març i n'hi ha de previstes de moment fins al 24 d'abril. De moment han estat citades a declarar una vintena de persones, però és possible que hi hagi més citacions. Entre les persones citades a declarar hi ha membres dels secretariats de la Federació Local de Tarragona i de la Federació Comarcal del Baix Camp-Priorat de la CGT. En aquest sentit, els secretaris d'acció sindical i d'acció social de la Federació Local de Tarragona de la CGT han declarat avui, dimecres 2 d'abril.

Es dona el cas que a la majoria de ciutats de l'Estat espanyol, per exemple Barcelona, on es van presentar 2.400 autoinculpacions, les autoinculpacions presentades als jutjats han estat arxivades. A Tarragona però, la titular del Jutjat on es van presentar ha decidit citar-los a declarar com a testimonis, la qual cosa obliga a declarar a les persones citades. Ara caldrà veure si després de declarar s'arxiven les autoinculpacions o continua el procés judicial.

Davant d'això ja s'ha començat a organitzar una campanya de suport i denúncia, acompanyant en grup a les persones citades a declarar i convocant per ahir, dimarts 1 d'abril, una concentració de protesta davant els jutjats de Tarragona.

SALUT I ANARQUISMES

Solidaris anònims versus vedets del rotllo

Pep Cara (Berga)

Parlant amb companyes dels llocs i les tendències llibertàries més diverses m'adono que som moltes les que pensem que la vaga als busos de TMB és realment molt important. Passi el que passi ja ha estat un exemple de compromís, de lluita i de dignitat. També ha estat un exemple de respecte per part de la CGT i Actub a l'assemblea de treballadores i un exemple de solidaritat de moviments diversos cap a aquesta lluita. Mentre escric això està anunciada una vaga indefinida a partir del dia 15 d'abril i TMB ha denunciat els sindicats convocants per considerar la vaga il·legal, enlloc de d'intentar negociar. El resultat del conflicte crec que serà determinant de cara al futur.

Com que no només vull tirar flors, parlaré també de persones mediàtiques que sovint se'ls busca perquè és "solidaritzin" de foto, amb alguna lluita —en aquesta vaga vam veure uns quants al periòdic pels dos dies, una gran iniciativa d'altra banda. Hi ha gent de tot, està clar, però el que jo critico és la manera que tenim de reproduir el fenomen autoritari de buscar padrins per a les lluites. Padrins que normalment no se solidaritzen en funció de les seves possibilitats sinó que simplement donen el seu nom per a donar suport moral i/o per quedar bé amb el seu públic o mercat. I després de "rajat" malament d'aquestes vedets, ja posat, també ho faig dels militants que "floten" o sigui dels "jefes indios" que algun dia van militar, o no, i que polulen pels locals on hi ha barra alimentant la seva avantatjosa posició dins del guetho. M'he quedat a gust... i es queestic empenyat perquè a Berga els polítics de l'Ajuntafems—tots, també els enrotllats de la CUP— ens han aprovat un altre cop l'ordenança de civisme que patíem, ara canviant-li el nom i quatre falòrnies decoratives. Però som moltes les que ens hi seguim oposant i el 19 d'abril reivindicarem un carrer lliure d'ordenances mentre fem cultura popular.

I sí: ara tiraré flors a les companyes que militen fent feines pesades, avorrides, arriscades, també de divertides, amb compromís i, normalment, de manera invisible. I com que avui va de vaga del bus, doncs concretament el tema "flors" per als que actualitzen webs, envien correus electrònics, tenen el telèfon actiu les 24 hores, fan sabotatges i molt més. Segurament no els podries assegurar en la mateixa taula, o potser sí, unes són "insus" i criden "abajo el trabajo", altres són del "sindicat", de l'Ateneu, la ràdio, etc.

OPINIÓ: Denunciem la campanya de criminalització de l'avortament

Comitè Confederal CGT

Des de la Confederació General del Treball volem manifestar la nostra més absoluta indignació i rebui a la campanya de criminalització que s'està portant a terme contra les dones que han exercit el seu dret a avortar i contra les i els professionals sanitaris que els han ajudat a exercir el seu dret.

Aquesta campanya obeeix al fet que avortar avui dia en l'estat espanyol no és un dret ple. Continua estant penalitzat, ja que en 1985

només es va efectuar una despenalització parcial de l'avortament, obeeint a una mesura hipòcrita que va voler accontentar als sectors més conservadors i reaccionaris, situant a les dones i a les clíniques on s'exerceix en una absoluta inseguretat jurídica.

No és la primera vegada que s'intenta criminalitzar l'avortament. Enfront d'això, des de la Confederació General del Treball exigim a les institucions la seva absoluta despenalització, reconeixent-lo expressament com un dret, això és:

1r- La decisió de la maternitat és un dret personal i íntim de tota dona, amb independència de la seva edat, estat civil o nacionalitat. La interrupció lliure i voluntàriament decidida de l'embaràs és un dret que tota dona té, és un dret inalienable a decidir sobre el seu propi cos.

2n- L'Estat ha de garantir l'exercici d'aquest dret de forma gratuïta en la xarxa sanitària pública, per a totes les dones, garantint a totes la seva intimitat sota el més absolut secret professional.

L'educació sexual no sexista en els centres escolars, així com l'accés als mètodes anticonceptius i la anticoncepció d'emergència per part de tota la població de forma gratuïta ha d'estar garantida amb tots els mitjans i recursos necessaris.

Des de la Confederació General del Treball, exigim que cessi la persecució i criminalització de les dones i dels i les professionals sanitaris, que l'avortament sigui reconegut com un dret ple, garantit, lliure i gratuït.

La Barceloneta, contra l'especulació i el 'pla dels ascensors'

Plataforma d'Afectats en Defensa de la Barceloneta

El passat 7 de març, prop de sis-cents veïns i veïnes de la Barceloneta van sortir al carrer per oposar-se al "pla dels ascensors" i aturar l'especulació al barri. La manifestació va començar amb una cassolada per dintre del barri, assenyalant algunes de les 14 noves immobiliàries que han aparegut en el barri després de l'aprovació del "pla". El "pla dels ascensors" continua vigent i preveu l'expulsió de milers de veïns del barri, l'eliminació d'habitatges per a posar ascensors i suposarà la destrucció del patrimoni històric que és la Barceloneta, amb els seus edificis, els seus veïns i la seva forma de vida.

Durant la manifestació, a les immobiliàries i agències d'apartaments turístics, cassola en mà, els veïns els van animar a marxar del barri sota el crit "especuladors, fora del barri". A la plaça de la Barceloneta, alguns dels veïns que estan patint mobbing o als quals no els renoven el contracte van exposar públicament els seus casos. Posteriorment, es van dirigir cap a la plaça de Sant Jaume, on van llegir un manifest en el qual s'explicava que la Barceloneta està actualment assetjada per la construcció de l'Hotel Vell, els inversors estrangers, els apartaments turístics; sense que enfront d'això l'Ajuntament hagi pres cap mesura concreta ni compromís real per frenar aquesta expulsió indirecta de veïns que fa mesos que ha començat.

Fins a fa pocs anys, ningú no volia venir a viure a la Barceloneta, ni saber res d'aquest barri mariner. A poc a poc, es va millorar el barri i

els veïns estaven contents de mantenir la seva forma de vida, de pertànyer a aquest barri.

Però en poc temps, es va anar convertint en un pastís per a l'especulació. Fa un any, amb l'aprovació del "pla dels ascensors", l'Ajuntament va posar la ciereta al pastís que ell mateix havia començat a cuinar, per no posar fre a l'especulació i fomentar un model de turisme insostenible.

Ara, les immobiliàries i els grans inversors estan començant a menjar-se el seu tros de pastís, i saben que per poder acabar-se aquest pastís els veïns del barri són molestos: no són econòmicament rendibles.

Tots i totes coneixem cada dia nous casos de veïns que estan sofrint mobbing (assetjament immobiliari) o que no els renoven el contracte. I cada dia hi ha veïns i veïnes de tota la vida que es veuen obligats

obligades a marxar d'un barri que ha estat la seva casa.

La inexistència d'un procés de participació amb els veïns de La Barceloneta ha propiciat que l'Ajuntament aprovés un pla amb el suport del port que fins al moment només ha beneficiat els inversors. Per això, els veïns de la Barceloneta continuen exigint:

- l'anul·lació del "pla dels ascensors" i l'impuls d'un procés de participació real;
- un política contundent contra el mobbing immobiliari i aquells que ho exerceixen;
- que cap veí hagi de marxar del barri, ni pel "pla dels ascensors", ni per no poder pagar un lloguer alt

Més informació:
<http://labarcelonetaambelaiguaalcoll.blogspot.com/>
pddefensabarceloneta@yahoo.es

Manifest llegir pels veïns i veïnes durant la manifestació

OPINIÓ: La Barceloneta es rebel·la

Plataforma d'Afectats en Defensa de la Barceloneta

A vui som aquí perquè no podem deixar de fer-ho. Som veïns, veïnes i amics de la Barceloneta. El nostre barri està assetjat: la tàctica d'assalt és un pla urbanístic que ha obert les portes a un atac de termites larvades.

Ja fa un any de l'aprovació del pla urbanístic que amenaça el barri. Lluny d'estar parat, els efectes del pla dels ascensors no s'han fet esperar: cada cop apareixen més casos de mobbing, sobretot contra veïns de renda antiga; cada dia hi ha més contractes que no es renoven o que desapareixen el preu i resulten impagables. Així, tenim edificis sencers que s'estan buidant, in comptables veïns que han d'abandonar casa seva. La maniobra especulativa és clara: a les immobiliàries i altres propietaris sense escrúpols no els ha passat per alt que és més rentable enderrocar vivendes si primer es treuen de sobre els seus habitants, per no haver de pagar indemnitzacions ni reallojaments. Després de les reformes, ja podran vendre o llogar per un ull de la cara al millor postor; aleshores la Barceloneta ja no serà per als que hi vivim.

Mentrestant, l'Ajuntament no ha pres cap mesura concreta per aturar l'especulació i el mobbing galopants que ell mateix ha des-

fermat amb l'aprovació d'un pla dictat des de dalt a baix, des de despatxos en torres d'ivori que imposen a toc de firma i de bitllet el futur de la nostra vida al barri. Davant de les protestes contra aquesta imposició, l'Ajuntament, com un encantador de serps, ha promès un pla participatiu que mai no arriba, mentre mareja la perdiu amb "PAD's" i "lleis de barri" que semblen escombrar el pla dels ascensors sota la catifa. Mentrestant, les immobiliàries i altres rapinyaires van tirant milles. Qui aturarà aquest canibalisme?

Estem parlant d'un pla que preveu eliminar milers de vivendes, que pretén desplaçar milers de veïns fora del seu barri contra la seva voluntat. Implica l'enderroc del patrimoni arquitectònic i l'esventrament del teixit social, fins a esborrar la Barceloneta que coneixem i estimem.

Com ho hem de permetre? Així com els nostres avis i els nostres pares i mares van lluitar en el seu moment per la Barceloneta, per defensar plegats allò que no es pot tocar -la casa, els carrers, els veïns, el mar, la llibertat...-, ara ens toca a nosaltres decidir el barri que volem viure. Perquè no volem un barri imposat. Perquè aquest pla es pot parar. Perquè un altre pla és possible i necessari. Perquè la lluita per la Barceloneta no està decidida!

OPINIÓ: El Departament de Medi Ambient renuncia a una protecció real de Collserola

Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola

Atenent a l'acord entre el Departament de Medi Ambient i Habitatge (DMAH) de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona que han formalitzat recentment, queda clar que el govern renuncia a garantir la preservació de la serra Collserola com a espai natural ja que no hi ha voluntat de desclassificar infraestructures i vials i sí que n'hi ha de promoure més equipaments dins del parc.

El DMAH i l'Ajuntament de Barcelona afirmen que el futur Parc Natural de Collserola guanya 51 ha amb l'acord a què han arribat, i que

això no implica que desapareguin els vials programats al Pla general metropolità (PGM, del 1976).

La Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola vol posar de manifest que en aquesta definició de límits, s'han esborrat els espais protegits de l'actual Parc: els del Pla especial de protecció i ordenació del Parc de Collserola (PEPCo), més ampli que els de Xarxa Natura 2000 i els del Pla d'espais d'interès natural (PEIN) (límits sobre els que han treballat amb aquest acord).

Encara menys s'ha assolit la proposta inicial del DMAH, Estudi de mesures addicionals de protecció de Collserola de 2005, en què proposava l'ampliació de l'esmentat

PEPC o protegint encara més els espais de transició amb les zones urbanitzades.

Per tant, el Parc no guanya 51 hectàrees, sinó que en perd moltes més que encara no podem quantificar per la raó que no s'ha informat a aquesta Plataforma sobre aquest pacte.

No es desprogramen ni els sòls urbanitzables ni les infraestructures pendents (el vial de Cornisa, el túnel d'Horta, el túnel Central), sobre els quals l'esmentat Estudi de mesures addicionals també en recomanava la no execució.

Pel que fa a la nova figura dels Espais periurbans de regulació especial (EPRE), considerem que

s'adjudiquen als ajuntaments determinats espais fins ara protegits com a PEIN, amb l'enganyosa afirmació que són espais urbans guanyats per al Parc, quan en realitat ja hi eren dins. Aquest acord pot suposar un perillós precedent que permeti la resta d'ajuntaments demanar el mateix tracte de favor que ha rebut l'ajuntament de Barcelona per part de la DMAH.

La realitat és que es reserven zones dins del futur Parc Natural per construir equipaments públics o privats, que segur que necessitaran vials d'accés que malmetran encara més aquest valuós espai natural.

Per totes aquestes raons, rebutgem l'acord presentat per l'Ajunta-

ment de Barcelona i el DMAH i exigim que es declari Collserola com a Parc Natural per llei i amb la protecció real i necessària que precisa un espai tant valuós i paradoxalment tant amenaçat com aquest.

Vista la renúncia definitiva del govern a garantir una protecció real de l'espai natural que queda de Collserola, la PCDC ha engegat una campanya en defensa de la serra que s'iniciava el mes de febrer amb una recollida de firmes, i que culminarà l'abril amb tot un seguit d'actes públics.

Més informació:
<http://www.collserola.org/salvemelparcnatural/index.html>

Ara, com fa cinc anys... No a la guerra!

Plataforma Aturem la Guerra

El 15 de març, 3.000 persones es manifestaven a Barcelona convocades per la Plataforma Aturem la Guerra, per la retirada de les tropes de l'Iraq i d'Afganistan, contra qualsevol atac a l'Iran, per la justícia per Palestina, així com contra la perillosa escalada armamentística representada pel pla nord-americà d'escuts antimíssils. Aquesta manifestació estava inclosa en el marc d'una convocatòria internacional de mobilitzacions en la que es van portar a terme manifestacions en ciutats de tot el planeta, seguint la Crida Internacional de la Conferència "El Món contra la Guerra".

Fa 5 anys, milions de persones arreu del món van aixecar la seva veu contra l'amenaça de guerra contra l'Iraq. Ens van dir que l'Iraq tenia armes de destrucció massiva, que promovia grups terroristes, i moltes mentides més. Ara, és evident que la guerra només ha empitjorat la situació a la regió.

A l'Iraq, milions de persones són refugiades; desenes de milers

de iraquians són presoners dels ocupants; i els sistemes sanitari i educatiu estan destruïts. L'any passat a l'Afganistan, hi va haver més combats que en qualsevol moment des de l'inici de l'ocupació el 2001, perquè cada cop més camperols afganesos es resisteixen davant els abusos i els bombardejos indiscriminats de les tropes estrangeres. A Palestina, la població pateix els efectes del boicot econòmic i dels atacs israelians, duts a

terme amb el suport dels governs d'EUA i Europa.

Arreu del món, els atacs als drets humans s'estenen cada cop més; fa poc s'ha complert el 6è aniversari de la presó il·legal de Guantánamo. La recent gira de Bush per la regió es va presentar com un intent d'impulsar un procés de pau a Palestina, però el motiu real va ser buscar aliances a favor d'atacar l'Iran.

Les mentides ara són les mateixes que fa 5 anys. I igual que fa 5

anys, no cal ser partidari del govern amenaçat per oposar-s'hi; qui pagaria el preu d'un atac són desenes de milers de persones innocents. Les manifestacions de 2003 no van impedir la guerra però sí van tenir efectes molt importants. Aznar i Blair van perdre el poder i Bush està totalment desprestigiada al seu propi país, gràcies a l'oposició a la guerra. Més important, la gent a l'Orient mitjà que pateix les bombes occidentals pot veure que no és un "xoc de civilitzacions", ni un conflicte entre religions, perquè sap que la gran majoria de les poblacions occidentals s'oposa a la guerra.

Amb les nostres protestes, contribuïm a superar l'odi produït per la guerra. Contribuïm a fer del món un lloc millor i més pacífic. Per tot això, es va organitzar aquesta jornada internacional de manifestacions el 15 de març de 2008. Les guerres i les ocupacions continuen. Les protestes també. Tantes vegades com faci falta, tornarem a cridar... No a la guerra!

Més informació:
www.aturemlaguerra.org

La Colomera, amenaçats de desallotjament

CSA La Colomera i Col·lectiu Catalunya

El Centre Social Ocupat i Auto-gestionat La Colomera va obrir les seves portes el 9 de febrer de 2008, després d'un temps de dedicació a tota una sèrie de tasques de neteja i condicionament, atès l'estat d'abandonament de l'edifici.

El CSOA La Colomera va néixer amb vocació d'esdevenir una iniciativa que qüestionava models de vida i de relació imposats, alhora que permet plantejar alternatives col·lectives al sistema econòmic i cultural dominant.

El CSOA La Colomera vol ser un espai i un projecte que hauria de possibilitar la convivència de diferents inquietuds, sensibilitats, necessitats, implicacions i projectes. Per aquest motiu és obert a totes les persones i col·lectius que comparteixin aquesta idea i vulguin participar-ne (en tots els seus aspectes o, simplement, utilitzant-lo per desenvolupar activitats). Compta amb espais en els quals treballar per tirar endavant el projecte personal de cadascun/a; intercanviar coneixements de tot tipus, pel gust de l'aprenentatge col·lectiu i l'intercanvi, sense els diners com a motor per a fer-ho. Des de la inauguració ja s'han engegat activitats com passis de vídeo, xerrades, cafeta, menjades vegetarianes i veganes, actuacions musicals... S'ha engegat un taller de malabars i se n'estan preparant de fotografia, ràdio, sabó, contrainformació... S'està preparant activitats per a nens i nenes... S'ha acollit activitats d'altres col·lectius relacionats amb el decreixement, la sostenibilitat, la llibertat sexual, la cultura o la lluita contra l'especulació...

Malgrat la riquesa del projecte, en aquest moment està greument amenaçat. El Jutjat de 1a instància núm. 6, a partir de la denúncia del propietari, va citar, amb una celeritat inaudita, les ocupants, i el passat 4 de març, a les 9 del matí, es va fer el judici. En el cas que no es presentés ningú, el judici es faria igual i, fins i tot, hi havia data prevista pel desallotjament.

Malgrat les dificultats perquè la gent encausada tingui advocat, procurador, etc., mitjançant la justícia gratuïta, i el tracte, pressuposant la culpabilitat, que reben cada cop que han de realitzar alguna gestió, el judici es va celebrar igual.

Per tot això, des de la CGT s'ha mostrat tot el suport possible a aquesta lluita.

Tenim Dret a Tenir Drets. Ni Exclusió Ni Discriminació

Associació Papers i Drets per a Tothom

A l'Estat espanyol, la població immigrada es troba sotmesa a la Llei d'Estrangeria, una llei discriminatòria, diferent a les de la resta de la ciutadania.

Mentre les condicions de vida dels i les immigrants són cada vegada més difícils, les administracions prioritzen les polítiques de control enfront de la despesa social. S'endureixen els requisits per a la residència legal, tant a través de la privació de drets com de l'assetjament policial: controls de documentació, detencions arbitràries, internament i expulsions.

Administració i partits polítics tracten a la immigració com mà d'obra barata, o com "problema". Es titlla a l'immigrant d'enemic, probable terrorista, invasor... provocant por i inseguretats. El racisme institucional, contribueix al racisme social.

S'obliden així les desigualtats econòmiques, injustícies socials, fams i guerres que causen els actuals processos migratoris. Es nega així a milions de persones el dret humà elemental de buscar una vida digna independentment del lloc del seu naixement.

Aquesta política degrada al conjunt de la societat. Per això, des de la convicció de la universalitat dels drets humans i la igualtat de les persones, exigim l'adopció de

12 Mesures Urgents per la Dignitat dels i les immigrants

a) Regularització, garanties a la residència i vida familiar

- 1.- Nou Procés de Regularització, sense condicionar-lo a un contracte de treball previ.
- 2.- Adaptació a la realitat dels requisits per acollir-se a l'arrelament

social.

3.- Arrelament laboral per a tota persona que acrediti una o varies relacions laborals.

4.- Flexibilització dels requisits per a la tramitació del reagrupament familiar.

5.- Paralització de les polítiques de contractació en origen de treballadors temporers.

6.- Augment significatiu dels recursos per a garantir l'accés a la informació.

b) Prou de repressió i abusos policials. No a la xenofòbia

7.- Tancament dels Centres d'In-

ternament per a Estrangers.

8.- Derogació del Protocol d'actuació per a les expulsions aprovat el Setembre de 2007.

9.- Cessament de controls de documents, detencions, segrest de passaports i expulsions.

10.- Retirada de la Proposició de Llei de Mesures de Lluita Contra la Immigració Clandestina.

c) Igualtat plena de drets

11.- Compliment acords internacionals en asil i dret de treballadors immigrants.

12.- Dret a sufragi actiu i passiu, i tots els drets laborals, civils i culturals.

Per defensar aquestes reivindicacions i convençuts que solament la mobilització social podrà arribar a aquestes mesures, vam convocar a les persones i col·lectius compromesos amb la defensa de la igualtat de drets a una manifestació a Barcelona el 23 de febrer, en el marc de la jornada estatal de lluita acordada en la III Trobada de la Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants (REDI) realitzada a Madrid el passat mes de novembre sota el lema "Tenim dret a tenir drets". Més de 1.000 persones van participar en la manifestació de Barcelona.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES:

Josep Lluas i Pujals

Ferran Aisa

Josep Lluas i Pujals va néixer a Reus l'any 1852, però quan tenia 10 anys es va traslladar a viure a Barcelona. De ben jove va aprendre l'ofici de tipògraf, introduint-se en els ambients republicans de Barcelona. Lluas es va aficionar de jove a la música, al cant, a la poesia, a l'acrobàcia i a la gimnàstica. Va freqüentar les aules de l'Ateneu Català de la Classe Obrera, entitat de la qual seria secretari uns anys més tard. A l'Ateneu entraria en contacte amb els principals líders de la classe obrera barcelonina. L'any 1870 va participar en el Congrés constituït de la FRE de l'AIT, en representació de la societat del Neògrafs adherida a la Federació Local de les Societats Obreres. L'any 1879 va fundar, conjuntament amb Farga Pellicer, la Societat de Tipògrafs. Lluas i Pujals, decantat cap a l'anarquisme i el lliurepensament, va dedicar la seva vida a promoure els seus ideals. L'any 1881 el trobem novament com inductor de la reconstrucció de la Internacional. Una de les seves principals obres fou la creació de La Tramuntana, un periòdic anomenat satíric i vermell, que era escrit íntegrament en català. Lluas i Pujals va formar part del moviment laicista i lliurepensador de Barcelona. Sovint ja tertúlies, conferències i mitjans al costat de Rossend Arús, Emili Guanyavents, Eudald Canibell, Cels Gomis, Cristòbal Litrán, Anselmo Lorenzo, Tarrida del Marmol, Odón de Buen... Els quals proclamaven la llibertat de consciència, les escoles laiques i la no violència. Josep Lluas i Pujals va participar en el Certamen Socialista de Reus de 1885, amb el treball "Organización y Aspiraciones de la Federación de Trabajadores de la Región Española", on donava a conèixer la seva tesi partidària del col·lectivisme. Hi va escriure diversos opuscles sociològics: Estudios filosóficos-sociales (1882), El ariete socialista internacional (1887), Qüestions socials (1891).

Com a poeta va publicar La Revolució, poema en tres cants (1886), un fragment d'aquest poema èpic diu: "La llibertat ja naix en la persona / com el sol existeix en la Natura / (...) I si la llibertat és llum de vida / per l'avenc infinit d'humana raça, / la igualtat és l'oreig que en envalida / per sofrir els tirans nova mordassa / (...) Quan el dret al deure igual ne sia, / quan gosem llibertat mai falsejada / i cap jou de malvada tirania / imperi en societat civilizada, / ja Mart haurà acabat el seu últim dia / i Minerva en la pau sols serà estimada, / i el Llibre proclamarà serà en la terra / del Fusell vencedor en noble guerra".

Malgrat el seu pacifisme, va ser emprisonat el 1893 durant la repressió que va seguir als atemptats individualistes. Quan va sortir de la presó fundà i dirigí Los Deportes, la qual tenia la redacció al Gimnàs Solé del carrer Montjuïc del Carme, on Hans Camper va fundar l'any 1899 el F. C. Barcelona. Lluas i Pujals va morir l'any 1905 a Barcelona.

Dinamita de cervell

Notes sobre el problema d'Orwell o com ens enganyen tan fàcilment

[NOTA: Aquest text és el capítol cinquè de Knowledge of language: its nature, origin, and use publicat el 1986. Malgrat els anys que han passat i els exemples concrets que comenta, l'anàlisi que fa Chomsky continua essent vàlida. A més, per analogia, es pot aplicar a conflictes polítics més propers a la nostra realitat política i personal. En aquest sentit, creiem que és un text actual i suggeridor.]

Noam Chomsky (traducció de contrastant.net)

El maig de 1983 va tenir lloc un fet remarcable a Moscou. Vladimir Danchev, un audaç locutor, va denunciar la guerra russa a l'Afganistan a la ràdio moscovita en cinc programes emesos durant una setmana, i va incitar els rebels a "no abandonar les armes" i a lluitar contra la "invasió" soviètica del seu país. La premsa occidental es va admirar per la seva sorprenent desviació de "la línia oficial de la propaganda soviètica". Al *New York Times* un comentarista va escriure que Danchev "s'havia rebel·lat contra les normes de la doble moral del discurs periodístic". A París es va crear un premi en honor seu per "als periodistes que lluitin pel dret a la informació". El desembre, Danchev es va reincorporar a la feina després d'un tractament psiquiàtric. Un funcionari soviètic va afirmar: "No ha estat castigat, perquè un home malalt no pot ser castigat."

Es va considerar que el fet era un indicatiu del món de 1984 i l'acte de Danchev es va veure justament com un triomf de l'esperit humà, un rebuig a deixar-se intimidar per la violència totalitària.

De l'acció de Danchev el més remarcable no era la protesta, sinó el fet que es referís a la invasió soviètica de l'Afganistan com "una invasió". En la teologia soviètica no existeix res de semblant a "la invasió russa de l'Afganistan". Més aviat existeix "la defensa soviètica de l'Afganistan" contra els terroristes que reben ajut de l'exterior.

Com en la majoria dels sistemes propagandístics, en aquest discurs també hi ha una part de veritat oculta dins una gran mentida. Els "mujahidins" actuen des de "santuaris" situats al Pakistan, on la CIA i els agents xinesos controlen el tràfic d'armes, han destruït -segons fonts russes- escoles i hospitals i han comès molts altres actes considerats com a "atrocitats" pels invasors, que han afirmat que es retiraran quan l'Afganistan estigui protegit dels atacs provinents del Pakistan. Aquesta posició és denunciada a Occident d'acord amb el criteri correcte que els agressors han de retirar-se sense condicions, tal com va insistir el Consell de Seguretat de l'ONU, amb el suport hipòcrita dels EUA, suport que van retirar ràpidament quan Israel va enviar el Líban el 1982. Occident es va mostrar també justament indignat quan els soviètics van denunciar cínicament el "terrorisme" de la resistència o quan, de manera absurda, van afirmar que estaven defensant l'Afganistan de bandits que mataven innocents, o quan els més menyspreables gasetillers del Partit van advertir de la violència i de la repressió que es produïrien, com així fou, si la Unió Soviètica "renunciava a les seves responsabilitats" i abandonava els afganesos a la seva sort a mans dels rebels.

La Unió Soviètica al·lega en to de protesta que havia estat convidada a intervenir, però, com grandiloquentment va proclamar l'Economista londinenc, "un invasor és un invasor, llevat que sigui convidat

per un govern amb alguna aparença de legitimitat". Només en un llenguatge periodístic orwellià es pot caracteritzar aquesta agressió com "una defensa contra el terrorisme que rep suport de l'exterior".

1984 d'Orwell es va inspirar en bona mesura en les pràctiques de la societat soviètica del moment, que ha estat retratada amb gran precisió per Maximov, Souvarine, Beck, Hodin i molts d'altres. Només en reductes culturals com París es van negar durant molt de temps els fets, de manera que les declaracions de Kruschev i, posteriorment, el gràfic relat de Solzhenitsyn de la seva història familiar, van irrompre com una revelació, en un moment en què la intelligentsia estava deplorosa per fer un canvi de rumb. El més sorprenent de la visió d'Orwell no fou el retrat del totalitarisme existent, sinó l'advertència que allò podria passar aquí.

De moment no ha arribat a succeir. Les societats del capitalisme industrial s'assemblen poc a l'Oceania d'Orwell, encara que els règims de terror i tortura que han imposat i que han mantingut a tot arreu assoleixen uns nivells de salvatgisme que Orwell mai no va esbossar. Amèrica Central només n'és l'exemple actual més evident.

Implicat en el tractament periodístic de l'assumpte de Danchev hi havia un toc d'autocomplaença: això no pot succeir aquí. Aquí no cal gaire coratge per desafiar el govern en algun punt de la seva doctrina. Certament, aquí no s'ha enviat a cap hospital psiquiàtric cap Danchev per anomenar "invasió"

una invasió. Mirem d'anar més enllà i esbrinem per què passa això. Una possibilitat és que la qüestió no es plantegi perquè, al marge d'errors estadístics, simplement no hi ha cap Danchev: els periodistes i altres intel·lectuals són tan servils amb el sistema doctrinal, que ni tan sols s'adonen, quan els invasors són els EUA, que "un invasor és un invasor, llevat que sigui convidat per un govern amb alguna aparença de legitimitat". Això se situaria un estadi més enllà del que havia imaginat Orwell, un estadi més enllà del que va aconseguir el totalitarisme soviètic. Es tracta només d'una possibilitat abstracta o és una valoració del nostre món inquietantment propera?

Considerem els fets següents. El 1962 la força aèria dels EUA va iniciar els atacs directes contra la població camperola del Vietnam del Sud mitjançant intensos bombardeigs i defoliacions que formaven part d'un programa l'objectiu del qual era conduir milions de persones a determinats camps on, envoltats de filferats i de guàrdies armats, serien "protegits" de les guerrilles a las quals donaven suport, el Vietcong, la branca sud de l'antiga resistència antifrancesca (el Vietminh). Això és el que anomenem "agressió", "una invasió", quan la du a terme algun enemic oficial. Els funcionaris i els analistes nord-americans van reconèixer que el govern instal·lat al sud dels EUA (el GNV) no tenia cap legitimitat i poc suport popular i, de fet, la seva direcció era regularment derrocada mitjançant cops

que tenien el suport dels EUA, quan es temia que no tinguessin l'entusiasme adequat vers l'agressió creixent dels EUA, i que fins i tot poguessin arribar a un acord amb l'enemic sud-vietnamita. El 1962 ja s'havia assassinat prop de 70.000 vietcong en una campanya de terror dirigida pels EUA abans de la invasió definitiva estadonidenc, i potser més del doble el 1965, quan va començar la invasió territorial estadonidenc a gran escala, juntament amb el bombardeig sistemàtic i intensiu del sud i del nord a un nivell tres vegades inferior. Després de 1962, els invasors estadonidencs van continuar bloquejant tots els intents d'acord polític i de neutralització del Vietnam del Sud, i el 1964 van començar els preparatius per a l'escalada massiva de la guerra contra el sud, que es dué a terme a principis de 1965, combinada amb un atac al Vietnam del Nord, a Laos i, posteriorment, a Cambodja.

En els darrers vint-i-dos anys he buscat en va en el periodisme o en l'assaig estadonidencs convencionals la més mínima referència a "la invasió del Vietnam del Sud pels EUA" o a l'"agressió" dels EUA al Vietnam del Sud. En el sistema doctrinal dels EUA no existeix res de semblant. No hi ha cap Danchev, encara que en aquest cas no feia falta valor per dir la veritat, únicament honestat. Fins i tot en el punt àlgid de l'oposició a la guerra estadonidenc, només una porció minúscula de la intel·lectualitat organitzada s'oposava a la guerra per principi -que l'agressió és dolenta-, mentre que la majoria va arribar a oposar-s'hi, després que ho fessin els cercles capdavanters de l'economia, pel criteri "pragmàtic" que els costos eren massa elevats. Les actituds de la gent eren més aviat diferents. Encara el 1982, més del 70 per cent de la població (però molts pocs dels "líders d'opinió") consideraven la guerra no només un error, sinó "fonamentalment injusta i immoral", un problema que es coneix com "la síndrome del Vietnam" en el discurs polític estadonidenc.

Aquests fets ens haurien de fer pensar. Com es va poder arribar a un servilisme tan sorprenent respecte del sistema doctrinal? No és que fos impossible conèixer els fets. Si bé, certament, els atacs dels EUA contra Laos i Cambodja foren silenciats pels mitja durant un llarg període de temps -un fet que continua silenciats avui dia-, la guerra dels EUA contra el Vietnam del Sud fou explicada amb una correcció raonable des del començament, si bé no es descrivia d'acord amb l'evidència dels fets, sinó més aviat com una defensa del Vietnam del Sud contra els terroristes que rebien ajut de l'exterior. Arthur Schlesinger, en una història de l'administració Kennedy, va arribar a escriure que el 1962 -l'any que va començar l'agressió directa estadonidenc contra el sud-, "no fou un mal any", ja que "s'havia aturat l'agressió al Vietnam". Els assaigs, els llibres de text i els mitja, amb molt poques excepcions, van adoptar el supòsit que la postura dels EUA era defensiva, una reacció, potser imprudent, davant "una agressió secundada pels soviètics" o davant "una agressió interna", com Adlai

Stevenson va qualificar l'"agressió" de la població indígena contra l'invasor estranger i els seus col·laboradors locals.

Podem començar a entendre els mecanismes d'adoctrinament si examinem més de prop la polèmica que finalment es va desenvolupar en els cercles més influents, quan les coses van començar a anar de mal borràs. La polèmica enfrontava els "falcons" amb els "coloms". Els falcons eren els que, com el periodista Joseph Alsop, pensaven que amb una dedicació suficient es podria guanyar la guerra. Els coloms estaven d'acord amb Arthur Schlesinger que, probablement, no es podria guanyar la guerra encara que, com ell, tots donaven per descomptat que "resem perquè el Sr. Alsop tingui raó" -tots resem, ras i curt, perquè els EUA tinguin èxit en la seva agressió i la seva massacre; i si no en té, tal com va escriure Schlesinger en un llibre que li va crear la reputació de "líder antibel·licista" (Leslie Gelb) als ulls dels comentaristes més influents, "podem celebrar tots la claudivència i el sentit d'Estat del govern estadonidenc en la conducció d'una guerra que estava convertint el Vietnam en una terra arruïnada i destruïda". La mateixa posició es reitera habitualment avui dia [1986] respecte del suport estadonidenc a diferents

criminals i carnissers a l'Amèrica Central i respecte de la seva guerra contra Nicaragua. La guerra estadonidenc a Indoxina fou considerada pels coloms com "una causa perduda", com el crític Anthony Lake va observar a començaments de 1984. Existeix un ampli acord que la guerra fou "una croada errònia" iniciada per motius que eren "nobles" encara que "il·lusoris" i amb "les intencions més sublimes", segons paraules de Stanley Karnow en un llibre recent, èxit de vendes, que resumeix la sèrie de televisió oferta per la PBS, molt ben considerada per la seva franquesa crítica. Sorprenentment, queda al marge del debat el punt de vista que els EUA podrien haver guanyat, però que hauria estat malament permetre que triomfessin l'agressió i la massacre. Aquesta fou la posició d'una bona part del poble estadonidenc i de l'autèntic moviment pacifista (si la guerra era una "causa perduda", per què molestar-se a protestar i desbaratar l'esforç bèl·lic, per què patir les conseqüències d'aquesta protesta, que sovint eren dures, particularment per als joves que eren al capdavant del moviment antibel·licista?). És una posició, però, que s'exclou en el debat entre falcons i coloms.

Aquest comentari tan típic il·lustra l'habilitat dels sistemes democràtics

de control del pensament. En un sistema basat en la violència només s'exigeix que s'obeeixi la doctrina oficial. Es pot identificar fàcilment la propaganda: el seu origen és un il·lustre Ministre de la Veritat i hom pot creure-la o no mentre hom no la rebutgi públicament. Els càstigs per la dissidència varien segons el grau de compromís de l'estat amb la violència: avui dia [1986], a la Unió Soviètica, pot significar l'exili intern o la presó en horribles condicions; a les osseres a les quals dona suport els EUA, com El Salvador o Guatemala, és probable que els dissidents "desapareguin" o se'ls trobi decapitats en una rasa després d'haver estat horriblement torturats.

Els sistemes democràtics de control del pensament tenen una naturalesa totalment diferent. La violència és rara, si més no contra els sectors més privilegiats, però s'exigeix una forma molt més profunda d'obediència. No n'hi ha prou d'obeir la doctrina estatal. Es considera que cal assumir el control tots els aspectes de la discussió: cap pensament no pot existir fora de la Línia del partit. Sovint no s'enumeren les doctrines de la religió estatal, sinó que més aviat es pressuposen com a marc de la discussió entre la gent pensant, una tècnica de control del pensament molt més efectiva. Per tant, hi haurà un debat entre els

"coloms" i els "falcons", entre els Scheliesinger i els Alsop. La posició que els EUA estan implicats en una agressió, i que aquesta agressió és incorrecta, no es pot pensar ni es pot expressar en relació als sagrats Estats Units. Els "crítics responsables" fan una contribució estimable a la causa, per la qual cosa són tolerats, fins i tot respectats. Si fins i tot els crítics adopten tàcitament les doctrines de la religió estatal, llavors qui pot qüestionar-les de forma raonable?

La naturalesa dels sistemes occidentals d'adoctrinament no fou percebuda per Orwell i no és mai compresa pels dictadors, que no són capaços de captar la utilitat propagandística d'una posició crítica que incorpori els supòsits bàsics de la doctrina oficial i que, d'aquesta manera, margini l'autèntic i racional qüestionament crític, que ha de quedar neutralitzat. Poques vegades es produeixen desviacions respecte d'aquest model. Potser el crític més agut de la guerra estadonidenc, dins del periodisme convencional, fou Anthony Lewis, del *New York Times*, que argumentava que la implicació estadonidenc va començar amb "esforços barroers per fer-ho bé", encara que el 1969 -el 1969- ja era clar que es tractava d'un "error desastrós". Pocs estudiosos acadèmics foren més crítics amb la política estadonidenc que John King Fairbank, de la Universitat de Harvard, que va afirmar en el seu missatge presidencial de desembre de 1968 a la Societat Històrica d'Amèrica -pronunciat un any després que l'ofensiva del Tet hagués aconseguit convèncer els cercles de l'elit que s'havia d'abandonar l'esforç de sotmetre el Vietnam del Sud- que havíem entrat en la guerra per un "excés de generositat i de benevolença desinteressada", però que havia estat un error haver-ho fet, com els esdeveniments han demostrat. Pocs dictadors poden enorgullir-se d'aconseguir una conformitat tan generalitzada amb les Veritats Supremes.

Els mecanismes utilitzats per assegurar aquesta obediència són efectius, però no són del tot subtils. Considerem, per exemple, el que universalment s'anomena el "procés de pau" a l'Orient Mitjà, que va culminar en els acords de Camp David de 1978-1979. Pocs es pregunten per què els habitants del territoris sota ocupació israeliana rebutgen el "procés de pau" amb una unanimitat quasi absoluta i el consideren perjudicial per als seus interessos. Només cal aturar-se un moment a pensar per descobrir-ne la raó. Com era obvi des del primer moment, el "procés de pau" va servir per apartar Egipte del conflicte de manera que Israel quedés lliure, amb un suport material i diplomàtic estadonidenc molt important, per ampliar els assentaments i la repressió sobre els territoris ocupats, i atacar el Líban, que és exactament el que ha estat fet des d'aleshores. Aquestes observacions elementals, però, van ser excloses del debat considerat responsable en aquell moment, i encara continuen sent excloses, tot i que els fets, prou clars en tot moment, esdevenen diàfans vistos retro

continua a la pàgina 24 >

> ve de la pàgina 23

rospectivament. Els EUA estan compromesos en la creació d'un Israel poderós i expansionista, ja que això és un "avantatge estratègic". Qualsevol cosa que contribueixi a aquesta finalitat forma part, per definició, del "procés de pau". El mateix terme elimina qualsevol discussió addicional: qui pot estar en contra de la pau?

Hi ha centenars d'exemples semblants. Els marines estatunidencs al Líban eren "la força preservadora de la pau" i les accions que s'hi feien en contra seva eren "terrorisme". Molts libanesos el que veien era, simplement, que aquests marines, amb el seu "nou ordre", consumaven la invasió israeliana: el domini dels cristians de dreta i de sectors musulmans privilegiats sobre els pobres i desvalguts, el "terrorisme" dels quals, a ulls d'ells mateixos, és resistència -un punt de vista que aquí queda exclòs de la discussió. De manera semblant, les referències israelianes als "vilitans terroristes" que ataquen les forces d'ocupació israelianes, són aquí exposades d'esquivalentes, sense comentaris i sense memòria històrica d'utilitzacions semblants en el passat. Quan Israel bombardeja els pobles del costat de Baalbek i causa 500 víctimes, en gran part civils, inclosos 150 escolars, com va passar a principis de gener de 1984, o quan assalta vaixells en aigües internacionals i en segresta els passatgers (com va fer sovint abans i després), no es tracta de "terrorisme", sinó de "represàlies" -o potser d'"accions legítimes de prevenció", i aquí no mereix cap comentari ni censura: com que ha estat client dels EUA, Israel hereta el dret a la violència, al terrorisme i a l'agressió. Sovint, simplement s'eliminen els fets desagradables. Com hem fet notar anteriorment, els "bombardejos secrets" de Laos o Cambodja foren secrets perquè els mitjans de difusió es van negar a informar de les abundants evidències de què disposaven. L'agressió indonèsia a Timor, que rep el suport dels EUA, i que ha produït la mort de potser 200.000 persones i una fam semblant a la de Biafra, fou gairebé silenciada durant quatre anys. Un estudi de Brian Jenkis, de la Rand Corporation, fet el 1983, afirma: "Des de 1975 hi ha hagut dotze conflictes que han implicat participació substancial de forces convencionals; la invasió de Timor oriental, amb suport dels EUA, que va començar el 1975, no es troba entre les conflictes esmentats, encara que la participació de tropes indonèsies ha estat -i continua sent- "substancial", com ho ha estat el flux d'armes estatunidencs enviades amb la certesa que serien utilitzades per dur a terme la massacre. Avui dia gairebé no s'informa de les contínues atrocitats, i quan se'n fa algun comentari, després de molts anys de silenci, s'ignora intencionadament la participació decisiva i totalment intencionada dels EUA.

Els mitjans poden esdevenir una força imponent quan es mobilitzen en suport del sistema de propaganda estatal. Un dels triomfs més espectaculars de les relacions públiques en la història recent es va produir amb ocasió de l'abatiment del KAL 007 per l'a-

viació soviètica l'1 de setembre de 1983, la prova certa que els soviètics són els dimonis més salvatges des d'Atila, de manera que no ens queda més remei que desenvolupar el míssil MX, instal·lar els míssils Pershing II a Alemanya i fer la guerra a Nicaragua. Alhora, com va assenyalar molt afortunadament un analista de la indústria aeroespacial al *New York Times*, "l'incident de l'avió de línia coreà ha estat un incendi per al llançament de la indústria de guerra i pràcticament s'han venut tots els estocs existents". Pocs esdeveniments han provocat tanta indignació i poques històries han rebut una cobertura tan gran a la premsa estatunidenc. El densíssim índex del *New York Times* dedica set pàgines senceres a l'atrocitat només el setembre de 1983. La versió de l'administració es va esfondrar posteriorment, i es va reconèixer que els militars soviètics probablement no sabien que l'avió era civil, però ja s'havien assolit els objectius.

En l'espai de pocs mesos s'han plantejat unes quantes qüestions sobre el vol del KAL 007. Un article publicat a *Defense Attaché*, la revista de l'exèrcit britànic (núm. 3, 1984), presenta dades que suggereixen que la penetració en l'espai aeri soviètic sensible del vol KAL pot haver estat calculada per permetre que els vehicles espacials estatunidencs poguessin controlar la resposta soviètica, i esmenta exemples anteriors d'aquesta tàctica. L'autor va observar que "Si s'ha produït un error a Occident ha estat per part del periodisme d'investigació, que no ha continuat la recerca amb l'energia que era d'esperar"; va assenyalar que "és als EUA on la premsa lliure hauria d'acceptar aquest repte". Des que es va escriure l'article (setembre de 1984), aquest repte no ha estat acceptat. El *New York Times* ni tan sols va informar de

les acusacions, si exceptuem una referència de passada al desmentit del govern estatunidenc algunes setmanes més tard i unes quantes afirmacions que indicaven que aquestes acusacions eren "una provocació de la Unió Soviètica", una manera fàcil de desqualificar-les. Mesos després, David Pearson va proporcionar proves que el govern estatunidenc sabia perfectament que el KAL 007 era molt lluny del seu rumb i "que es dirigia cap a territori soviètic, en un moment en què els soviètics estaven fent importants proves de míssils i, per tant, l'aeronau es trobava en greu perill" i que els organismes estatunidencs "van tenir temps i mitjans per comunicar-se amb el KAL 007 i corregir-ne el rumb, però cap d'ells no ho va fer". Es pot suposar, argüeix, que la Casa Blanca i el Pentàgon també van tenir informació detallada i l'oportunitat "de donar instruccions a les autoritats civils que controlen el tràfic aeri per tal de corregir el rumb de l'avió, però no ho van fer." L'exdiplomàtic estatunidenc John Keppel, que va participar en l'intent d'amagar l'incident del U-2 el 1960, va afirmar que "la seva investigació de l'abatiment de l'avió de les línies aèries coreanes pels soviètics l'havia convençut que els EUA havien fet desaparèixer proves que indicaven que l'avió estava fent una missió d'espionatge" i va exigir-ne una investigació del Congrés.

Aquestes acusacions i la informació que els dona suport sembla que mereixen atenció. En gran part, han estat silenciades, llevat de les informacions ocasionals sobre els desmentits oficials, en concret l'afirmació que "cap organisme oficial del govern dels EUA no va saber mai que l'avió s'havia desviat del seu rumb i que es trobava en dificultats abans que fos abatut" i que "la tripulació del RC135 [l'avió espia estatunidenc equipat

amb la tecnologia més avançada que va passar a prop de l'aeronau coreana] desconeixia completament" la presència de l'avió -i tot plegat en una àrea particularment sensible subjecta a una intensa vigilància estatunidenc, que havia estat augmentada just en aquells moments, a causa de les imminents proves de míssils soviètics. Aquells que creuen els desmentits oficials, haurien d'exigir una d'investigació diferent per part del Congrés, és a dir, una investigació sobre la sorprenent incompetència dels serveis d'intel·ligència i dels sistemes de vigilància dels EUA.

Hi ha d'altres aspectes intrigants en tot aquest succés. És de remarcar que, enmig de la indignació suscitada per l'atrocitat soviètica, UNITA, els "lluitadors de la llibertat" que tenen el suport dels EUA i de Sudàfrica, reivindicarà l'autoria de l'abatiment d'un avió angolès que va provocar 126 morts. En aquest cas no hi havia ambigüitat, l'aeronau no era fora del seu rumb ni volava sobre instal·lacions que estaven en alerta ni hi havia cap avió de reconeixement estatunidenc que provoqués confusió. Simplement, fou un assassinat premeditat, anunciat amb alegria pels nostres herois. L'incident va merèixer 100 paraules al *New York Times* i, pel que sembla, cap comentari en cap altre mitjà. La posterior reivindicació d'UNITA, segons la qual el febrer de 1984 havia abatut un avió civil angolès que va provocar 100 morts, no va merèixer pràcticament cap esment; pel que sé, no s'hi va dedicar ni un sol article a la premsa estatunidenc.

Aquells que tinguin bona memòria en recordaran més casos. L'octubre de 1976 un avió de les línies cubanes fou volat per terroristes amb connexions permanents amb la CIA i van ser assassinats 73 civils. Era l'època que la campanya de terrorisme internacional contra Cuba que durà vint anys assolí el seu clímax. El 1973 Israel va abatre un avió civil, que s'havia perdut en una tempesta de sorra al Canal de Suez, quan es trobava a dos minuts de vol d'El Caire, ciutat cap a on es dirigia, amb el resultat de 120 morts. Hi hagué poques protestes, només un comentari editorial segons el qual "no té pràcticament cap utilitat un debat amarg sobre l'assignació de responsabilitats" (*New York Times*). Quatre dies més tard, la primera ministra Golda Meir va visitar els EUA, on li van fer poques preguntes molestes, i va tornar amb nous regals com ara avions militars. En contra d'afirmacions recents, fent un esforç per distingir aquest cas de l'atrocitat so-

viètica, Israel es va negar a pagar compensacions o a acceptar responsabilitats de cap mena; només va oferir pagaments ex gratia, proporcionats per l'habitual donant generós de l'exterior. El 1955, un avió de les línies aèries índies que conduïa la delegació xinesa a la conferència de Bandung va esclatar a l'aire en el que la policia de Hong Kong va anomenar "assassinat en massa curosament planejat". Un desertor estatunidenc va afirmar posteriorment que havia estat ell qui havia posat la bomba en una acció planejada per la CIA. Cap d'aquests incidents no fou una demostració de "barbàrie" i tots s'oblidaren amb rapidesa. Cap no fou qualificat com "un dels actes més infames i reproables de la història", per utilitzar els termes de la resolució en què el Congrés va denunciar unànimement l'atrocitat soviètica, resolució que va conduir el senador Maynihan a exaltar "el concepte més important en l'evolució del concepte de crim des de la Convenció de Ginebra".

Es pot oferir una llarga llista d'exemples d'aquesta mena, que demostren que la història es conforma als interessos dels que tenen privilegis i poder.

Tot això se situa sota l'etiqueta del que Walter Lippman, el 1921, va anomenar "la fabricació del consens", un art que és "capaç de grans refinaments" i que conduirà a una "revolució" en "la pràctica de la democràcia". En les ciències socials s'admira molt aquest art. El conegut científic polític estatunidenc Harold Lasswell va escriure el 1933 que hem d'evitar els "dogmatismes democràtics", tal com la creença que les persones són "els millors jutges dels seus interessos". La democràcia permet que s'esculli la veu del poble, i la tasca de l'intel·lectual consisteix a assegurar-se que aquesta veu coincideix amb el que els líders assenyalen que ha de ser el rumb correcte. La propaganda és per a la democràcia el que la violència és per al totalitarisme. Les tècniques s'han convertit en un gran art, molt més enllà del que Orwell va imaginar. El mecanisme de la discrepància aparent, que incorpora les doctrines de la religió estatal i que elimina la discussió racional, és un dels mitjans més subtils, encara que la simple mentida i l'ocultació dels fets i altres tècniques ordinàries també són comunament utilitzades i són molt eficaces per protegir-nos del coneixement i la comprensió del món en què vivim.

S'ha d'assenyalar que el control ideològic (Agitprop) és molt més important en les democràcies que en els estats governats mitjançant la violència i, per tant, és més refinat i molt probablement més efectiu. Hi ha pocs Danchev aquí, excepte en els marges remots del debat polític.

Per a aquells que busquen la veritat amb tenacitat no pot haver-hi tasca més urgent que arribar a entendre els mecanismes i les pràctiques d'adoctrinament. Aquests mecanismes i aquestes pràctiques són fàcils de percebre en les societats totalitàries, però molt menys en el sistema de "rentat de cervell en llibertat" al qual tots estem sotmesos i a qual massa sovint servim com a instruments voluntaris o inconscients.

APROXIMACIÓ A L'ANARQUISME EN CONVIVENCIA

Josep M. Alomà: viure l'anarquia a Tarragona

Josep Maria Alomà destacà la seva passió per la cultura i l'esport. A la dreta, en una cursa en què se'l distingeix per la seva alçada.

Ramon Gras Alomà

El primer terç del segle XX va ser notablement prolífic pel que fa al naixement de persones que, al calor dels avenços científics i tecnològics i alentats per l'efervescència social, artística, en el camp de les idees i en tots els ordres de la cultura que bullia en les societats occidentals, esdevindràn genuïnes portadores de la flama de la llibertat humana —en totes les seves facetes—, de manera conscient, idealista, generosa i compromesa abans que la Segona Guerra Mundial imposés el cinisme, el possibilisme i l'estèril bipolarització entre el capitalisme i el marxisme-leninisme.

Josep Maria Alomà fou una d'aquestes persones. Nascut al municipi del Catllar el 1909, restà orfe de pare des dels 6 anys i hagué de traslladar-se a la ciutat de Tarragona, on als 9 anys d'edat ja treballava com a manobre. Les seves inquietuds intel·lectuals el portaren a formar-se de manera autodidacta a les biblioteques públiques, i a integrar-se en la vida cultural de la ciutat mitjançant l'esport, ja que practicà l'atletisme, el futbol, la natació, la lluita greco-romana, el ciclisme, la boxa... fets que li facilitaren un alt grau de popularitat entre el jove de Tarragona, especialment entre els fills de la burgesia local.

La lectura dels clàssics grecollatins, de les teories de Kant i sant Agustí, dels textos científics i dels clàssics literaris universals anava acompanyada d'una progressiva integració en el moviment anarcosindicalista, molt influït pels postulats pedagògics de Ferrer i Guàrdia i les teories federalistes de Pi i Margall, i fou llavors quan esdevingué un entusiasta propagador de les idees llibertàries, de gran tradició al moviment obrer català ja des del segle XIX.

Alomà, dotat d'una personalitat

carismàtica i de gran bondat de cor, anirà agafant protagonisme en el si de l'organització sindical i en tots els ordres de la vida associativa de la ciutat de Tarragona.

És de remarcar que durant la seva estada a Saragossa el 1931, i mentre duia a terme el servei militar, va ser premiat el "Dia de la Raza", pel seu exemplar comportament en unes maniobres efectuades al riu Ebre, així com per la seva abnegada actuació en el salvament de vides durant una de les crescudes i inundacions del riu.

L'esclafament del sollevament militar-feixista de juliol de 1936 a les grans ciutats espanyoles, donarà pas a una dura guerra civil, i en el bàndol republicà, suposarà l'inici d'un procés de revolució social inèdit a la península. La incorporació de membres de la CNT als Comitès Antifeixistes, que substituiran els ajuntaments republicans, comportarà l'accés d'Alomà a la secretaria de la Conselleria de Cultura.

És remarcable la tasca desenvolupada en referència a la promoció de la cultura entre les classes populars i obreres per mitjà de la promoció del cinema, del teatre, de l'art (l'Escola de Pintura i Escultura de la Generalitat), dels esdeveniments esportius, etc.

Així mateix, esdevindrà el director del "Diari de Tarragona" —recentment incautat, i com a delegat de l'Escola Nova Unificada resoldrà el problema escolar, dotant una majoria d'alumnes d'una formació racionalista, laica i en català, tot evitant sectarismes.

Serà un dels promotors de l'extensa cooperativa de Sant Joan, organitzarà l'atenció als refugiats, realitzarà crides al treball, participarà de l'organització de les col·lectivitats agràries i industrials, i acollirà a casa seva molts nens sense recursos, alhora que combatrà l'analfabetisme present a les classes més desprotegides.

Fundarà i presidirà l'Ateneu Llibertari, que constituirà una biblioteca i serà un dels més exitosos difusors de l'ideari anarquista i de la cultura en els dies de 1936 i 37.

Igualment, participarà de la conservació del patrimoni monumental i artístic de la província —on cal destacar que evità el saqueig de la Catedral de Tarragona— així com que propicià la salvació de vides de moltes persones sospitoses de ser d'idees conservadores.

Els tràgics Fets de Maig de 1937 comportaran la marxa d'Alomà al front de Granada, on serà comissari de Companyia i cap de Propaganda de l'Exèrcit del Sud, a l'Estat Major d'Andalusia, des d'on combatrà el PCE i protegirà moltes persones del sectarisme i l'arbitrarietat imperants.

Finalitzada la guerra, i havent passat per sengles camps de concentració a Alacant i València, serà condemnat a mort, commutada per 30 anys a instàncies de les incomptables gestions en les altes esferes del funcionari franquista que va fer la seva dona, la mestra Àngeles Canelo. Després de més de tres anys i mig de presó, serà desterrat de Catalunya, perdent totes les seves propietats i iniciant una odissea que el durà successivament a treballar a Osca, Madrid, Huelva, Màlaga, Còrdova, Lorca... abans de retornar el 1965 a Tarragona.

Durant aquest període, seguirà en contacte amb la CNT lluitant per l'alliberament de presos, en contacte amb el maquis, promovent l'esport, fundant biblioteques... En aquesta línia cal recordar les sessions de cinema i teatre a l'aire lliure, auspicades des del seu càrrec de president del Centre Social de Entrevias, a instàncies del Foreign Office nord-americà, en el marc del Pla Marshall, així com la construcció d'interessada de vivendes per als més desfavorits, a les barriades

del sud de Madrid, ciutat on residí durant set anys.

Un cop iniciada la Transició, i havent retornat a Tarragona, Alomà serà rehabilitat per les autoritats i ocuparà, com a antic conseller de Cultura, un lloc fix a les processons de Setmana Santa. Finançarà el lloguer del local del sindicat i continuarà la lluita per les llibertats.

Les reunions, conferències i simposis a la universitat a les acaballes dels 70 i principis dels 80, un cop iniciada la Transició, i havent retornat a Tarragona, Alomà serà rehabilitat per les autoritats i ocuparà, com a antic conseller de Cultura, un lloc fix a les processons de Setmana Santa. Finançarà el lloguer del local del sindicat i continuarà la lluita per les llibertats.

El 1989, encara amb gran vitalitat, serà un dels màxims impulsors d'una nova branca cultural de la ciutat, l'Ateneu de Tarragona, que només quatre anys més tard complirà amb més de mil socis.

El 1993, als 83 anys d'edat, i després d'una vida marcada pels grans esdeveniments i notables vicissituds, mor havent rebut els Sants Sacraments i la Benedicció Apostòlica.

Pocs dies més tard, el "Diari de Tarragona" recollia la notícia de l'assistència massiva de familiars i amics al funeral oficiat a l'Església de Sant Joan, i destacava les paraules d'Antoni Panadès, president de l'Ateneu, en el seu article, "El Sr Alomà": "Per damunt de tot, barcelonista, cenetista, ateneista, tarragoní, etc., el Sr Alomà era... una bona persona".

En aquesta línia, cal remarcar les paraules que pronuncià del titular de la parròquia, mossèn Daniel: "La figura de Josep Maria Alomà serà recordada per tots els homes de bé, i en aquesta línia cal citar l'exemple del Dr. Mn. Pere Batlle, que durant tota la vida guardà una gran amistat amb qui li salvà la vida."

> DES CARTES MAUDITES

Elogi del vaguista

Carlus Jové

Dubto que en els darrers anys un conflicte laboral a Catalunya hagi fet vessar tanta tinta i omplert tants de píxels com el dels conductors de TMB pels dos dies de descans setmanal. Els buseros mantenen un mínim de quatre webs i diverses publicacions en paper per donar a conèixer no només les seves demandes, sinó també tots els seus moviments i els de l'empresa. Per la seva banda, TMB ha publicat diversos anuncis en premsa per defensar la seva imatge (i de pas atacar a dels vaguistes) i disposa d'un web on diu estar a favor dels dos dies. No pretenc fer un recompte sinó evidenciar la vergonyosa i contradictòria postura de TMB, que per una banda afirma estar a favor de la demanda dels dos dies (web), per l'altra diu que ja en disposen ("El Periódico", 31.12.07) i encara per una altra es presenta com a víctima d'uns quants conductors (posem pel cas... 1.500) que amaguen obscurs objectius com "fer la revolució" (D. Pestaña, vicepresident).

Si cito els webs i publicacions impreses és per posar en primer pla que la propaganda està jugant un paper molt important en el conflicte. En la meua opinió, això és per dos motius: 1) Els vaguistes estan demostrant ser superiors en força a l'empresa, 2) L'únic camí que té TMB és la difamació i la generació del opinió.

Els conductors estan en contacte directe amb els usuaris. Cada dia tenen ocasió de conversar-hi i discutir-hi, si fa falta, sobre qualsevol aspecte relacionat amb el servei. Durant la vaga, això no ha canviat. Sense voler promocionar-ne, en un documental que he editat on es plasmen converses de buseros amb usuaris a la plaça de Sant Jaume, aquests en general es mostren partidaris de la demanda quan són degudament informats. L'empresa, per la seva banda, no es relaciona amb els usuaris excepte per dir-los o que tot va molt bé i que el servei és fenomenal (ho fa durant tot l'any), o que els vaguistes són uns malaguanysats i interessats i que, a més, no tenen raons per queixar-se. Això és el que ha estat fent tots aquests dies.

El mitjàns econòmics de l'empresa són superiors, i ha pogut disposar d'uns quants anuncis de mitja plana en la premsa diària. Els buseros, per la seva banda, no fan curt i ja disposen de diversos blocs que l'usuari que realment vulgui estar informat hauria de visitar i fins i tot d'un diari gratuït que properament editarà un segon número.

Amb la raó i la força de la banda dels conductors, és clar que la victòria es decidirà en el camp de l'opinió.

> PASSA ARREU

La Fundació Salvador Seguí renova le seu web

La Fundació Salvador Seguí renova la seva web, el nou web permet cercar "on line" en una part del

fons catalogat fins ara, biblioteca, hemeroteca i també incorpora un arxíu gràfic virtual.

Fundació Salvador Seguí
Via Laietana, 18 10° 08003 Barcelona
Tel. 932 684 552

Horari d'atenció al públic: dimarts de 16.00 a 20.00

fss.cat@fundacionssegui.org
http://www.fundacionssegui.org

Cicle sobre cinema laboral a Can Vies

El col·lectiu Negres Tempestes organitza el cicle sobre cinema i treball "Preparant el 1er de Maig" durant el qual projectaran pel·lícules que fan referència a la sinistralitat laboral, l'organització a la feina per aconseguir millores laborals i les conseqüències de la privatització dels serveis públics.

Amb aquest cicle Negres Tempestes vol posar el seu gra de sorra perquè el Primer de Maig recuperi l'esperit reivindicatiu.

Les pel·lícules seleccionades per aquest cicle són Recursos Humanos (diumenge, 6 d'abril), ¡Qué verde era mi valle! (diumenge, 13 d'abril), La suerte dormida (diumenge, 20 d'abril) i La Cuadrilla (diumenge 27 d'abril).nTotes les projeccions es faran al CSA Can Vies (C/ Jocs Florals 42) a les 18.30.

Homenatge a Salvador Seguí al Raval

El passat 10 de març, Sindicatistes x la Sobirania van fer un homenatge a Salvador Seguí (el Noi del Sucre). Seguí fou víctima de la seva gran capacitat del seu coratge i de la seva flexibilitat, segons l'historiador Oriol Junqueras, que va participar en l'homenatge que al carrer de la Cadena del Raval barceloní, on fou abatut a trets per pistolers del Sindicat Lliure de la patronal catalana. A l'acte també hi va intervenir Moisès Rial, de la CGT de Pirelli i membre de Sindicatistes per la Sobirania.

Més informació a: <http://sindicatistes-perlasobirania.blogspot.com>

Primer el paper, després Internet i ara, una tele...

Col·lectiu Catalunya

Tenim una bona notícia. És a punt d'acabar-se la marginació que pateix la CGT als mitjans de comunicació. Està en marxa un nou projecte del Col·lectiu Catalunya per arribar als treballadors i les treballadores sense els intermediaris dels grups mediàtics ni les quotes imposades que ens han impedit sovint fer arribar les nostres veus i les nostres lluites més enllà del cercle d'afiliats. Arriba el Canal CGT TV, la televisió a la carta en format 'streaming' que permet visualitzar en el moment els programes que estan penjats a la xarxa, sense haver-los de desca-

regar a l'ordinador o haver-se d'esperar durant hores.

El Canal CGT TV inclou ja alguns documentals, com els dedicats a Durruti o sobre l'exposició commemorativa del 70è aniversari de la Revolució i reportatges d'actualitat que recullen les mobilitzacions sindicals. L'objectiu d'aquest canal és clar: trencar el monopoli del discurs informatiu que fins ara estava en mans de l'estat o de les gran corporacions empresarials i que ara passa possibilitarà l'existència d'un discurs alternatiu. I nosaltres afegim... ja era hora! Anirem informant.

Podeu sintonitzar-lo a: <http://canalcg.tl.pip.tv>

Els treballadors i les treballadores de TMB van repartir seixanta mil exemplars de "Dos dies", la publicació conjunta entre "L'Accent", la "Directa" i el "Catalunya".

Foto: Joan Ramon Ferrandis

Pàgines web

ROJO Y NEGRO

Versió digital del diari de la CGT espanyola "Rojo y Negro", amb l'aplec de tots els articles, notícies i comentaris.
<http://www.rojoynegro.info/2004/>

REVISTA CATALUNYA

La històrica capçalera de la CGT de Catalunya que enguany compleix 71 anys. Permet consultar els números dels darrers anys en pdf.
<http://revistacatalunya.cat/index.htm>

Libres

“El Caso Scala. Terrorismo de Estado y algo más”

XAVIER CAÑADAS

Col·lectiu Catalunya

El 15 de gener de 1978 a un quart de dues del migdia, un incendi de grans dimensions destruïa la sala de festes Scala de Barcelona, provocant la mort de quatre treballadors.

En 48 hores, la policia localitzava els presumptes autors de l'atemptat, els identifica entre els 10.000 manifestants que acabaven de participar en la manifestació convocada per CNT contra els Pactes de la Moncloa. Aquests Pactes —signats pel PSOE i el PCE a l'octubre de 1977, amb el beneplacit d'UGT i CCOO—marcarien un abans i un després en la capacitat de la classe treballadora de l'Estat per plantar cara a la flexibilització i precarització capitalista del mercat de treball que necessitava la reforma econòmica neoliberal.

Xavier Cañadas, militant de la CNT en aquells moments, va ser una de les cinc persones encausades i condemnades per l'anomenat "Cas Scala". Condemnat a 17 anys de presó, va sortir en llibertat condicional després de complir-ne vuit.

En el seu relat explica quina va ser la participació i responsabilitat real en els fets de les persones condemnades; com va transcórrer el judici plagat d'irregularitats; i com es va preparar la destrucció de la sala Scala i el muntatge policial, vertebrat entorn de la figura del confident policial Joaquín Hernández —aliat «el Grillo» o «el Viejo Anarquista»—, un delinqüent comú convertit, per obra i gràcia dels serveis d'intel·ligència, en un veterà i repressaliat militant anarquista.

Amb aquest atemptat i la repressió posterior contra el conjunt del moviment llibertari, el Govern neofranquista de la UCD i el llavors ministre de l'Interior Martín Vila perseguïen erosionar la imatge pública de la CNT —i de tot el moviment llibertari—, que en aquell temps, amb els seus 100.000 afiliats només a Catalunya, constituïa una seriosa amenaça per als pactes, consensos i "tejemanejes" dels quals l'esquerra institucional i la cúpula política i empresarial franquista van ser protagonistes durant l'anomenada Transició.

El Cas Scala va marcar la fi del creixement espectacular de la CNT i del moviment llibertari, i l'inici de la seva decadència accelerada.

La lectura del llibre serveix, doncs, per recordar un episodi de la història recent del moviment llibertari però alhora per omplir-nos d'interrogants sobre l'actualitat, entre ells una pregunta que no podem deixar de fer-nos: quan tinguem força suficient per canviar les coses, com ens desarticularem el poder? Serem capaços de fer-li front? Segurament, cal començar ja ara a respondre aquestes preguntes i llegir el llibre és una bona forma de fer-ho

“Miedo a la memoria Historia de la Ley de ‘reconciliación y

concordia”

OCTAVIO ALBEROLA I FÈLIX VILLAGRASA

Editorial Flor del Viento

Col·lectiu Catalunya

Com assenyalen els autors, la història ens ensenya que "apoderar-se de la memòria i de l'oblit és una de les màximes preocupacions de les classes, dels grups, dels individus que han dominat i dominen les societats històriques". D'ací que la memòria institucionalitzada pel Poder sigui "sempre aquella que més serveix els interessos de la dominació" i que els que dominen "tinguin la pretensió de decretar el que s'ha de recordar i el que hem d'oblidar". Un "oblit" que permet al Poder "reelaborar el passat i instituir la memòria en Història" per convertir la "amnèsia històrica institucional" en "amnèsia col·lectiva".

Lluitar contra aquesta "amnèsia" imposada per la Transició i aconseguir la rehabilitació de tots els que van patir repressió per haver combatut la dictadura franquista va ser l'objectiu dels col·lectius que, a finals dels anys noranta, van començar a exigir la revisió de les sentències franquistes. I també ho va ser dels que, al començament del 2000, van començar a buscar i obrir fosses comunes on havien estat sepultades anònimament milers de persones afusellades pels militars facciosos durant la guerra civil.

A partir d'aquest moment, la recuperació de la memòria històrica i la rehabilitació de les víctimes de la repressió franquista es va convertir també en un objectiu per a tots els partits menys el PP; però no va ser fins al 28 de desembre del 2007 que, després de publicar-se en el BOE, va entrar en vigor la Llei 52/2007, de 26 de desembre, "por la que se reconocen y amplían derechos y se establecen medidas en favor de quienes padecieron persecución o violencia durante la guerra civil y la dictadura".

Aquesta Llei, promulgada per un Govern socialista, va ser finalment el resultat d'un compromís de mínims (entre PSOE i IU-ICV) i no va satisfer pràcticament ningú: ni els que van lluitar per ella ni els que no la volien. A més, en mantenir l'escandalosa vergonya d'una Democràcia que no s'atreveix a rehabilitar jurídicament les víctimes de la repressió franquista, la insatisfacció dels col·lectius de víctimes i de memòria històrica és profunda. D'ací que ERC i la pròpia IU-ICV tinguin la intenció de millorar-la en la pròxima Legislatura perquè les víctimes del franquisme no hagin de conformar-se amb una "rehabilitació" únicament moral.

Per a aquesta tímida "rehabilitació" han hagut de passar més de 30 anys després de la mort de Franco. La redacció del text de Llei ha tardat quasi el mateix, sent objecte de tenses i fosques transaccions entre el PSOE i els altres partits. Per què aquesta Llei tan tardana i per què tan tímida? Per què el PSOE es va acovardir i va acabar cedint a les pressions del PP que, des del principi, es va oposar a ella en nom de la "reconciliació" i la "concordia"?

Al llibre "Miedo a la memoria", Octavio Alberola i Félix Villagrasa aporten una abundant i valuosa informació per a respondre aquestes preguntes.

> IMATGES QUE PARLEN

“Les croix de bois’ i l'horror de la guerra

Josep Estivill

“Les croix de bois” és una autèntica obra mestra del gairebé desconegut director francès Raymond Bernard, autor de films en què es barreja el drama personal amb l'èpica col·lectiva, com en la que molts crítics consideren la millor versió dels Miserables.

Al 1931, Bernard construeix un dels més impressionants -i crítics- al·legats sobre (i contra) la violència i els horrors de la guerra.

L'escenari de l'acció són les trinxeres de la I Guerra Mundial, convertides en veritables escorxadors on els joves anaven a morir per la defensa dels interessos de les classes dirigents. Les creus de fusta del títol fa referència a les creus que es posava en els cementiris a sobre de les fosses dels soldats morts. Als vencedors, una creu de ferro a la jaqueta i als perdedors, una creu de fusta.

L'absurditat de la Gran Guerra és el 'leit-motiv' de l'argument. Una sèrie de joves il·lusionats i excitats davant l'aventura de la guerra que els espera confraternitzen i fan amistat durant el temps que passen junts, però quan entren en campanya descobreixen que la seva missió és la defensa d'un poble en ruïna que se suposa que té un alt valor estratègic i que l'enemic també vol ocupar. I llavors assistim a una seqüència que dura mitja pel·lícula de lluita constant entre els combatents d'un bàndol i l'altre, amb bombes i trets que explodien per tot arreu, amb soldats que són morts o malferits; fum, fosc, foc... És el dia del judici final. Un horror constant, sense aturador. Un horror permanent, com mai no s'havia reflectit a la gran pantalla, sense parar.

Compta amb uns efectes especials al·lucinants, un recreació del so ambient increïble (sobretot tenint en compte que estem en els orígens del cinema sonor); uns moviments de càmera moderns, inèdits, que cap altre director no emprava... És espectacular. Modern també el guió i la direcció dels actors: els personatges desapareixen discretament; són anònims víctimes de la guerra. Una altra escena increïble: un dels companys, moribund, plora. Mai en la història del cinema, un director havia gosat ensenyar tanta fragilitat en un personatge masculí. Film avançat també en aquest aspecte.

L'artífex d'aquesta meravella és Raymond Bernard, que la va fer al 1931, en ple auge del cinema pacifista, però per l'espectacularitat de les imatges i per l'estructura dramàtica sembla més aviat una estrena de la cartellera recent.

Revistes

PARAULES PER LA PAU
Surt cada primer diumenge de mes i es reparteix a l'acte mensual a la plaça de la Font de Tarragona.
http://usuariis.tinet.org/tnapau/

ROJO Y NEGRO
Periòdic mensual de la CGT a nivell d'Estat espanyol, actualitat sindical, social i internacional, premsa a rojony-negro.info

LA GATETA
Butlletí informatiu de la Secció Sindical de la Confederació General del Treball al Pius Hospital de Valls, gateta@piushospital.org

LA ROSA DELS VENTS
Publicació de debat llibertari als Països Catalans, CSA Can Vies, Jocs Florals 42, 08014 Barcelona, rosadelsvents@gmail.com

JOSEP MARIA YAGO, MEMBRE DE TARRAGONA PATRIMONI DE LA PAU

'La utopia és el motor de les nostres accions'

"El moviment per la pau ha cobrat importància quan ha anat de la mà de l'altermundista"

> LA FRASE...

"Una campanya que ens estimem i que està a punt de començar és la d'objecció fiscal"

"Hem intentat aprofundir en el nostre discurs incloent qüestions com la situació de guerra permanent associada al sistema econòmic capitalista"

Text: Josep Lluнас; fotos: Josep M. Yago

Josep Maria Yago és membre i actua a vegades de portaveu de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.

La coordinadora ha esdevingut un dels referents antimilitaristes a nivell de Catalunya en els darrers anys com a conseqüència de l'abandonament d'aquest camp per part de molts dels activistes que havien participat en les lluites d'in-submissió i d'objecció de consciència un cop es va abolir el servei militar obligatori, alhora que com a mèrit propi per la constància i un discurs i unes pràctiques que lliguem un amb les altres. Des de fa set anys, cada primer diumenge de mes, celebren a la plaça de la Font de Tarragona Paraules per la Pau, però les seves activitats són moltes altres i d'elles en parlem.

-Com neix la Tarragona Patrimoni de la Pau i quins eren els seus objectius en aquell moment?

-La Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau va néixer l'any 1998 arran de l'arribada a Tarragona del portaavions JFK, de la VI Flota dels EUA, i de la campanya militarista que, a partir d'aquest fet, van engagar l'equip de govern de l'Ajuntament de Tarragona (CIU i PSC) i l'Autoritat Portuària amb Joan Miquel Nadal i Lluís Badia, ambdós de Convergència i Unió, al capdavant.

-Com ha evolucionat i quins són els seus objectius actuals?

-Quasi des del primer moment vam veure que els vaixells de guerra no eren més que una de les manifestacions del militarisme i ben aviat

vam començar a donar cabuda en el nostre discurs a la solidaritat amb les víctimes dels conflictes (Afganistan, Iraq, Palestina i altres llocs, sense oblidar els "conflictes oblidats" que no per no aparèixeren els titulars dels mitjans de comunicació són menys dolorosos) i, a partir d'això, a incloure-hi el militarisme en tots els seus vessants, el comerç d'armes o, força important, l'objecció fiscal a laes despeses militars.

-Tot i que el vostre àmbit immediat és Tarragona, darrerament heu esdevingut referent antimilitarista arreu de Catalunya. Com s'ha esdevingut això?

-Jo crec que som un referent antimilitarista a Tarragona i, possiblement, si fem cas al que diuen companys d'arreu de Catalunya, a més llocs.

Personalment, crec que, si és cert, es deu al fet que hem intentat lligar allò de "pensa globalment, actua localment" i hem intentat aprofundir en el nostre discurs incloent qüestions com, per exemple, la situació de guerra permanent associada al sistema econòmic capitalista.

La persistència d'accions com la concentració Paraules per la Pau, que fem ininterrompudament cada primer diumenge de mes des de fa més de set anys, també hi ha contribuït i no podem oblidar aspectes com una voluntat d'independència envers partits polítics i institucions (la qual cosa ens fa ser molt crítics amb les polítiques de la Generalitat creant l'Institut Català Internacional de la Pau o l'Oficina per a la promoció de la pau i els drets humans mentre alhora invita l'exèrcit i els mossos d'esquadra al Saló de l'en-

senyament o impulsa la instal·lació a Catalunya d'indústries relacionades amb l'armamentisme) de pedra picada.

Lamentablement, les dificultats del moviment per la pau en el seu conjunt per afrontar el dia a dia també influeixen.

-Quines campanyes coordineu ara i en quines participeu?

-Som conscients que el moviment per la pau ha cobrat importància quan ha anat de la mà amb el que podríem anomenar moviment altermundialista i, per aquest motiu, hem estat presents a l'FSCAT i procurem participar i oferir suport a iniciatives com el CSOA La Colomera, l'Ateneu Alomà, la Marxa pel Decreixement o la Plataforma Salvem la Platja Llarga per posar-ne alguns exemples.

Ara, una de les campanyes que ens estimem especialment i que està a punt de començar és la de l'objecció fiscal a les despeses militars que gira al voltant de la idea de no voler contribuir a la guerra i al militarisme amb els nostres impostos.

És una forma de desobediència civil, si més no això ens agradaria, consistent en fer una deducció (que no existeix legalment) en la declaració de la renda i desviar els diners deduïts a projectes alternatius relacionats amb l'antimilitarisme i el foment de la cultura de pau.

-Set anys de Paraules per la Pau... què és aquest acte i què representa a Tarragona?

-Paraules per la Pau és una concentració antimilitarista en la que intentem crear espais de pau i art amb la col·laboració d'artistes de diferents disciplines. Es va dissenyar, fa set anys, com un fil conduc-

tor que, sense massa esforç, ens permetés veure'ns sovint i, així, poder articular accions i campanyes.

Sense voler ha anat agafant importància i ha esdevingut un fenomen important que ens permet esdevenir un col·lectiu amb un prestigi important pel que fa a la persistència i coherència en les nostres accions.

-Acabar amb els exèrcits i el militarisme hi ha qui ho qualifica d'utòpic, què els podeu dir al respecte?

-Com a Coordinadora crec que tothom coincidiria en afirmar la necessitat de la utopia és el motor de les nostres accions. A més, si la gent que governa i que, en el seu dia, també va lluitar per la utopia, compartís aquesta idea segur que no ens trobaríem en aquesta societat tan grisa i conformista en la que vivim.

Jo, particularment, tinc clar que és possible que les nostres accions no serveixin massa per assolir un món més just i més humà, però necessito compartir i fer coses oposant-m'hi, perquè em plau i em fa sentir, justament, això: un ésser humà i crec que, en la mesura que faig coses perquè em plau, si coincideix amb més gent que també fa coses, perquè li plau, i a més les fem amb amor i alegria, potser serveix més del que penso.

Per altra banda, i per acabar l'entrevista, m'agradaria recordar una frase d'Albert Camús que deia "hem de comprendre que no podem escapar del dolor comú i que la nostra justificació, si n'hi ha alguna, és la de parlar, mentre puguem, en nom dels qui no ho poden fer".

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Riquesa

Jordi Martí Font

Mentre els diaris obliden parlar per a la gent i es refugien en els tecnicismes de l'economia per fer-nos adonar que qui res no té res no val, nosaltres continuem amb el cap dur. No ens els creiem. No ens ho empassem, sobretot perquè les nostres vides les tenim aquí, les notem, i les dels amos només les veiem en paper car i, tot i que els deixen sempre molt bé, n'estem segurs que no hi estan, només faltaria.

Els diaris, els telenotícies i els mentiders professionals (tingueu clemència dels lladres i assassins -deia el cap dels cristians- perquè no saben el que fan) ens volen fer creure que l'economia bé però és permanentment en perill; crisi en diuen d'això. I com que ja abans ens han convençut que res a la nostra vida s'escapa d'aquesta infecció que ells anomenen "economia", teòricament hem de creure'ns que la crisi és total, que tot s'aguanta amb quatre fils i que el sol fet de bellugar-se -o respirar- ja ens pot portar al desastre global. Els fonamentalistes dels diners, els especuladors de la borsa, els lladres amb corbata, ens volen convèncer que l'aturada del "creixement" (econòmic, només faltaria) és tan dolenta per a totes i tots que aviat ens haurem de tirar al mar, de cap i amb una pedra lligada al coll. I nosaltres somriem, ens mirem amb complicitat... i murmurem que potser per fi aconseguirem aturar la destrucció del planeta?, que en definitiva és la principal conseqüència d'aquest "creixement"...

El que no saben és que aquelles i aquells que treiem els diners necessaris per sobreviure del nostre treball, sabem que l'especulació sempre ha estat una forma fàcil d'estafa, un ara pujo i ara no tant, i per tant no ens estranya que de tant en tant els especuladors no facin tants diners com fan normalment.

Resumint, que no ens creiem que la nostra vida pugui ser comptada en termes econòmics, ni ara ni mai. Quant val una emoció?, quant val una mirada?, quant val el cos encès?, quant valen? Així que aneu-vos preparant a crear una altra mentida mediàtica per justificar davant de la comunitat les vostres artimaies, perquè -tal com deia el lema anarquista- "No ens creurem la crisi fins que els rics es comencin a suïcidar en massa".

Alegria (2)

Li petaven les dents. Deixava que la ratlla de la seva boca es malmetés sense pressa i la línia recta esdevenia irregular. Tremolava. Dibuxava, així,, un somriure que il·luminava la seva cara, malgrat la neu l'estigués tapant, malgrat sabés que més aviat que tard el fred d'aquell estiu irregular l'acabaria xuclant del tot i la neu que havia caigut se l'empassaria. El fred havia vingut a robar-li l'alegria i s'hi negava rotundament. Estigueu segurs que ho va aconseguir perquè així ho volia. Alegria (sona el tema d'Antònia Font).